

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 16
9 de maig de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 10, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Interpel·lació

al Govern sobre la inseguretat ciutadana (tram. 300-00033/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre el procés per a constituir una banca pública al servei dels interessos col·lectius (tram. 300-00035/10) p. 8

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la creació d'ocupació i la lluita contra l'atur (tram. 302-00026/10) p. 12

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del món local i la seva capacitat de prestació de serveis (tram. 302-00028/10) p. 21

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les participacions preferents (tram. 302-00030/10) p. 32

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 302-00029/10) p. 40

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política comercial (tram. 302-00031/10) p. 48

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 302-00033/10) p. 55

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació i les perspectives del sector primari (tram. 302-00032/10) p. 62

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 10.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reiniciem la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre la inseguretat ciutadana (tram. 300-00033/10)

El punt 13 de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la inseguretat ciutadana, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso. (*Remor de veus.*) Si us plau, senyores diputades i senyors diputats. Si us plau.

Senyor Alonso, ja pot començar quan vulgui.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Membres del Govern, diputades, diputats, bé, després d'una estoneta fent volar coloms, mirarem de tocar de peus a terra. El Grup Parlamentari de Ciutadans presenta aquesta interpel·lació per tal de millorar la seguretat dels ciutadans, no només però també de cara a la imminent campanya d'estiu que enguany el Cos de Mossos d'Esquadra encara amb una situació diferent respecte a campanyes anteriors.

Els llegiré algunes notícies publicades a la web del Cos de Mossos d'Esquadra: «Els Mossos d'Esquadra investiguen un doble homicidi a Alcarràs», «Detenen tres homes per cinc robatoris amb força en domicilis del Montsià», «Desmantellen un grup que es dedicava a robar en pisos de Barcelona i l'àrea metropolitana», «Dues detingudes per retenir de manera il·legal cinc dones i tres menors en una casa d'acollida fraudulenta a Roda de Berà», «Detinguts cinc joves que haurien comès disset robatoris violents a persones d'edat avançada al Vallès Occidental», «Detenen quatre homes per deu robatoris en pisos d'obra nova al Baix Ebre», «Desmantellen un important punt de distribució de cocaïna al Barcelonès nord i detenen dues persones», «Detenen al Morell un dels presos escapolits del Centre Penitenciari de Tarragona»; aquest és de fa un parell o tres de dies, i més tard en parlaré, d'aquesta notícia, no només perquè s'ha produït a Tarragona sinó perquè té a veure també amb el fons d'aquesta interpel·lació.

D'actes delictius de major o menor gravetat se'n cometien cada dia, no es tracta de sembrar alarma inne-

cessària. Senyor conseller, el seu departament i vostè mateix defensen que el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra està enllestit, que s'ha acabat. No sé si es refereix al nombre d'efectius –uns 17.350 agents en aquests moments– o a les nou regions policials en què s'ha fet aquest desplegament. No cal tenir alarmisme, però és cert que hi ha carències –d'efectius, de mitjans tècnics i materials– que tenen conseqüències en l'àmbit de la seguretat de les persones i dels seus béns. Hem d'entendre la seguretat com un valor integral i indivisible, no fraccionable. Als països democràtics com és Espanya la defensa de la seguretat de les persones que fan els cossos i forces de seguretat és precisament una de les veritables garanties de llibertat i de benestar. Aquest valor l'hem de defensar i l'hem de mantenir. Per poder fer-ho calen principalment prevenció i capacitat de resposta, i també –quan sigui el cas– capacitat de recuperació.

Però, senyor conseller, arriba l'estiu, i amb l'increment de la mobilitat i també amb l'increment de la població vinculada a determinades zones i municipis, es produeixen paral·lelament un increment de mobilitat i una major activació de la delinqüència, sigui o no organitzada. Cal afinar les eines per mantenir i millorar tant com sigui possible la seguretat, tenint cura dels principis fonamentals de la prevenció –mitjançant informació i un desplegament adequat que asseguri la presència policial– i de la capacitat de resposta, per a la qual cosa no només cal un desplegament adequat, sinó també disposar dels mitjans tècnics i materials adients.

El model d'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra fins ara s'ha basat en un reforç del desplegament amb els efectius incorporats al cos des de l'Escola de Policia de Catalunya, però això enguany no és possible. No ha sortit cap nova promoció i no hi ha hagut cap increment d'efectius disponibles. Amb aquesta situació, senyor conseller, què pensa fer el seu departament? Quin serà el reforç necessari? Potser disminuir el nombre d'efectius en determinades regions policials? Com pensen mantenir la seguretat a les regions policials que aportin aquest reforç necessari? Quin reforç de mitjans tècnics i materials tenen previst per optimitzar la prevenció i la capacitat de resposta? Són algunes de les preguntes que de ben segur a hores d'ara s'estan fent molts integrants del Cos de Mossos d'Esquadra, i que preocupen el nostre grup parlamentari i de ben segur també molts ciutadans catalans.

Ens preocupa que el desplegament final a totes les regions policials sigui efectiu, que es mantingui l'equilibri i s'asseguri un nivell òptim pel que fa a la prevenció i a la capacitat de resposta arreu de Catalunya. Durant tot l'any, però molt especialment a l'estiu, hi ha un increment notable de la població vinculada, de persones que mantenen una vinculació o relació amb els diferents municipis, independentment del nombre de dies que s'hi estan. Aquest increment en bona mesura són visitants ocasionals, molts d'ells turistes, espanyols o estrangers. A tot Catalunya hi ha un increment estimat de la població vinculada que arriba fins al 371 per cent de la població resident. Si la població resident és d'uns 7 milions i mig de persones, la vinculada arriba fins als 35 milions i mig. Hi ha quatre regions po-

licials que estan per sobre de la mitjana de Catalunya: la metropolitana de Barcelona, la de Girona, Pirineu Occidental i per sobre de totes el Camp de Tarragona, en què aquest increment s'estima en un 1.180 per cent, passant dels poc més de cinc mil habitants residents als més de 6 milions i mig de persones vinculades.

Mantenir la seva seguretat, el seu benestar, millora sens dubte la imatge de Catalunya com a destí turístic i reforça aquest sector, el turístic, com una de les principals fonts de riquesa de la nostra comunitat. Ens preocupa –i estic segur que també a vostè, senyor conseller– que aquest proper estiu la seguretat, des del punt de vista del servei públic de seguretat ciutadana, es senti de la precarietat, tant pel que fa als efectius humans com per la disponibilitat de mitjans tècnics i materials. Tenim clar que la seguretat ciutadana també és un servei essencial de l'estat de benestar, però ens preocupa que la manca d'efectius, la manca de mitjans adequats per a la prestació eficaç del servei, puguin tenir una incidència negativa en la seguretat de les persones i dels seus béns, especialment –però no només– en els llocs amb major increment de població vinculada, en què sovint es duplica o fins i tot triplica la població resident en el període estival, en els quals també es produeix una major incidència de l'activitat delictiva al llarg d'aquest període.

Cal mantenir aquest servei essencial, el de la seguretat dels ciutadans i dels seus béns, com a valor integral que és, i com ja he dit, com a garantia de llibertat. S'han de fer els esforços necessaris des del punt de vista pressupostari, però també amb mesures que permetin optimitzar els recursos disponibles i aconseguir l'eficàcia del servei amb la major eficiència possible. En som conscients, que difícilment hi haurà més diners; caldrà, doncs, bolcar-se a aconseguir l'eficiència optimitzant l'ús de tots els recursos disponibles. A les regions amb major incidència de visitants estrangers, cal disposar també de la capacitat de gestionar i canalitzar la possible denúncia de fets delictius de què siguin víctimes en l'idioma del denunciador, o almenys en l'anglès, per tal d'assegurar que les diligències són un relat fidel dels fets i que permetran la investigació acurada i la persecució dels delinqüents. Això permetrà a més mantenir la qualitat del servei i pal·liar en el possible el descens de les víctimes, no donant-los més motius que puguin malmetre la imatge de Catalunya com a destí turístic de qualitat i a recomanar en els seus llocs d'origen, la qual cosa anirà també en benefici d'aquest sector en què som capdavanters i que és, com ja he dit, una de les principals fonts de riquesa de Catalunya.

M'he referit –encara que de passada– al nombre d'efectius del Cos de Mossos d'Esquadra, i he parlat de precarietat pel que fa als recursos humans i a la disponibilitat de mitjans tècnics i materials. He parlat també del cas del pres escapolit de la presó de Tarragona detingut al Morell. Però se'n van escapar tres, de presos. Un encara el busquen, però... (*Veus de fons.*) Bé, me n'alegro, doncs –me n'alegro. Però el tercer no va arribar a escapar-se, perquè el va detenir un dels mossos que prestava servei a la presó. I ho va haver de fer sol, sense cap mena d'ajut, perquè la precarietat

de recursos humans fa també que el servei de seguretat de les presons –com la de Tarragona– s'estigui prestant sense el nombre d'efectius necessaris per tal d'evitar que un agent s'hagi d'enfrontar, com ho va fer, amb dos presoners, un dels quals va aconseguir detenir mentre l'altre l'animava que li prengués la pistola i li clavés un tret ell mateix. És a dir, que ho va fer, aquest mosso, jugant-se literalment la vida a l'estar en inferioritat davant dos presos, un dels quals va aconseguir detenir amb les seves mans sense fer ús de la seva arma reglamentària.

I és que el nombre d'efectius del Cos de Mossos d'Esquadra està encara per sota del que pensem que cal per tal de poder dir que el desplegament està enllestit. Aquest exemple és un de tants que poden tenir arreu de Catalunya, que podem tenir arreu de Catalunya qualsevol dia de l'any, perquè manquen encara de l'ordre de 1.600, 1.700 efectius per arribar al nombre dels dinou mil que des de Ciutadans pensem que calen per poder dir que el Cos de Mossos d'Esquadra està dimensionat a la realitat de les necessitats dels ciutadans de Catalunya. Tot i això, som conscients que a Catalunya –i també al conjunt d'Espanya– el desplegament i les plantilles dels cossos i forces de seguretat estan sensiblement per sobre de la ràtio per mil habitants dels països del nostre entorn.

Deixo per al següent torn de paraula les principals línies de la moció subsegüent.

Gràcies, presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per a la intervenció per part del Govern per respondre a aquesta interpellació té ara la paraula l'honorable conseller, senyor Ramon Espadaler.

El conseller d'Interior (Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor diputat –m'hi dona peu vostè–, permetin-me que comenci aquesta interpellació agraint molt sincerament dues coses que s'han esdevingut fa escassament dotze hores, a tres quarts de deu del vespre d'ahir. Certament, la Unitat d'Investigació de Tarragona del Cos de Mossos d'Esquadra va poder procedir a la detenció del tercer dels presos fugats. Per tant, els ho agraeixo molt sincerament des d'aquesta tribuna –crec que compartint tot el que pensen els diputats i diputades–, com agraeixo també la raó per la qual això va ser possible, que és la col·laboració ciutadana. Hi va haver molts ciutadans que van trametre informació al Cos de Mossos d'Esquadra que va fer possible i factible, doncs, que es procedís a aquesta detenció. Per tant, si m'ho permet, li ho diré d'una altra manera: certament es van fugar tres presos, en tres dies han estat els tres detinguts.

Dit això, segona reflexió: li agraeixo el to com vostè ha plantejat aquesta interpellació. Jo tenia un conjunt de dades perquè tampoc sabia massa com ho orientaria, perquè no donava massa pistes. El títol sí que

parlava de la inseguretat ciutadana, per tant, jo tenia un reguitzell de dades, doncs, que són des de la nostra perspectiva raonablement positives, però li n'estalviaré la lectura i intentaré concentrar-me en allò que vostè ha plantejat en aquesta intervenció.

Certament, a ningú li pot agradar més que al conseller titular del Departament d'Interior la possibilitat, doncs, de fer noves promocions del Cos de Mossos d'Esquadra. Però tenim una servitud objectiva –que hi és– de qüestions pressupostàries, i a més a més un impediment legal per poder generar, doncs, més funcionaris, encara que aquests siguin destinats al cos de policia, i, per tant, haurem estat dos anys sense tenir promocions de cos de..., de nous mossos d'esquadra que acabin de completar.

Vostè em demanava: «Què vol dir quan vostè diu..., què és això que “el desplegament s'ha acabat”?» Doncs, fonamentalment vol dir una cosa; no vol dir que s'hagi acabat fer noves promocions de futur, perquè n'hi hauran –certament, perquè són imprescindibles per al cos–, sinó que vol dir que ja tenim, doncs, el desplegament arreu de la totalitat del país. Em refereixo ni més ni menys que a això, la qual cosa ens dona peu a poder complir amb rotunditat allò que en algun moment algú –no parlo pel seu grup parlamentari, sí per algun altre grup parlamentari– ha posat en qüestió, que és el fet que tenim una policia integral, i quan diem que tenim una «policia integral» volem dir que la tenim desplegada arreu de tot el nostre territori nacional i que té, doncs, totes aquelles competències que a més a més ens expliciten en el marc legal, i que la defineixen en els textos legals emanats d'aquest mateix Parlament com allò que és, que és una policia integral, no?

Però vaig al fons del que vostè em planteja, intentant donar algunes respostes. Certament, és veritat que normalment les promocions sorgides sortien el dia abans de la revetlla de Sant Joan de la nostra acadèmia de policia, de l'Institut de Seguretat, de l'Escola de Policia, doncs, es destinaven a fer el reforç policial, fonamentalment en els indrets que són més turístics. Això no serà així aquest any perquè no es genera aquesta promoció, però ens obliga per raons òbvies –perquè hi han moviments poblacionals importants, com vostè assenyalava, en determinats municipis de la costa– a organitzar, doncs, de manera de fer diferent i a ser més eficients. Jo crec que vostè al final de la seva intervenció plantejava el concepte aquest de l'eficiència, que jo comparteixo. I com es pot ser més eficient? Doncs, fent alguns moviments, certament, per incrementar les dotacions. Sense anar més lluny, hi han municipis turístics en què ho farem fins i tot abans.

L'altre dia vaig estar amb l'alcalde de Lloret, que em plantejava, doncs, la necessitat de fer aquests ajustos, i els hem fet. Ho fem a través de diferents unitats, com per exemple les ARRO, que destinarem també a qüestions de seguretat ciutadana en diferents municipis, suplementant i sobretot no desatenent allò que és una demanda objectiva. I l'eficiència va per aquest costat; per un costat, doncs, redistribuint temporalment una part dels efectius, posant-los allà on hi ha, evidentment, una necessitat objectiva, perquè hi ha més

població estacional turística i que requereix aquesta major presència policial. I l'eficiència passa també per una altra línia de treball que, com a Departament d'Interior, doncs, hi hem esmerçat molts recursos. Sense anar més lluny, demà jo estaré a les juntes locals de seguretat del Vendrell, de Valls, de Torredembarra. Vaig estar, no fa pas massa dies, doncs..., abans d'ahir vaig estar a la de Badalona –aquí potser no hi ha un component turístic tan important. Vaig estar, no fa massa, a la de Vila-seca, etcètera. I en tinc bastantes d'agendades, de juntes locals de seguretat.

Què vull dir, amb això? Home, creiem que aquesta eficiència que vostè planteja –i que jo comparteixo–, la necessitat de ser eficients amb aquells recursos que en aquests moments tenim –perquè no els podem inventar d'avui a demà–, passa també per un esforç important de coordinació amb les diferents policies locals. I fenòmens, des del *top* manta que es dona, doncs, en el nostre litoral, com d'altres fenòmens derivats d'un increment de la presència de turistes en el nostre país, ens obliguen, i aquesta és una obligació que entomem, doncs, a accentuar aquesta capacitat de concertació, de coordinació amb les policies locals.

Li he dit que portava unes dades, perquè no sabia massa per on derivaria la seva interpellació, i algunes dades eren amb relació a un tema que ha preocupat, que preocupa i segueix preocupant el departament, com el tema dels assalts violents en determinats territoris. La clau, doncs, d'haver pogut acotar..., que no resolde, perquè seria enganyar la gent, dir: «Escolti, aquest és un tema resolt.» No: diguem que és un tema que està present i que requereix que seguim estant en guàrdia. La clau de les moltes detencions que s'han anat fent –més d'una detenció al dia per aquesta raó que li he esmentat– és, en bona part, la capacitat que hem tingut de coordinació amb el que són les policies locals a l'entorn de l'Empordà, que ens ha permès fer un munt ingent –no li dono les dades, perquè no el vull marejar amb xifres estadístiques– d'hores de control, d'identificacions i al capdavant de detencions, que això acaba redundant, acaba tenint una conseqüència d'ordre pràctic, que és la reducció d'aquest tipus de delictes, no?

Per tant, aquest és el camí, i aquesta és la raó per la qual aquests dies estem accentuant tots aquests esforços de coordinació, particularment en aquells municipis que rebran, doncs, molta més afluència turística –com cada any, de fet; aquesta no és una novetat.

I, si m'ho permet, una referència. Sense obviar evidentment tot el litoral que rebrà una presència turística molt important, home, posar en valor una qüestió que potser –perquè a vegades les bones notícies no són mai massa notícia–..., doncs, que aquesta capacitat de concertació, aquesta capacitat de suma entre diferents cossos policials, molt particularment les policies locals i també el Cos de Mossos d'Esquadra, sense excloure –perquè cadascú ha d'assumir les seves responsabilitats– el Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Civil –en menor mesura, en el cas que ens ocupa–..., són les dades que hem tingut a la ciutat de Barcelona, destí turístic de primer ordre; i tremendament sensible, tot allò que passi a Barcelona, de cara a la imatge que projectem, doncs, de ciutat segura. Recordar-li

només que el darrer any es van reduir en un 4,3 per cent a la ciutat de Barcelona els fets delictius, i que des del 2010 fins al 31 de desembre del 2012 s'han reduït gairebé un 9 per cent els delictes i faltes comesos a la ciutat de Barcelona. Si això ho posa en correlació amb el que és la presència turística, veurà que és un sobre esforç, perquè s'hi diferencia..., en aquest cicle d'aquests tres anys s'ha incrementat la presència de turistes a la ciutat de Barcelona, i, per contra, hem aconseguit disminuir.

Això és un mèrit del Departament d'Interior? No, això és un mèrit compartit amb els tres pilars fonamentals. La capacitat de concertació, la capacitat de sumar, la capacitat de cercar eficiències amb les diferents policies, molt particularment amb les policies locals, que s'expressa de moltes maneres a la ciutat de Barcelona i a la resta de municipis del país dotats de policies locals, com són els patrullatges conjunts, o la planificació conjunta i concertada de determinats operatius. Per tant, aquest és un pilar fonamental. Vostè diu: «Com cercaran..., com seran més eficients?» Sobretot, accentuant encara molt més aquesta capacitat de coordinació.

Segona, amb aquesta col·laboració ciutadana, que jo començava la intervenció agraïnt no només al nostre Cos de Mossos d'Esquadra aquesta tercera detenció –que ens torna en certa manera a la normalitat, i donem un missatge de seguretat, de control, que al capdavall és el que entenc que se'ns reclama–, sinó que també això ha estat possible, li deia –i també vull fer aquest agraïment amb la mateixa intensitat–, amb la col·laboració ciutadana. Això, per tant, també és un aspecte molt i molt important.

I també, evidentment, fent aquells ajustos, aquells ajustos interns, temporals, per suplir allò que..., certament –tampoc els enganyaré–, si vostè em demana: «Vostè voldria més pressupost per poder-se dotar encara de més mitjans?» És evident que sí. Ho he dit en tants actes com he pogut compartir aquest passat mes d'abril a les diferents esquadres que hem anat fent –festa de les esquadres, Dia de les Esquadres– a les diferents regions policials. I el que sí que ho he fet és també molt en positiu, demanant aquella actitud –perquè hi és– del Cos de Mossos d'Esquadra, aquesta professionalitat que hi ha en el Cos de Mossos d'Esquadra, doncs, moltes vegades, que malgrat no tenir tots aquells mitjans que segurament foren els desitjables –i això sóc molt conscient que és així, per les circumstàncies econòmiques que tenim i pressupostàries que tenim–, moltes vegades això se supleix fins i tot amb aquest grau de professionalitat.

Vostè ha tingut el detall de llegir un munt de relacions dels cossos policials, algunes d'elles fins i tot s'han fet amb mossos en actes fora de servei. No es tracta que de fora de servei, doncs, facin un servei. Però, què vull dir amb això? Doncs, que jo confio, i molt, i aquest Govern confia, i molt –això no és una excusa, eh?–, en la professionalitat del Cos de Mossos d'Esquadra. I sóc molt conscient que malgrat que no disposem de tots aquells mitjans que requeriríem en un pressupost ideal, i que estem en un any, doncs, particularment difícil –val a dir que hi estem també per les raons que hi

estem, i ara no m'hi derivaré pas, que de tots són prou conegudes–, som capaços de donar resposta.

I sí que voldria transmetre aquesta voluntat ferma i aquest compromís ferm per part del Govern de la Generalitat, del Departament d'Interior, del Cos de Mossos d'Esquadra, de ser més eficients, de cercar aquestes complicitats, perquè al capdavall als uns i als altres –el Cos de Mossos d'Esquadra, les policies locals, el conseller d'Interior, els alcaldes i regidors i regidores de governació dels municipis– el que se'ns demana és no només viure en un país segur com el que vivim, sinó que aquest sigui percebut com allò que és, que és un país segur.

Gràcies, senyor president.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, conseller. Té la paraula per a la rèplica, per un temps màxim de cinc minuts, l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor conseller. Bé, és cert, és difícil que hi hagi noves promocions havent-hi aquesta servitud. Però, en tot cas, hi poden haver fórmules també per incrementar els efectius del cos. Perquè, miri, a Catalunya tenim un sistema policial que no només ocupa el Cos de Mossos d'Esquadra, també la policia local, i també els cossos i forces de seguretat de l'Estat, i no seria una disbauxa, ni de bon tros, doncs, que part de la policia local es pogués arribar a integrar en un moment donat dins del desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra, i entrar en aquest mateix cos.

Però, mirin, en conjunt el sistema policial espanyol –també l'aplicat a Catalunya, per tant– és car i ineficient. És el de major ràtio per mil habitants a la Unió Europea, de bon tros; 4,86 policies a Espanya per mil habitants, i a Catalunya 4,53, a hores d'ara. A Catalunya hi han desplegat 34.000 efectius de policia: 17.000 del Cos de Mossos d'Esquadra aproximadament, uns 11.000 de les policies locals i uns 6.600 dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. La previsió d'efectius del Cos de Mossos d'Esquadra per a 2010, la que tenia el Departament d'Interior, arribava als 18.267; estem encara a 900 per sota.

Miri, nosaltres presentarem una moció en el sentit que s'articuli un sistema perquè arribem al final de 2015 amb dinou mil efectius del Cos de Mossos d'Esquadra, encara que sigui per la via d'incorporació de membres d'altres cossos de seguretat a aquest cos; que es millori la dotació de mitjans tècnics i de mitjans materials; que es faci un reforç del desplegament a l'estiu, especialment –com he dit abans– a les regions metropolitanes de Barcelona, de Girona, Pirineu Occidental, el Camp de Tarragona, però sense deixar de banda l'increment de la perillositat que es produeix a les altres regions policials, perquè precisament hi ha un buidament de pisos, de cases, etcètera, que poden sofrir atacs per part de la delinqüència. Per tant, cal també articular un sistema d'unitats que tinguin alta

mobilitat a la resta de regions policials, i que, per tant, puguin incidir, doncs, directament en la millora de la seguretat en aquestes zones.

Mirin, sí que hi ha un procediment, que encara no s'ha fet servir per aquest Govern i que s'haurà de fer servir amb urgència, i la nostra moció anirà per aquí també, que és la convocatòria..., perquè ha parlat de les juntes locals de seguretat. Són molt importants i tenen una funció cabdal en el sistema de seguretat a Catalunya, però també ho és, i de bon tros, la Junta de Seguretat prevista a l'article 164.4 de l'Estatut de Catalunya. I, per tant, a través de la nostra moció demanarem al Govern que el president de la Generalitat convoqui, d'una vegada per totes, aquesta Junta de Seguretat. Perquè, mirin, en aquest marc cal crear un sistema de control i de seguiment dels mecanismes de coordinació, la coordinació operativa entre els diferents cossos i forces de seguretat que estan presents a Catalunya. Perquè es tracta d'això: tenim molts mitjans policials desplegats des del punt de vista de recursos humans. És un sistema molt car. I no ho és, ni de bon tros, per les retribucions que reben els policies; però, en conjunt, és un sistema molt car que està molt per sobre de la mitjana dels països del nostre entorn, i el que hem de buscar és que l'eficàcia vagi acompanyada també de l'eficiència.

No dubtem, ni de bon tros, de la professionalitat i de l'entrega del Cos de Mossos d'Esquadra, de les policies locals, del Cos Nacional de Policia, de la Guàrdia Civil. Estem segurs que s'hi bolquen –s'hi bolquen– i tenen una entrega enorme, molt per sobre dels mitjans dels quals estan dotats, de ben segur. Però cal coordinar aquests cossos, cal coordinar la informació, cal disposar de mecanismes que permetin que no es duplicuin, o a la vegada es tripliquin, accions policials en la mateixa zona, amb objectius fins i tot semblants i que no redunden en benefici de la seguretat, sinó més aviat a perjudicar la mobilitat de les persones. Fins que s'arribi al nombre efectiu al Cos de Mossos d'Esquadra, doncs, adoptar mecanismes de coordinació operativa, àgil i eficaç entre el Cos de Mossos d'Esquadra i la resta de forces policials per millorar la seguretat de Catalunya.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Gràcies. Té la paraula per a la rèplica, per un temps màxim de cinc minuts, el conseller Espadaler.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Ens llegirem amb cura –com no podia ser d'altra manera, per altra part– la moció que proposi a conseqüència d'aquesta interpellació. I no em faci avançar ara, perquè no l'he llegit..., vostè ha enfilat més o menys quins en serien els trets; no em faci pronunciar-m'hi ara. Però, en qualsevol cas, deixi'm insistir i deixar clares algunes idees.

Si diu..., si la seva proposta és: «Escolti, incorporem les policies locals, amb un cert automatisme, al Cos de Mossos d'Esquadra», la resposta és que no és aquest,

el camí. Altra cosa és que siguem capaços –i aquest sí que des de la nostra perspectiva seria el camí, ja en la primera compareixença que vaig poder fer en comissió, doncs, ho vaig manifestar en aquest sentit, i que creia que aquest camí només el podríem recórrer si teníem un ampli ventall de l'arc parlamentari que hi donés suport–..., altra qüestió és que avancem en la Llei del sistema policial català, dotat de dos grans..., de dos cossos, el Cos de Mossos d'Esquadra i les 213 policies locals, bo i continuant fent les competències que li corresponen a cadascú, però amb una major coordinació. Això és una cosa substancialment diferent. No es tracta de traspasar, doncs, els agents d'un cos cap a l'altre, perquè al capdavant –fixi's quina no seria la paradoxa– estaríem dotats de més agents en el Cos de Mossos d'Esquadra, cosa que a un conseller d'Interior li plauria molt, però tindríem menys dotació de les policies locals.

Per tant, apostem més per aquesta capacitat de coordinació. Insisteixo, eh?, en les experiències altament positives. I aquí hi entra tot l'arc parlamentari, perquè he estat amb alcaldes, evidentment, responsables –que ho són per diferents partits polítics– d'aquesta capacitat de concertació. I li seré molt franc: mai, mai, mai, en el poc temps que porto com a responsable del Departament d'Interior, m'he trobat un sol alcalde, de cap color polític, que no digui que no hi ha una excel·lent coordinació amb el Cos de Mossos d'Esquadra. Sempre hi han coses millorables, però aquesta voluntat jo crec que és molt transversal, està molt per sobre de sintonies de colors polítics, vull dir. I, en aquest sentit, doncs, hem anat fent.

Un exemple. Doncs, el dilluns d'aquesta setmana –ara no sé si era el dilluns o el dimarts d'aquesta setmana–, el dimarts a la tarda d'aquesta setmana, a Badalona vam estar amb la Junta Local de Seguretat. I vostè diu: «Home, busquin més eficiència.» Doncs, un exemple concret, per donar-ne uns quants. Hem resolt de comú acord amb l'Ajuntament de Badalona que, atès que tenim una sala de coordinació policial regional al complex Egara, ubicat a Sabadell, que pot atendre totes les trucades, alliberem una sala de coordinació que s'havia fet –i que tenia sentit, perquè s'havia fet el 2003, quan encara no hi havia el desplegament, i, per tant, no hi havia una sala de coordinació. Doncs, alliberem tots aquests recursos humans que estan allà, i els posem a disposició, en definitiva, de la ciutat. La qual cosa vol dir, arrodonint les xifres, que tindrem una patrulla policial més per a cada torn del Cos de Mossos d'Esquadra. No hi haurà cap mena de minva en la qualitat del servei quan els ciutadans truquin, perquè seran atesos com ho són els de Mataró, o com ho puguin ser els de Granollers o de qualsevol altra ciutat. I per contra, doncs, tindrem...

Aquest és un exemple concret. I li responc no amb teoria, sinó amb exemples concrets. Aquestes són les eficiències que d'una o altra manera hem de buscar, però –compte– sempre amb el màxim acord amb les autoritats locals. No es tracta que el Departament d'Interior digui: «Escolti, ara farem, canviarem això...», sinó que ho concertem. Jo crec que aquest és una mica el camí, doncs, que tenim per davant.

I, després, vostè plantejava un altre tema que ha sortit recurrentment –i que pel que m'anuncia, doncs, el posaran a la moció–, que és la reunió de la Junta de Seguretat de Catalunya. La meua resposta és la mateixa que ha estat sempre: li proposarem des del Departament d'Interior al president de la Generalitat, que és qui presideix –Estatut en mà– aquesta Junta de Seguretat de Catalunya, la seva reunió quan tinguem acords respecte..., per elevar a aquesta junta. I això, per bé i per mal, malauradament no hi és.

Vaig anunciar en el seu dia, també en comissió parlamentària, la voluntat del Govern: l'intent –a risc que no doni fruits– de fer un índex de treball –i en això estem treballant– amb el Ministeri de l'Interior, amb la Secretaria d'Estat de Seguretat, per anar avançant en temes, bàsicament d'accés a bases de dades, alguns aspectes competencials, altres aspectes, doncs, d'ordre diferent, no? Hi estem treballant –evidentment, sense fer soroll, perquè no té cap sentit. Si arribem a conclusions –cosa que evidentment desitjo, però no estaria en condicions ni molt menys de garantir-ho, perquè l'acord ha de ser de dues parts–, hi posarem tot allò que se'ns acudeixi perquè això vagi bé. Si fóssim capaços de tenir acords que es poguessin elevar a la Junta de Seguretat, evidentment seríem els més interessats a reunir-la. Però si no és així, no li veiem massa el sentit, la qual cosa no priva en absolut –ben al contrari– que siguem capaços de concertar.

En aquests moments ja saben vostès, doncs, que el divendres hi ha una inauguració important del Saló de l'Automòbil en aquesta ciutat, que ve el president del Govern d'Espanya, que coincideix amb el president del Govern de la Generalitat; per tant, estem en aquests moments coordinant allò que pertoca tècnicament, que és la qüestió de la seguretat en aquesta visita. Això es fa gairebé sempre, doncs, des de la discreció –o sempre–, des de la professionalitat, i és el que es continua fent i és al que nosaltres donem aquest valor: aquesta capacitat de concertació, de suma, de cooperació entre els diferents cossos policials a la recerca –i en això sí que estem absolutament d'acord– de la màxima eficiència, que, hi insisteixo –i acabo com he començat–, és allò que ens demanen els ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre el procés per a constituir una banca pública al servei dels interessos col·lectius (tram. 300-00035/10)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el procés per constituir una banca pública al servei dels interessos col·lectius, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula per exposar la interpel·lació, per un temps màxim de deu minuts, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies. Bon dia a tothom. Bé, crec que no és cap notícia nova ni cap conclusió pròpia nostra que el sistema financer, el sistema financer privat i bàsicament especulatiu, no respon ara per ara als interessos col·lectius. No respon a les necessitats col·lectives, sinó exclusivament als interessos privats articulats a partir de la premissa d'obtenir el màxim benefici en el període més curt de temps possible, amb independència de com s'obtingui aquest objectiu.

Aquest principi ha quedat constatat des que va esclatar la crisi financera el 2008, i a l'Estat espanyol encara amb major cruïra. Durant les últimes dues dècades, la banca privada i també les caixes d'estalvi –i des de la perspectiva única d'obtenir el màxim benefici possible– van apostar per afavorir quasi exclusivament l'especulació immobiliària, via concessió massiva de crèdits a promotors, immobiliàries i constructors, i via hipoteques a les famílies, en comptes de destinar-los a aquells sectors que basteixen un economia productiva assentada en el territori.

El 2008 els crèdits concedits pel sistema financer espanyol a la construcció i a l'activitat immobiliària van sumar 469.880 milions, el triple del finançament atorgat a la indústria. En paral·lel, el 2007 els beneficis dels bancs i caixes van sumar 25.112 milions d'euros. Per tal de suplir les necessitats de diners per atorgar crèdit, perquè l'estalvi intern era absolutament insuficient per satisfer aquesta necessitat desbocada de capital per inflar la bombolla immobiliària, el sistema financer espanyol va emprar dos mecanismes. Primer, recórrer als mercats internacionals, en especial a Alemanya, França i Bèlgica, que van obtenir sucosos beneficis de l'especulació urbanística i immobiliària executada a l'Estat espanyol. I segon, crear complexos instruments financers: les participacions preferents i el deute subordinat.

Entre el 1996 i el 2010, a tall de dada, el conjunt d'entitats financeres van obtenir uns beneficis de 169.281 milions d'euros, segons el Banc d'Espanya. En contrast amb aquesta dada, des de 1999 els bancs i caixes han rebut ajudes per valor de 185.518 milions d'euros, dels quals 174.000 són ajudes públiques aportades pels contribuents de l'Estat espanyol i de la Unió Europea. D'aquesta manera, un de cada tres euros d'augment del deute respon al rescat de la banca.

Aquesta estratègia comercial de la banca privada, al contrari del que pregonava el discurs dominant, no s'ha d'analitzar des de la perspectiva de la imprudència o la temeritat, sinó tot el contrari. Respon a un posicionament ideològic concret i ben definit: el paradigma segons el qual amb la recerca i la promoció exclusiva de l'interès particular s'aconsegueix també satisfer l'interès general. Aquest és el puntal de la ideologia conservadora que avui governa Europa i les institucions de la Unió Europea.

Arran de la crisi que es va desencadenar el 2008 i la fallida del sistema financer, es va engegar una transferència massiva de diners públics a la banca privada per tal de recapitalitzar-la. Aquesta estratègia s'ha traduït en una retallada majúscula de serveis bàsics –com

l'educació, la sanitat, la dependència— o del poder adquisitiu dels servidors públics. Aquest procés de transferència de les rendes del treball al sistema financer privat ha provocat l'empobriment de les classes populars i l'enriquiment de les benestants, i, en conseqüència, un augment de la desigualtat social. Segons les dades d'Eurostat del gener del 2013, l'Estat espanyol és el segon país més desigual de la Unió Europea, només superat per Lituània, si es relaciona la renda disponible del 20 per cent més ric amb el 20 per cent més pobre.

La premissa de concebre el sistema financer privat com a intermediari entre l'estalvi i la inversió productiva ha canviat radicalment. Aquesta tasca tradicional de la banca ha quedat en segon terme, perquè els bancs s'han convertit en els subministradors principals dels fons per als mercats especulatius. Així, per exemple, i també a tall de dada, i segons Tax Justice Network, el Banco de Santander el 2010 va gestionar 195.000 milions d'euros en paradisos fiscals.

La conseqüència directa de l'esclat de la bombolla immobiliària i la implosió del sistema financer ha estat la destrucció de 3 milions de llocs de treball i l'execució de més de 400.000 hipoteques a l'Estat espanyol, però també la no-concessió de crèdits a l'activitat productiva. Avui, milers de petits tallers i empreses tanquen per manca de finançament, mentre la banca i els grans conglomerats empresarials no paren d'acumular beneficis. Vers aquesta realitat, l'única garantia per poder disposar de crèdit a mans del teixit productiu i dels beneficis col·lectius és la constitució —i ja anem amb molt de retard— d'una banca pública. Una possibilitat perfectament viable, com ho demostren experiències internacionals, per exemple als Estats Units d'Amèrica. L'Estat dels Estats Units que gaudeix de l'economia més eficient, amb el major percentatge de persones ocupades i amb menys desocupats —només el 3,3 per cent de la població—, salaris més elevats i amb major superàvit de vendes és Dakota del Nord. I la raó no és pas que disposi de petroli, sinó d'una banca pública potent: tots els ingressos que rep l'estat, els diposita en aquest banc, el qual persegueix ajudar l'economia de l'estat i té absolutament prohibit invertir fora de l'estat i practicar comportaments especulatius. A més dels Estats Units, a Europa el país que té millors indicadors socials i econòmics és Noruega, que és un dels pocs països europeus que té un banc públic.

L'àmbit financer ha esdevingut una part central de l'entramat econòmic de la societat. El protagonisme i la centralitat que les finances han assumit en el capitalisme, sobretot a partir del procés de reestructuració econòmica iniciat durant la dècada dels setanta, han fet que aquestes s'allunyessin de forma radical del paper que haurien de jugar en la dinamització d'una economia equilibrada, centrada a satisfer les necessitats humanes i d'acord amb els equilibris ecològics del planeta. En l'objectiu de recuperar el control sobre l'àmbit financer i entroncar-lo amb una activitat econòmica sana i equilibrada, la banca pública hi hauria de jugar un paper estratègic. Per exemple, i com a objectiu principal, garantir la suficiència de recursos financers per tal d'engegar i sostenir totes aque-

lles activitats econòmiques el desenvolupament de les quals estigués d'acord amb els objectius de desenvolupament estratègic de la societat. Així doncs, la banca pública hauria d'esdevenir un dels instruments principals a l'hora d'ajudar a plasmar de manera efectiva aquests eixos centrals de desenvolupament, eixos centrals de desenvolupament que haurien d'esdevenir la força tractora, alhora que elements arrossegadors, de la dinàmica econòmica i productiva del país.

Al nostre entendre, els objectius de desenvolupament estratègic de la societat serien tots aquells que, definits de forma el més participativa i democràtica possible, s'orientessin a satisfer les necessitats de la població en un entorn productiu ecològicament viable. Així doncs, caldria que les activitats que rebessin el suport financer públic estiguessin subjectes a determinades condicions. Fixar llocs de treball de qualitat, condicions de treball i salaris dignes, aconseguir iniciar i/o aprofundir en el desenvolupament local i territorial: això significaria esdevenir motor o ajudar a consolidar processos productius dinamitzadors de la vida econòmica i social de determinats territoris, alhora que es potenciessin a partir de la riquesa i potencialitats endògenes. Desenvolupar la seva activitat sense impacte destructiu sobre el territori i els ecosistemes; un element positiu a l'hora d'aconseguir finançament seria la possibilitat que els projectes econòmics avancesin envers la racionalització energètica, cap a un nou model energètic renovable, o esdevinguessin potenciadors de la riquesa i el patrimoni natural i cultural. Avançar, finalment, també cap a formes de propietat democràtiques; un element central que caldria potenciar a través del suport financer públic seria el fet que les formes de propietat generades pel desenvolupament de l'activitat econòmica esdevinguessin de tipus cooperatiu, de propietat municipal o altres modalitats de democratització de la propietat.

En definitiva i en conclusió, volem fer incidència en el fet que portem cinc anys de crisi del sistema financer, basat gairebé exclusivament en l'especulació i en el rèdit fàcil i ràpid. Cinc anys en els quals els poders públics han estat incapaços de generar una alternativa o de començar a generar els instruments per revertir aquesta situació. L'única acció pública que s'ha fet davant de la crisi absoluta del model econòmic basat en l'especulació ha estat transferir rendes del treball al capital financer per tornar-lo a situar en posició de domini, de poder i de capacitat de tornar a activar ell sol l'economia, i amb els seus criteris.

És obvi que aquest model no ha funcionat. O sí, sí que ha funcionat: sí que ha funcionat en detriment del 99 per cent i en benefici de l'1 per cent propietari d'aquest sistema econòmic, ideòleg d'aquest sistema econòmic. Però per a la majoria de la societat no ha funcionat, no funciona i no s'està posant des dels poders públics cap instrument al servei de revertir aquesta situació, no s'està prenent cap mesura a l'alçada de la crisi i a l'alçada de la desfeta de la ideologia i dels mecanismes de l'economia financera especulativa.

I per això proposem —i no som els primers, com tampoc serem els últims, però comença a ser greu l'absència, la incompareixença del poder públic per gene-

rar aquesta alternativa— la creació d'una banca pública que respongui a la necessitat de generar economia productiva, a la necessitat de fer una transformació econòmica i a la necessitat d'introduir conceptes d'ètica i de justícia social en el sistema financer. Ètica —i amb això acabo aquesta primera intervenció—..., són conceptes molt senzills, que fins i tot no els hauríem d'estar ni tan sols proposant nosaltres, els hauria d'estar proposant la majoria parlamentària d'aquest país i d'altres països, i del país veí: ètica en l'estalvi i ètica en la inversió.

Hem de tenir el dret, com a mínim, els i les ciutadanes, de tenir els estalvis fora del sistema especulatiu, de no participar ni per activa ni per passiva en aquesta economia salvatge de l'especulació financera. I hem de tenir el dret de tenir unes estructures democràtiques i transparents, que tinguem un mínim de certesa que estan actuant en benefici de la majoria i no en benefici de la minoria. I hem de tenir —i amb això acabo— ètica també en la inversió: no podem permetre que la major part de diners que circula s'inverteixi en activitats que no juguen en benefici de la majoria, que destrueixen el territori, que generen precarietat laboral i que ens porten a situacions com l'actual, amb l'atur que tenim i amb la situació de recessió econòmica a la qual ens han abocat, i la que ens presten o la que ens prometen per als propers anys.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, és ben cert que en el funcionament de l'economia hi ha un lloc, i un lloc significatiu important, per a la banca pública; encara ho és més en les situacions de crisi com l'actual. I són molts els països que disposen de banca pública, com bé ha assenyalat el senyor diputat, i de fet fins i tot l'Estat, el Regne d'Espanya, disposa d'una banca pública, en aquest cas concret l'ICO.

Nosaltres, a Catalunya, amb la nostra dimensió i amb les nostres limitacions, que evidentment no són auto-imposades, també tenim una institució financera pública, de la qual vull parlar en aquesta primera part —en la segona part de la interpellació parlaré dels reptes jurídics, etcètera, que té plantejats. Aquesta institució financera pública és l'Institut Català de Finances, i, per tant, dedicaré aquest període a explicar-los què està fent l'Institut Català de Finances. Recordem-ho: va ser creat l'any 85, i és una entitat de dret públic de la Generalitat de Catalunya, regulada per llei.

Des de fa aproximadament dos anys i mig, al principi de la legislatura prèvia, s'ha fet una reorientació de les activitats creditícies de l'Institut Català de Finances cap a la petita i mitjana empresa, per dues raons. Una, perquè és evident que en aquests moments de la crisi hi ha una limitació de crèdits, un ofec de crèdit

a la petita i mitjana empresa, i que per tant convé, des de la Generalitat, focalitzar-hi tots els esforços. I en segon lloc, perquè també hem pensat que aquest és un àmbit en el qual podem fer una diferència, i és un àmbit important —molt important— per a l'economia de Catalunya, on la petita i la mitjana empresa són part —i part important— del teixit més dinàmic i exportador de l'economia.

Resumeixo, doncs. En els dos darrers anys, l'ICF, juntament amb Avalis de Catalunya —que és la societat de garantia recíproca de Catalunya—, ha finançat més de 8.500 empreses per un import global de més de 1.700 milions d'euros, en el marc del seu pla d'actuació 2011-2012. D'aquests més de 1.700 milions d'euros, més de 1.500 corresponen a préstecs i avals per al finançament d'inversions i circulants; 116 s'han destinat a préstecs per a socis i accionistes per a ampliacions de capital de les seves empreses, que han millorat així la seva solvència; i 74 milions han estat compromesos en capital risc i préstecs participatius en empreses de nova creació o empreses amb alt potencial de creixement, com a mostra clara del suport d'aquest Govern a l'emprenedoria.

El 98 per cent de les empreses beneficiàries del finançament de l'ICF durant aquest període han estat pimes i autònoms. L'1 per cent correspon a empreses mitjanes-grans, i l'1 per cent restant a empreses vinculades al sector públic. En aquest sentit, i d'acord amb els objectius del pla d'actuació 2011-2012, l'ICF ha anat reduint de manera gradual el finançament al sector públic, per tal de focalitzar-se en el teixit productiu del país i contribuir així a la reactivació de l'economia catalana.

Pel que fa a l'import global del finançament aportat per l'ICF durant aquest període, el 84 per cent ha anat adreçat a pimes i autònoms, el 12 per cent a empreses mitjanes-grans, i un 5 per cent al sector públic. Això és finançament —les xifres que els he donat abans eren el compte d'empreses. En etapes anteriors, l'ICF donava crèdits a menys empreses, principalment mitjanes i grans. Ara, l'ICF arriba i dona crèdit a més empreses, sobretot pimes i autònoms, per distribuir així millor els recursos. De fet, l'import mitjà de finançament del període 2011-2012 és de 200.000 euros per operació.

Tal com els he comentat, durant aquest període el conjunt del grup ICF ha centrat la seva activitat en el finançament d'inversions i circulants per al teixit empresarial, a través de préstecs directes, préstecs de mediació amb altres entitats financeres i aval; i el finançament de socis i accionistes per tal de capitalitzar les empreses i millorar-ne la solvència. És molt important —i això es veu particularment en èpoques com l'actual— que les nostres empreses tinguin uns coeficients de capitalització de mitjana més gran de la que tenen. Per tant, aquest tema també s'ha adreçat des de l'ICF.

L'ICF també ha treballat i treballa colze a colze amb els diferents departaments de la Generalitat per impulsar vies de finançament per a sectors concrets. Tal és el cas del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, amb el qual s'han dissenyat línies de finançament per al sector primari

i agroalimentari, especialment arran de la integració de l'Institut Català de Crèdit Agrari per part de l'ICF l'any 2011.

També hi ha una estreta relació amb el Departament d'Empresa i Ocupació. Aquí s'han posat en marxa línies per finançar projectes d'innovació i internacionalització de l'àmbit del turisme, o per al col·lectiu dels autònoms, el comerç i l'economia social. Actualment també s'està treballant amb el Departament de Cultura per tal de facilitar l'accés al finançament de les empreses i indústries culturals –tant circulant com capital.

Una altra activitat en la qual l'ICF està focalitzant els seus esforços és el suport a l'emprenedoria i els projectes amb alt potencial de creixement. Això ho fa sobretot a través de l'activitat de capital risc, els préstecs participatius i la coinversió. En aquest àmbit, la participació de l'ICF, a través de la societat del grup dedicada a aquesta activitat –ICF Holding i IFEM–, és de col·laboració i complementarietat amb el sector privat en aquells segments en què s'identifiquen buits del mercat en l'oferta de capital per a les empreses. Les actuacions del grup en aquesta matèria pretenen crear un efecte catalitzador i multiplicador dels recursos destinats a cada iniciativa, i impulsar la incorporació del sector privat, de manera que sigui aquest sector qui satisfaci les necessitats de cada segment. Actualment, per cada euro que l'ICF compromet en capital risc, n'aixeca cinc d'inversió privada. Potser he de fer constar que l'IFEM compta amb una participació de la Unió Europea.

Així, els compromisos en capital risc acumulats de l'ICF –157 milions d'euros– i altres inversors en instruments de capital risc, a hores d'ara suposen més de 795 milions d'euros d'inversió, el 50 per cent dels quals ja s'han invertit en projectes d'emprenedoria i en empreses amb alt potencial de creixement. Durant el període 2011-2012, el grup ICF, a més, ha creat una línia de préstecs participatius basats en la coinversió amb *business angels*, dotada amb 12,2 milions d'euros; el fons Capital MAB, dotat amb 10 milions d'euros, per a ampliació de capital en el mercat alternatiu borsari; i el fons Capital Expansió, dotat amb 20 milions d'euros, per a projectes d'internacionalització i consolidació per a empreses que facturin entre 10 i 100 milions anuals.

Per facilitar l'accés al finançament de les empreses, l'ICF també ha potenciat durant aquest període el portal web de l'entitat, a través del qual qualsevol empresa catalana o amb seu a Catalunya pot realitzar directament una petició de finançament. Així mateix, i amb l'objectiu d'acostar l'ICF al territori i a les empreses, l'ICF ha creat una xarxa de promotors financers arreu de Catalunya, per donar a conèixer a les empreses les opcions de finançament al seu abast. Actualment, aquesta xarxa està formada per més de vuitanta entitats. Paral·lelament, l'ICF ha impulsat la col·laboració amb entitats involucrades en el finançament de pimes i autònoms a través de la signatura de convenis amb entitats financeres, associacions empresarials, consultores i xarxes de *business angels*. Els principals... (Pausa.) Per al 2013, tot i l'actual conjuntura, l'ICF

està explorant i ampliant noves vies de finançament i captació de recursos per a la seva activitat.

Continuaré en el període posterior.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Home, senyor conseller, hauríem agraït que se centrés més en la nostra exposició i no en la descripció de les operacions de l'Institut Català de Finances, que ja hem sentit en altres ocasions i que ja podem analitzar per compte propi. Però és significatiu que a l'hora d'anar descrivint l'activitat de l'Institut Català de Finances com si fos, diguéssim, la banca pública ja existent –i que, per tant, la nostra exposició sobrés i la nostra necessitat sobrés, eh?: ja hi ha aquest Institut Català de Finances–, ha parlat de 1.700 milions, de 795 milions, de 12,2 milions, de 8 milions.

La dimensió de la crisi ens sembla a nosaltres que sobrepassa molt, absolutament molt, la mancança d'instrument financer públic sobrepassa molt, la capacitat actual de l'Institut Català de Finances. Crec que en això hi estarem tots d'acord, i que, per tant, el que requeriríem o el que entenem nosaltres que falta per omplir un buit enorme en aquest sentit és un instrument financer públic que parteixi en primera instància de la captació d'estalvi en el mateix país, i que en segona instància intenti més endavant entrar en els mercats internacionals per poder operar com una banca, amb tots els condicionants; una banca pública, una banca a tots els efectes, però des dels condicionants i des dels requisits que nosaltres explicàvem abans, bàsicament d'ètica, d'economia productiva, de sostenibilitat ecològica i de democratització de l'economia.

Per la Candidatura d'Unitat Popular, i per fer propostes pràctiques que traslladarem en forma de moció d'aquí a dues setmanes, en el proper Ple..., nosaltres entenem que com a ciutadans tenim ja una banca pública, que no seria l'Institut Català de Finances en primera instància, sinó que és Catalunya Banc, que és bàsicament una banca nacionalitzada, és una banca que hem pagat entre tots i totes, i que caldria recuperar perquè juntament amb l'Institut Català de Finances, i efectivament juntament amb Avalis, formessin el que hauria de ser un instrument públic financer, un instrument que respongui a tots els criteris i a totes les necessitats que hem exposat en la primera part.

Voldríem fer esment també, o explicar que en termes polítics..., la necessitat de començar a estudiar des de ja la possibilitat de la fusió d'aquestes tres entitats, de recuperació per part de la Generalitat de Catalunya Banc. Hauria de ser una qüestió urgent, hauria de ser una qüestió en la qual s'estigués treballant. Nosaltres entenem que aquest banc públic que hauríem de crear hauria de tenir una participació majoritària de la Generalitat –però no única–, que hauria d'estar governat de forma democràtica, i que a més a més hauria de comptar amb un instrument, hauria de comptar amb aquesta incorporació de Catalunya Banc. Que se li

hauria de reclamar al FROB, justament; que hauria de venir, igual que està fent –sabeu que és un banc que està a la venda per un euro– en fusions o en la seva venda a altres bancs, hauria de poder ser venut a la Generalitat net dels actius tòxics, perquè justament és com s'està reestructurant el mapa bancari a l'Estat espanyol, de moment només en benefici de la banca privada –de la banca privada, que se n'ha sortit, de la crisi, i que està guanyant més diners–, però que hauria de ser utilitzable –el mateix mecanisme– perquè aquesta banca fos recuperada de forma pública, perquè en realitat hem estat tots nosaltres els qui l'hem pagada i els qui l'estem pagant. I, per tant, hauria de ser de justícia que a l'hora de retornar Catalunya Banc també se'ls reclamés al FROB i a l'Estat espanyol que ens retornessin la part proporcional dels impostos dels catalans i catalanes que han anat destinats a salvar aquesta banca.

I, finalment, que seria estratègic que en la recuperació d'aquesta banca privada nacionalitzada, i per tant –entenem nosaltres– legítimament recuperable per al poble, vinguessin amb ella els més de trenta mil pisos que té en propietat i actualment buits aquesta banca, perquè puguin ser posats a disposició –en forma de lloguer social i d'acord amb les necessitats d'habitatge de la població– de la ciutadania per paliar aquesta espècie de desnonament col·lectiu i massiu que s'està donant entre la nostra població per part d'aquesta banca recuperada amb diners públics.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè començava la seva segona intervenció dient-me: «Jo he parlat de coses grans i ambicioses, i tu em parles de coses petites i limitades.» I jo li haig de dir que sí, i jo li he parlat de coses petites i limitades no perquè pensi que les coses petites i limitades són les que ens corresponen, sinó perquè són les que són.

Com vostè sap, nosaltres volem tenir una Catalunya que sigui un estat amb tots els ets i uts, o almenys amb més ets i uts dels que té en aquests moments. I és evident que en aquesta perspectiva del dret a decidir –en el qual a l'hora de decidir la nostra posició és clara– hi entra una acció, l'acció normal pública en el sistema financer que tenen tots els estats amb ets i uts. Mentrestant, tenim una institució que no és negligible, que distribueix milers de milions d'euros i que convé tractar amb cura. I, per tant, continuo amb aquesta institució, que és el que tenim, i li presento algunes de les realitats i els reptes.

En primer lloc, l'ICF és una institució amb un nivell de solvència molt alt per als índexs de solvència, 24,3 per cent; o sigui, una institució amb una salut econòmica de ferro. Quina és una de les limitacions a què

he alludit, de l'ICF? Fixi's que mai m'he referit a l'ICF com un banc: l'ICF és tècnicament, està sectoritzat pel Banc d'Espanya com una entitat financera no monetària. És l'única que hi ha o que queda a l'Estat espanyol. Això vol dir, en particular, que no és un banc. L'ICO, per exemple, és un banc, però l'ICF no ho és. Evidentment, ho hem sol·licitat, ha sigut objecte d'acció parlamentària; això és quelcom que no s'ha aconseguit, o no s'ha aconseguit encara.

L'ICF, naturalment, donats la seva activitat i el seu nivell de solvència, no està inclòs en el SEC 95, i el 2011 l'Eurostat va confirmar la classificació de l'ICF com a entitat no inclosa en el sector públic de la Generalitat, com ha de ser. Això no vol dir que..., la percepció en el sistema financer és que és una entitat pública de la Generalitat, com és, i això sigui un entrebanc en aquests moments –evidentment, no volguts pel Govern de la Generalitat de Catalunya– per a l'expansió i la capitalització de l'Institut Català de Finances, que, dit sigui de passada, com que no és un banc, no té dipòsits. Per tant, el sector públic, nosaltres, no podem depositar res a l'ICF, perquè no hi ha dipòsits, a l'ICF.

Per tant, aquest seria el repte principal: com poder expandir la tasca molt positiva que està fent l'ICF. Això requeriria capitalització: o capitalització amb socis externs, o capitalització des de la Generalitat, que en aquests moments, i donada la situació fiscal, se'ns fa difícil. Aquest és, per tant, el repte principal que la institució té en aquests moments: l'aspecte jurídic, de la configuració jurídica, i l'aspecte de capitalització. Però faig constar que la situació actual és de solvència molt –molt– considerable, però ens agradaria que pogués ser més gran.

En tot cas, els objectius de l'ICF per a aquest 2013 continuen sent els de facilitar l'accés al finançament de les pimes i autònoms de Catalunya a través de la concessió de préstecs i avals, operacions de capital risc i préstecs a la capitalització d'empreses. I estic d'acord amb vostè en el fet que a veure si arriba un dia, i que no trigui gaire, que puguem parlar de coses de més volum i envergadura sota la responsabilitat de la Generalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, i comencem amb les mocions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la creació d'ocupació i la lluita contra l'atur (tram. 302-00026/10)

El quinze punt és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la creació d'ocupació i la lluita contra l'atur. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i té la paraula per exposar-la l'illustre senyor Marc Vidal.

(Pausa llarga.)

Marc Vidal i Pou

Bon dia, senyora presidenta. Senyors diputats, demano disculpes a tothom per no tenir el televisor engegat al despatx i no veure que em tocava ja a mi mentre estàvem negociant entusiàsticament esmenes –perquè toca negociar, que és la feina que ens pertoca com a diputats i diputades per intentar arribar a un consens ampli en aquells temes que a nosaltres ens pertocuen.

Permetin-me, abans de començar, recordar els meus companys i companyes del món de l'educació, que avui estan en vaga –jo només fa quatre mesos que sóc diputat, però em considero mestre–, i recordar les paraules d'en Francesc Layret, que deia precisament que quan un treballador fa vaga no és que no vulgui treballar, sinó que el que vol és fer-ho en millors condicions. Per tant, un record a les persones que avui reivindiquen els seus drets laborals.

Precisament d'això va, aquesta moció: de drets laborals. I els drets laborals, conculcats durant molt de temps, ens han portat a la situació greu, gravíssima, d'atur que tenim, i, per tant, caldria que poséssim fil a l'agulla molt més enllà del que ho estem fent –segur–, gairebé d'una manera no només entusiasta, sinó d'una manera absolutament fixa en la creació d'ocupació.

La moció que us vam presentar volia que aquest Parlament fes un reconeixement explícit de diferents aspectes. El primer és el reconeixement d'una fantasia. La fantasia que ens va portar a aprovar una reforma laboral. La fantasia de què? Donant carta lliure a l'empresari –a l'empresari espanyol, a l'empresari català–, aquest ens resoldria els problemes de l'ocupació. Ens hem trobat amb uns bons empresaris, que creuen en la seva feina, que creuen en l'empresa, i que han hagut de tancar perquè la falta de crèdit dels depredadors de les finances els ho han impedit. I ens hem trobat, també, amb uns autèntics gàngsters patronals –i deixeu-me que ho digui així–, a qui només els interessa el benefici personal i que han utilitzat la reforma com a arma per desentendre's de l'empresa amb facilitat, portant al carrer milers de treballadors. Hi havia d'haver un reconeixement que no està funcionant bé, i que l'hem de revisar. Calia assegurar que no s'abusés dels expedients de regulació d'ocupació amb posicions com la descrita. I, per tant, caldria demanar que hi hagi elements d'aquesta reforma que es canviessin.

Tot això ho diu, aquesta moció. I vull agrair la voluntat negociadora que ha tingut el partit que representa el Govern perquè diguem algunes d'aquestes coses. I, per tant, aquest reconeixement explícit; amb tots els eufemismes que pertoca a l'hora de negociar un redactat que ens serveixi per a tothom, però amb tots els eufemismes, diu això. Diu que hi ha elements de la reforma que s'han de retocar, i demanem que aquests elements es retoquin. Llàstima que l'única cosa concreta que demanàvem, que és la pròrroga de la ultraactivitat dels convenis..., aquesta no se'ns hagi acceptat. Perquè aquesta era concreta, les altres eren descriptives.

Un altre reconeixement que s'havia de fer era el del paper fonamental del Servei d'Ocupació de Catalunya

com a ens públic que garanteix i dirigeix les polítiques d'ocupació i treballa en xarxa amb les administracions locals, i que té els recursos necessaris per fer-ho, i que tindrà un pla director per explicar-ho. Tot això també surt en la segona part i està –sembla– acordat amb les diferents persones amb les quals hem estat intentant..., negociant i transaccionant.

I en el tercer bloc plantejàvem línies polítiques concretes de treball territorialitzat, per trobar aquells nous nínxols d'ocupació que ens poden permetre canviar el model productiu. I apostàvem específicament per alguns sectors industrials emergents, com pot ser l'economia verda, o com el sector del coneixement i la recerca, o com els serveis a les persones.

És, per tant, una moció que l'únic que fa és enumerar uns principis bàsics per fer front a la situació, i que requereix que, si ens creiem realment aquests principis bàsics, ens posem a treballar demà mateix per omplir-los de contingut. Aquí només enumerem algunes de les coses que hi ha; ara caldria que, si acabem aprovant com a mínim la majoria d'aspectes d'aquesta moció, fóssim capaços entre tots de fer aquells aspectes concrets que desgranen cadascuna d'aquestes polítiques per poder ser creïbles, realment, que estem actuant amb un pla específic davant d'aquesta emergència social que és l'atur.

Moltes gràcies –i reitero les disculpes.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Bé, moltes gràcies, molt honorable presidenta. De fet, sempre que baixa l'atur és una bona notícia, però el mes d'abril l'atur registrat –el registrat a les oficines d'ocupació– certament ha baixat a Catalunya en 7.055 persones. Però això no ens pot fer pensar que tenim la millora a tocar. Justament, el contrari: tot això encara està molt lluny, i, de fet, encara que des de fonts governamentals –algunes, sobretot des de Madrid– ens puguin dir que la sortida de la crisi la tenim ja a la porta, això no és així, i no és així perquè tenim dades molt alarmants.

A Catalunya tenim..., segons l'enquesta de població activa, que és la que de veritat ens diu quin atur tenim, estem amb 902.000 persones desocupades, un 24,5 per cent d'atur. Per tant, no podem pensar que ja tenim aquí a tocar qualsevol millora. En tot cas, cada dia ens mostren més que l'aposta per només austeritat a ultrança no genera més que atur. I, per tant, els ajustos pressupostaris en els quals estem immersos dia a dia, doncs, ens condueixen a un atzucac, és a dir, a un carreró sense sortida, com estem veient.

Malgrat haver fet la reforma laboral –que en parlava el senyor Marc Vidal–, ens trobem titulars de fa pocs dies que ens diuen que la reforma laboral ens ha disparat a Catalunya en un 72 per cent els expedients de regu-

lació d'ocupació. Per això ens semblava que era important haver aprovat, en la moció que va presentar el Partit Socialista, demanar-ne la derogació, perquè tal qual veiem que ens porta justament a aquest atzucac. Ens sorprenia, en tot cas, l'apropament que Iniciativa volia –o semblava que es volia fer– amb Convergència, tenint en compte que ahir mateix el senyor Duran s'enorgullia, doncs, d'això. Deia, literalment: «Hemos tenido una reforma laboral con el apoyo de este grupo» –CiU– «y no nos hemos arrepentido del mismo.» Ahir mateix, al Ple del Congrés, emès per Televisió Espanyola. També teníem o tenim titulars d'aquests dies que diuen: «Un any de reforma laboral i rècord d'aturats», «Rècord de caiguda d'ocupats» i «L'atur deixa sense paga la meitat dels aturats». Bé, tot això són dades molt alarmants.

Per tant, si no adoptem mesures..., com en tot cas ja vam aprovar, aquest Ple d'aquest Parlament, el mes d'abril –i, en tot cas, aquí aprofundim, eh?, i complementem moltes d'elles, que ja vam aprovar–, i que avui, un mes després, encara no tenim indicis que s'hagin posat en marxa. Per tant, entenem –entenc– que aquest Parlament hem de fer una tasca molt incisiva justament de fer el control de compliment, encara que ahir el conseller ens anunciava o ens apuntava, arran de la interpellació que feia el senyor Amorós, que ben aviat s'hi posaven. Però bé, «ben aviat», no: és urgentíssim que ja s'hi hagin posat. Per tant, no podem esperar a d'aquí a dues setmanes que hi hagi una moció d'Esquerra Republicana. Ahir ja s'hi havien d'haver posat, fa un mes ja s'hi havien d'haver posat.

Bé, en tot cas, el nostre grup parlamentari fa una esmena, de fet petita, en tot cas incorporant en el redactat del text i amb la transacció a què hem pogut arribar –justament en la línia del que ja vam aprovar, eh?– que l'Estat reconsideri i torni a dotar les partides dedicades a les polítiques actives, justament per poder fer front a la que és la primera no només prioritat, sinó la primera emergència nacional. I, per tant, tots els temes lligats a vetllar pels expedients de regulació, hi estem d'acord –de fet, així les dues possibilitats ja estan incorporades a la legislació–; i tot el relacionat amb la ultraactivitat. Justament ahir, també, el Partit Socialista al Congrés va presentar propostes de resolució o resolucions en la mateixa línia; justament, eh?, revisar per recuperar tot el que és la llibertat de negociació col·lectiva, que és garantia, justament, de no tenir la conflictivitat que s'està donant cada dia més.

I, com deia, lligat amb totes les polítiques públiques i del Servei d'Ocupació, i la reforma del SOC. Encaixen perfectament amb les que ja vam presentar i aprovar en aquesta cambra, com deia abans, en el Ple del mes d'abril. Per tant, tindran el nostre suport en les transaccions a les quals hem arribat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'ihlustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Vidal, bé, constatem que aquest Ple no és un ple monogràfic sobre la situació de l'atur, però com estem veient, doncs, hi han diverses iniciatives, i al llarg d'aquest Ple es debatran totes aquelles coses que preocupen molt alguns presidents de grup parlamentari que constato que no estan a l'hemicicle en aquest moment, tot i que d'això en fan una bandera per anar en contra d'altres projectes legítims que té aquest país, com és el del dret a decidir. Tornem a parlar d'atur i no hi són els presidents dels grups parlamentaris que diuen que els preocupa tant el tema de l'atur. No hi eren ahir quan hi havia una interpellació en aquest punt, no hi són avui quan hi ha un debat d'una moció en aquest punt.

Punt molt interessant, i que a més a més vull agrair la iniciativa del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i especialment del seu diputat Marc Vidal, perquè posa damunt de la taula tres elements que compartim plenament i que, de fet, en la interpellació que el nostre grup va fer ahir i la moció que presentarà subsegüent també vol abordar, i en la mateixa línia, però desenvolupar en alguns aspectes amb major concreció.

El primer que fa o el primer àmbit que toca aquesta moció és sobre la situació de les relacions laborals a Catalunya, que han estat greument afectades per la reforma laboral. Compartim la preocupació per la pèrdua de paper de la Generalitat de Catalunya i per la pèrdua de paper mediador de l'autoritat laboral de Catalunya, i la compartim plenament perquè som molt conscients que, malgrat que moltes vegades –en la situació anterior a la reforma– l'Administració laboral no podia incidir en el resultat final dels expedients de regulació d'ocupació, sí que es tenia un coneixement automàtic d'aquests, sí que es podia exercir la funció medidora, sí que es podien moltes vegades resoldre les qüestions.

Què ha passat amb la reforma laboral? Doncs, que el 2012 –i això que la reforma laboral només va ser efectiva la meitat de l'any, a partir de juliol– vam tenir un increment del 72 per cent d'ERO que afecten els treballadors i treballadores de Catalunya. Concretament, 75.000 treballadors perden el seu lloc de treball, a més a més, pels ERO de l'any 2012.

Compartim, per tant, la crítica que es posa en aquesta moció també a la reforma laboral i la necessitat crítica implícita, perquè explícitament el que demana és senzillament un informe..., però la necessitat d'avaluar-la. Ara, jo ja li diré una cosa, d'aquest informe. Per a tots aquells que diuen que la reforma laboral ha alentit la pèrdua de llocs de treball: no és cert, és radicalment fals. El 2009, amb quatre punts de retrocés del PIB, a l'Estat espanyol es van perdre 1.200.000 llocs de treball; el 2012, amb reforma laboral, amb «només» –i el «només» entre cometes perquè és molt greu– 1,2 punts de retrocés de l'economia, se'n perden 900.000. És a dir, el que més influeix en la pèrdua de llocs de treball, que és la marxa de l'economia –amb i sense reforma laboral–..., quan és amb reforma laboral, per cada punt de retrocés de l'economia es perden molts més llocs de treball. Per cada punt de retrocés de l'economia, amb

reforma laboral se'n perdien 550.000; per cada punt de retrocés de l'economia abans de la reforma laboral, se'n perdien 220.000, menys de la meitat. Aquesta és la seva reforma laboral.

Un altre punt que aborda la moció que em sembla importantíssim –importantíssim–, i aquí ens consta que l'autoritat laboral fa els possibles per mitjançar, però també ens consta que no se'n surt gaire: la ultraactivitat dels convenis. És un crim contra els drets dels treballadors, un autèntic crim. El que estan fent vostès, senyors del Partit Popular, acabant amb la ultraactivitat dels convenis, és deixar desprotegits els treballadors i traïr anys i panys de negociació i de consens i de convenis. El que passarà aquest mes de juliol és que els treballadors del sector del transport, per exemple, passaran de tenir un conveni col·lectiu que els protegia amb uns mínims a no tenir res més que, clar, l'Estatut dels treballadors. Això encara no s'ho han carregat –deu seu la propera, però encara no s'ho han carregat. I no tindran res senzillament perquè la patronal en aquest sector, concretament en el sector del transport, no s'ha volgut ni asseure a la taula a negociar –no s'han volgut ni asseure a la taula. Hi ha treballadors que veuran reduccions dels seus ingressos de més del 30 per cent senzillament perquè vostès els han posat contra l'espasa i la paret, i han deixat a la patronal que tingués una posició negociadora facilíssima: no calia que pactés res per reduir les condicions dels treballadors. És indignant el que han fet vostès, i, per tant, compartim plenament aquest punt.

Pel que fa a la reforma del SOC, senyor Vidal, compartim plenament que el SOC ha de ser el centre del sistema d'ocupació de Catalunya, i el SOC ha de ser públic. I es diu en aquesta moció, i ja li avanço que es dirà en una moció que farà Esquerra Republicana, que tindrà un apartat molt específic sobre la reforma del SOC. Però el SOC ha de ser públic i ha de ser el centre del sistema. I aquí hem de denunciar novament un intent de desmuntar el sistema d'ocupació des de Madrid a partir del pacte, això sí, amb grans, grans, grans agències de col·locació –que hi deuen tenir alguna relació d'amistat, imagino jo, pel tracte favorable que se'ls dona.

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

I això també ho hem de frenar.

Per tant, votarem a favor de tots els punts de la moció, i agraïm que s'hagi presentat.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, aquesta certament és una moció ambiciosa i una moció que surt de

l'anàlisi d'una situació difícil que vivim. En les seves paraules, «una situació d'emergència social»; ho posa vostè en el text, i aquesta és una realitat. I creiem amb sinceritat que la voluntat negociadora, sí, certament, per part d'aquest grup parlamentari, però també del qui ha presentat –i, en aquest sentit, agrair la proposta, doncs, d'Iniciativa per Catalunya–, respon a això, a la situació de dificultat que vivim, i d'entendre, a diferència..., m'ha semblat que hi havien crítiques a l'entesa entre els grups, i, per tant, als acords, i, per tant, a sumar esforços, a la necessitat d'arribar a acords quan vivim moments tan i tan difícils.

Aquesta moció abraça bàsicament tres àmbits: un és el tema dels ERO, la reforma laboral, la situació d'emergència social que ens deia; el que és tot el tema de les polítiques actives d'ocupació i el SOC, i les polítiques industrials. I, en aquest sentit, nosaltres hem pres compromisos que segurament, com ens deia el senyor Marc Vidal, potser no van tan enllà com vostès voldrien, però sí que creiem que, fugint dels apriorismes, dels dogmatismes, hi ha un compromís ferm per part del Govern de moltes coses, i aquest és un tema més que interessant.

En primer lloc, per seguir facilitant la informació dels ERO tant als representants dels empresaris com als treballadors, i, per tant, facilitar que pugui haver-hi l'entesa. I un altre àmbit que certament s'obre en aquest Ple, que és la voluntat per part del Govern d'analitzar els efectes que ha produït i està produint la reforma laboral sobre l'ocupació. I, per tant, a partir d'aquí arribar a unes conclusions, i en funció d'aquestes conclusions, lògicament, efectuar, doncs, el seguiment que és necessari, i en funció d'aquestes conclusions, hi insistim, instar el Govern –el Govern de l'Estat, s'entén, lògicament– a fer els canvis, les modificacions necessàries perquè la situació canviï. Portem un any de reforma laboral, i, per tant, és un temps prou adequat per poder fer aquesta anàlisi i poder arribar a aquestes conclusions –hi insisteixo: sense apriorismes, sense dogmatismes–, i cal veure quins són aquests canvis concrets que potser és necessari mirar d'introduir a la reforma laboral.

Respecte a les polítiques actives d'ocupació i al SOC, és evident que cal incrementar els recursos de les polítiques actives d'ocupació, que l'Estat ens ha retallat quan, en canvi, s'ha incrementat el nombre d'aturats. I, per una altra, la reforma del SOC. Vostè sap perfectament que aquest és un compromís que va prendre el conseller d'Empresa i Ocupació en la seva compareixença en la comissió, i que, per tant, va haver-hi el compromís de dur-lo a terme en un període de sis mesos. I, per tant, el que ens planteja vostè, doncs, ho assumim, perquè els diferents punts que fan referència al tema del SOC coincideixen amb el que el conseller expressava, i, per tant, amb aquesta voluntat de modificar el SOC.

Per altra banda, hi ha un àmbit també interessant, com és mirar de fer polítiques concretes, polítiques actives, en matèria de política industrial, i, per tant, d'ajudar encara més; doncs, ajudar d'una forma clara el que és la industrialització del país. I celebrem que ens hagi acceptat arribar a una transacció per tal de poder des-

envolupar propostes actives de polítiques industrials seguint el programa europeu RIS3, que és el que dona el marc –el marc– en el qual, doncs, ens hem de desenvolupar, no?

Per tant, en aquest sentit, les polítiques industrials..., també, per què no dir-ho, donar el suport actiu al Pacte per a la indústria, que vostès saben que els vam rebre els diferents grups parlamentaris, però també el Govern i el president Mas amb el conseller Felip Puig, i que, per tant, van ser atesos, van ser escoltats. I totes aquestes mesures seran, doncs, tingudes en compte i considerades en el que és l'Acord estratègic per a la reactivació econòmica.

Per tant, escoltin, nosaltres creiem que finalment surt una moció aprovada, una moció aprovada que és ambiciosa, que agafa tots aquests àmbits i que, per tant, hi ha el compromís per part de tots d'analitzar quina és la situació dels ERO; quin és, francament, doncs, el resultat que està tenint la reforma laboral, i, per tant, veure si és necessari canviar-la, i, per tant, actuar en aquestes funcions; i també, doncs, la reforma del SOC –el conseller ja s'hi va pronunciar en el seu dia en la comissió–, així com el que és tota l'activació de l'àmbit industrial.

No volem acabar aquesta intervenció sense agrair el fet que grups parlamentaris, com en aquest cas ha estat Iniciativa per Catalunya, davant de la situació d'emergència que vivim hagin volgut sumar esforços per mirar de sortir entre tots d'aquesta situació francament difícil i que només amb aquesta voluntat per part... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, vostès, el Grup d'Iniciativa Verds - EUiA, presenten una moció on hi ha parts que, fixi's, el Partit Popular català hi votarem favorablement. Hi votarem favorablement, a determinades parts, perquè vostès diuen, per exemple, que cal apostar per la innovació; no diuen com ho pensen fer, però com que diuen que és necessari apostar per la innovació, doncs, hi estem d'acord. Vostès diuen, per exemple, que cal apostar per la indústria; no diuen com ho pensen fer, però com que diuen que és necessari apostar per la indústria, doncs, hi estem d'acord.

Quant al tema de l'economia verda, que vostès presumeixin de verds i ecologistes, des del nostre punt de vista ens sembla, com a mínim, agosarat, per no dir un altre adjectiu. Fixi's, a països on el que vostè denomina «capitalisme financer» no és que triomfi gaire –de fet, no triomfa gens–, per exemple Veneçuela, doncs, la seva política energètica no es basa, precisament, en energies renovables. Més aviat el contrari: Veneçuela és un dels principals productors de petro-

li del món. (*Remor de veus.*) A Bolívia, un altre lloc on el capitalisme financer tampoc és que triomfi gaire, més aviat gens, doncs..., una de les principals vies energètiques que té i que utilitza Bolívia és la producció de gas. (*Algú diu: «Corea.»*) O per exemple a l'Havana, capital de Cuba; jo a l'Havana no trobo cotxes elèctrics a totes les cantonades, més aviat el contrari, i li agrairia, senyor diputat d'Iniciativa Verds, que algun dia ens ensenyi en aquest Parlament una foto d'un cotxe elèctric anant per algun carrer de l'Havana. (*Remor de veus i algú diu: «Corea del Nord.»*) I, evidentment, en aquesta moció no penso parlar de Txernòbil. (*Remor de veus.*)

Quant a la reforma laboral, vostè va dir una sèrie de dades en la seva interpellació amb relació a la reforma laboral, però no ha dit quines haurien estat les conseqüències per a l'ocupació si no hagués estat aprovada la reforma laboral. Li demano, senyor Vidal, l'emplaço que em digui un país –un– a tot el món, en tota la història, que en una situació de recessió econòmica hagi aconseguit crear ocupació; no n'hi ha cap, enlloc. Per tant, li demano que no falti a la veritat. La pèrdua d'ocupació és conseqüència que Europa serà, aquest any 2013, l'única zona del món que no creixerà –en tot el món. Europa serà, doncs, l'única zona del món que no creixerà, i això evidentment afecta l'ocupació.

Llavors li pregunto, senyor Vidal: si tan important i determinant és el marc laboral i no el creixement econòmic, quina opinió li mereix el marc laboral dels Estats Units, on hi ha poc més d'un 7 per cent d'atur? O potser deu ser rellevant, fonamental, el fet que els Estats Units estiguin creixent per sobre d'un 2 per cent? I potser el fet que creixin deu ser conseqüència de la política monetària que porta a terme la Reserva Federal americana. Per això és fonamental la plena integració monetària a la Unió Europea anomenada «unió bancària», que impulsa i defensa el president Rajoy a Brusselles, que junt amb la reducció del dèficit públic, que junt amb el sanejament del sistema financer, i que junt amb les reformes per a la competitivitat, permetran el creixement econòmic i la creació d'ocupació.

I, per cert, i em dirigeixo també a Esquerra Republicana, no devia ser tan dolenta la reforma laboral quan Convergència i Unió, que governaven amb vostès la Generalitat de Catalunya, hi van votar favorablement al Congrés dels Diputats. I recordo que el Partit Popular té una majoria sòlida al Congrés dels Diputats per poder aprovar en solitari la reforma laboral, i tot i així Convergència i Unió, doncs, s'hi va sumar. Per tant, entenc que s'hi va sumar perquè era una bona reforma laboral, si no, no s'hi hauria sumat; no els necessitàvem parlamentàriament per poder-la aprovar, aquesta reforma laboral. I aquest partit, Esquerra Republicana, que avui governa amb Convergència i Unió, li recordo, senyor Vidal, que va ser soci seu d'Iniciativa Verds durant set anys (*remor de veus*) en el Govern tripartit.

I, per últim, senyor Vidal, vostè planteja una sèrie de reformes com són la modificació del SOC –del Servei d'Ocupació de Catalunya– i altres reformes. Dir-li que veig sincerament impossible que el que vostè proposa,

aquestes reformes, es puguin portar a terme avui en dia atesa l'absoluta paràlisi i deixadesa de l'actual Govern ERC - Artur Mas, que només ha aprovat una llei en sis mesos i que, per no fer, no ha estat capaç ni tan sols de presentar els pressupostos de la Generalitat per a aquest any 2013, i som ja a 9 de maig de l'any 2013.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Definitivament, hi ha discursos radioactius, eh? (*Rialles.*) Qui tanca centrals nuclears últimament és Angela Merkel –em poso a defensar el Marc. (*Rialles.*) No em toca a mi, se sap defensar prou sol, però, en fi, suposo que Fukushima deu estar en altres latituds.

Dit això com a prèvia, donarem suport a la moció per a la creació d'ocupació i lluita contra l'atur, amb algunes lectures que ja s'han dit; per tant, amb la triple reflexió sobre ERO, l'impacte de la reforma laboral, i un matís que ens agradaria fer en clau segurament positiva i propositiva respecte a la resistència que en aquests darrers temps ha mostrat el cooperativisme a la sagnia i l'apoteosi de la destrucció d'ocupació.

Respecte als ERO, la posició d'aquest grup és que s'ha d'anar un pas més enllà de la lògica del mal menor. El mal menor no poden ser uns acomiadaments millor o pitjor retribuïts, caldria eixamplar aquest mal menor. El mal menor seria que no es tanquessin, òbviament, les empreses; que hi hagués segurament altres condicions, però el mal menor seria mantenir el teixit productiu d'aquest país, fer-ho cas a cas i ERO a ERO, perquè del que es tracta és, nosaltres..., el parell aquest de grups que seguim que van al forat de la crisi, i el primer per sortir-ne és deixar de cavar, no? També que, en contextos llatinoamericans o europeus, una mica menys d'eurocentrisme i d'aquest colonialisme mental que fa veure la resta del món des d'una supèrbia que és intolerable.

S'hauria de cloure el tempteig francès, no?, aquella possibilitat que abans que l'ERO es consumís, es doni als treballadors i treballadores la possibilitat d'agafar les regnes de l'empresa, de dimensionar el procés productiu i el projecte econòmic. Això ha passat, en aquest país; s'ha d'aprendre de les crisis anteriors: la crisi profunda de desindustrialització dels vuitanta, la crisi dels noranta, la ressaca postolímpica. Hi ha empreses com Mol-Matric, una indústria avui puntera en l'àmbit de l'automoció que és cooperativa, que neix d'un tancament patronal a casa nostra el 1981, que l'empresa Talleres Alá..., el 93 i 94 també hi ha noves empreses que es constitueixen arran de la crisi.

I en el tema dels ERO hi ha un tema que és obvi que és el de les deslocalitzacions, que aquest grup també hi és obertament crític i també pensa que s'han d'activar i es poden activar mesures que no costin ni un sol

euro –costen les situacions noves–, perquè no es pot marxar impunement; marxar com venien, amb la riquesa que han guanyat i a quin preu marxen. Per tant, empreses que han tingut desgravacions fiscals, que han tingut aportacions econòmiques importants o cessió de sòl industrial no poden marxar impunement, i s'haurien d'habilitar o arbitrar costos directes.

Respecte a la reforma laboral, i com ja s'ha dit, sí que hi ha una petita discrepància respecte al punt 1.c. Sembla que no calen informes per valorar l'impacte profundament negatiu de la reforma laboral; si el Tribunal Constitucional no la prohibeix, la realitat segueix sent la realitat. I, per tant, es deia que tretze mesos no han estat prou, però segurament un mes ha estat prou. Jo recordo les notícies dels diaris econòmics, o aquest grup les recorda, que al cap d'un mes ja es veia com s'havien disparat els ERO. Era una reforma que apuntava amb bala, que disparava ràfegues d'ERO, i que per tant liquidava milers i milers de llocs de treball. És una paradoxa habitual: el dia abans del cop d'estat el militar diu que no hi haurà cop d'estat, el dia abans de la devaluació el ministre d'economia diu que no hi haurà devaluació. I ja la paradoxa és el mirall de la dreta, l'empra per prendre'ns el pèl: el discurs oficial era que es crearia ocupació en aquells moments, i és obvi que l'ha destruït.

I respecte del cooperativisme, per eixamplar el debat, penso que és important saber com ha resistit el cooperativisme sense destruir ocupació –fins i tot creixent– en els últims temps, com prioritza els interessos col·lectius i l'interès general, a l'hora de ser conscients de quina és aquesta crisi. Que fins i tot podem compartir alguna de les afirmacions que feia el senyor Coto: és veritat, tenim un 27 per cent d'atur, i nosaltres no coneixem experiències recents, enlloc, que en un, dos o tres anys generin 900.000 llocs de treball. N'hi havia una, que és la indústria de guerra; afortunadament, Europa està en altres paràmetres, i per tant no caldrà. Però és veritat que el que cal és un canvi de model i un gir de cent vuitanta graus per repartir la riquesa i repartir el treball.

Sí que m'agradaria que les cooperatives de treball, cinc que han crescut cent trenta l'any passat impulsant allò que aquest grup anhela, que és la democràcia o la plena democràcia econòmica...

La presidenta

Senyor diputat...

David Fernández i Ramos

M'he passat, ja, no?

La presidenta

Sí.

David Fernández i Ramos

Econòmica.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, desde Ciutadans daremos apoyo a esta moción que, junto con la moción presentada también por Ciutadans sobre la reforma del Servei d'Ocupació que se debatirá y se someterá a aprobación más tarde, trae a este Pleno el debate sobre las preocupaciones reales de los catalanes, que no son otras que el paro y la economía, y porque coincidimos en la gravedad de la situación actual: novecientos mil parados y empleo que se destruye cotidianamente, condiciones de trabajo que se degradan paulatinamente a base de ERE, de modificación sustancial de condiciones de trabajo, so pena que de no ser aceptadas se convertirán en despidos colectivos, y de la imposibilidad de reincorporarse al mercado de trabajo, sobre todo en el colectivo de jóvenes y mayores de cuarenta y cinco años.

Todo esto, derivado de una reforma laboral que en principio tenía que ayudar a fomentar el empleo, pero que probablemente, debido a la intensa crisis económica, solo ha operado en el sentido de facilitar y abaratar el despido, y se han producido en ocasiones abusos e imposiciones debido a la rigidez de la actual legislación laboral y a la no recuperación económica; y también debido a un Servei d'Ocupació que no funciona, que era ineficaz hace siete años, cuando el tripartito gobernaba, y que se sigue demostrando ineficaz a pesar de las reformas emprendidas por el anterior Gobierno de Convergencia y Unión y por el Plan de desarrollo de las políticas activas de empleo en Cataluña hoy vigente.

Respecto a los puntos de la moción relativos a la mediación en el caso de los expedientes de regulación de empleo, de extinción y modificación de condiciones de trabajo, es indudable que es necesario y conveniente potenciar la mediación. Y sería conveniente también –desde nuestro punto de vista, y en el marco del diálogo social entre agentes sociales y económicos de Cataluña– intentar la inclusión, en los convenios colectivos, en el marco de un pacto confederal, de una mediación en aquellos procedimientos de expedientes de regulación de empleo.

Tampoco podemos dejar pasar el punto de la moción respecto de la ultraactividad de los convenios. En el mes de julio se acaban los efectos de todos aquellos convenios colectivos que no se hayan acordado. Hoy sabemos que hay una huelga convocada por el sector del transporte precisamente por este motivo, y precisamente por la negativa de la patronal a sentarse a la mesa a negociar un nuevo convenio, como también ha indicado el representante de Esquerra Republicana, el señor Amorós.

Hoy sabemos también que es necesario, dada la situación crítica de muchos trabajadores, prorrogar la vigencia de los convenios colectivos por un plazo máximo de seis meses. Lo creemos necesario porque el

panorama es muy incierto, es muy preocupante para todos estos trabajadores que ven que se acaba la vigencia de su convenio colectivo y las alarmistas voces que se están dando desde muchos sectores de que aquí se acaba con todo lo obtenido hasta la fecha a través de años de negociación colectiva. Puede que en algunos casos hubiera unos excesos que no nos podíamos permitir, pero sí que es necesario sentarse a reflexionar. Por eso nos parece importante también que el Departament de Treball ponga en marcha, a través de la Comisión de Convenios Colectivos del Consell de Relacions Laborals de Catalunya, los mecanismos previstos de arbitraje entre sindicatos y patronal por el decaimiento de estos convenios colectivos pasado el plazo establecido en la reforma laboral. Yo creo que esto, si no está en marcha –que yo no tengo constancia de que esté–, debería ponerse en marcha.

Por último, y porque se me acaba el tiempo, es obvio que tenemos que hacer realidad entre todos un gran pacto catalán por el empleo donde se impliquen los *departaments* de Treball, Ensenyament, Economia y Universitats, así como el mundo local, ya que está suficientemente demostrado que ninguna medida ha funcionado hasta ahora, y que ello pasa por una reforma integral y a fondo del SOC como un agente fundamental para articular la intermediación laboral en el empleo en Cataluña. (*Veus de fons.*) Acabo, presidenta. Por ello, además de votar favorablemente... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Moltes gràcies, senyora presidenta. Pronunciar-me sobre les esmenes i un parell de coses que s'han dit.

Senyora Capdevila, no és que nosaltres ens hàgim acostat a Convergència, és que també Convergència s'ha acostat a aquells que defensem que la reforma laboral ha sigut una absoluta negativitat per a l'ocupació d'aquest país. I reconeixent això..., és un primer pas que se li exigirà a aquesta cambra, i jo crec que tots els grups parlamentaris exigirem que es faci no només aquest reconeixement, sinó aquest estudi.

I al senyor Coto, dir-li..., bé, hi ha una frase castellana que diu: «Confundir el culo con las témporas.» Però jo crec que quan vostè parlava d'un reguitzell de països com a verds, home, em sembla que parlava vostè de països comunistes. I li vull recordar que hi ha un país comunista –Partit Comunista Xinès; que no l'ha anomenat, per cert– amb el qual vostès tenen signats convenis. El Partit Popular té signats convenis amb ell. Per tant, no deu ser la cosa tan dolenta. I en qualsevol cas, només una cosa. Jo crec en una qüestió –que vostè m'ha dit que parlava d'impossibles–: la política, per mi, és l'ofici d'aconseguir que els impossibles es facin possibles. El dia que no cregui això, deixaré la política.

En tot cas, sobre les esmenes, acceptaríem una transacció amb Convergència i Unió i Esquerra Republicana, més tècnica que res, en l'apartat 1.a, que en comptes de dir «facilitar als agents socials», posem «seguir facilitant» –cap problema.

Acceptaríem una transacció en el punt c: que el fet d'analitzar la reforma laboral es faci des del Consell de Relacions Laborals, i es faci un informe finalment que detecti quins són els elements que no han aconseguit crear ocupació.

Acceptaríem una transacció també amb Convergència i Unió en el punt e, que en comptes de dir «instar el Govern de l'Estat», abans fem efectiu aquest seguiment de la reforma laboral que hem dit abans, i de les conclusions que hem dit que en trauríem, instem el Govern de l'Estat a modificar aquells aspectes que no estan contribuint a generar ocupació.

En el text f, acceptem una altra transacció també que diu –l'he perduda per aquí–..., apartat f: «Analitzar la situació d'emergència social» –per tant, l'hem d'analitzar–«impulsant i accelerant les actuacions polítiques ja iniciades» –hem de decidir-ne algunes–, «i implementar altres mesures per fer front a l'exclusió de moltes persones en situació d'atur.»

En el punt 2.a també acceptaríem una transacció del PSC que demana negociar..., bé, l'esmena del PSC. L'únic que hi afegim: a més a més de «negociar amb el Govern», instar que ho faci.

En el punt c també acceptem la transacció que parla..., hi afegeix el clàssic «segons disponibilitats pressupostàries», però també diu «incrementant els recursos econòmics». Per tant, acceptem la transacció.

I finalment, en el punt 3.a, que s'ha de convertir en 3, acceptem també una transacció que diu que aquest disseny que s'estava demanant –l'original– es faci a través del SOC amb el consens dels agents socials i associacions de l'Administració local –que també ho demanàvem en un altre punt–, però afegeix específicament aquells elements que nosaltres creiem que són transcendents, com aquest de l'economia verda que abans en feia riota el senyor Coto.

Al punt b acceptem l'esmena d'Esquerra Republicana, i en el punt c també acceptaríem l'esmena d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta, per demanar votacions separades. En el nostre cas, demanaríem els punts 1.c, d i e, 2.a, d i e, per un costat, i per un altre costat, el punt 2.b.

La presidenta

A veure, 1.c, d i e, i 2.a, d i e, que es poden votar conjuntament. I després em diu el 2.b. (José Antonio Coto Roquet demana per parlar.) Senyor Coto?

José Antonio Coto Roquet

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Miri, senyor Vidal, no cal que vagi a l'estranger. A Espanya, a Extremadura, per exemple, la seva marca allà, Izquierda Unida (*veus de fons*), ens dona suport en la governabilitat del Partit Popular a Extremadura. Per tant, no cal que se'n vagi a l'estranger per buscar, doncs, la capacitat de consens i de diàleg del Partit Popular. (*Remor de veus*.)

I el senyor Herrera m'ha dit que m'he deixat Corea del Nord. És cert, a Corea del Nord la gent d'allà és que no pot anar ni en cotxe elèctric, ni en cotxe amb benzina; directament, la gent l'única possibilitat que té és anar caminant. (*Rialles*.)

Gràcies, senyora presidenta.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Nosaltres sí que hi ha un punt que voldríem votar separatament. Ho dic per si tots els altres es fessin...

La presidenta

Quin punt?

Jordi Turull i Negre

És l'1.d.

La presidenta

1.d, separat. D'acord.

Jordi Turull i Negre

Sí, per la resta...

La presidenta

D'acord. No hi ha cap altra petició? (*Pausa*.) Doncs, iniciarem la votació pel punt 1.d.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor i 67 en contra.

Ara votarem conjuntament els punts 1.c, e i els punts 2.a, d, e. D'acord? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)* Sí.

Senyor Millo? *(Pausa.)* No.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 18 en contra.

Ara votarem el 2.b.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 18 abstencions.

Ara podem votar la resta de la moció, d'acord? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Abans d'iniciar el següent punt de l'ordre del dia, anunciar-los que hi ha una petició d'alteració de l'ordre del dia proposada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió en el sentit següent: que la moció que té el punt número 18 passi a substanciar-se després de la 16, que és la propera, i que la moció amb el punt número 20 pugui substanciar-se en el darrer punt de l'ordre del dia. Per tant, la 18 passa després de la pròxima, i la 20 passa a ser la darrera. D'acord? *(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)* Senyor Rivera?

Albert Rivera Díaz

Senyora presidenta, nosaltres per la bona tasca parlamentària i per la cordialitat podem entendre que pugui haver-hi algun canvi en l'ordre del dia del Ple, però aquí hi han molts diputats treballant, tots tenen les seves obligacions d'estar aquí en el Ple i les seves preparacions de les mocions per fer-ho tot el millor possible per negociar transaccions, i els pregaria, si us plau –en aquest Ple crec que és la sisena vegada que canviem l'ordre del dia–, si ho han de fer, que ho facin a la Junta de Portaveus, i, si no, que busquin consensos. Però nosaltres en aquest cas no hi estem d'acord, perquè hi ha gent nostra i mocions nostres que també s'han de debatre.

La presidenta

Doncs, si el Grup de Convergència i Unió considera mantenir la possibilitat d'alterar l'ordre del dia, ho haurien de posar a votació. *(Remor de veus.)* Doncs, posem a votació la petició d'alteració de l'ordre del dia. La petició d'alteració de l'ordre del dia és que després del número 16 passaria el 18, i finalment, en lloc del 21, el 20. *(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí. No, ho dic perquè nosaltres..., el canvi de l'ordre del dia era per un tema de cortesia de la presència del conseller de l'àmbit de la moció, que hi pogués ser per compromisos que tenia, no pas per cap altra cosa. Ara, si Ciutadans considera que no és transcendent, o la resta de grups, que hi hagi el conseller presenci-ant el debat de la moció... Nosaltres creiem que és bo, però que ho decideixin els titulars de la moció, i, per tant, ho respectaríem. Però era en aquest sentit que havíem fet la petició formal.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Camats?

Dolors Camats i Luis

Simplement, perquè al que sí que ha fet referència..., el que deia el senyor Rivera, que està bé que el Grup de Convergència, si fa una petició d'alteració de l'ordre del dia, pugui explicar-ne els motius, que en aquest cas compartim. I, per tant, que s'expliqui a la resta de grups jo crec que ajuda a entendre que hi hagi aquestes alteracions, perquè ho puguem saber. I reafirmant el que ell deia, si podem saber-ho amb una mica de temps, també ajuda que els diputats estiguin al cas, estiguin a l'hora, puguin dir si els va bé o no aquells que estan afectats. I, per tant, ajudaria saber-ho amb una mica d'antelació, i saber-ne sobretot els motius, que en aquest cas, doncs, no hi tenim cap problema.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera?

Albert Rivera Díaz

Senyora presidenta, si el que ha dit ara el senyor Turull li ho hagués dit al nostre portaveu Jordi Cañas i als altres, i s'hagués parlat a la Junta de Portaveus, que crec que han estat vostès una hora reunits parlant d'altres temes, nosaltres ni tan sols hauríem dit res. Per consentiment, segurament, s'hauria aprovat. Però ens acabem d'assabentar que és per les agendes del conseller. Per tant, no volem l'alteració de l'ordre del dia, i, per tant, si és per aquest motiu, per l'agenda dels consellers, el nostre grup no vol que es sotmeti a votació. Però volem posar en coneixement que aquests temes s'han de parlar, crec, a la Junta de Portaveus, i no ara mateix en aquest Ple.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, sí, jo els donaré tota la raó. Si ho hagués sabut ho hauríem dit, altres vegades ho hem fet. A la Junta de Portaveus és impossible, perquè l'horari..., ho hem sabut ara. I sempre hem dit que ho sotmetíem a consideració de tots els grups, és tan senzill com això. Però evidentment que si ho sabem amb temps, els diputats dels titulars de la moció ho diran directament.

La presidenta

D'acord. Per tant, alterem l'ordre del dia per assentiment. (*Pausa.*) D'acord.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del món local i la seva capacitat de prestació de serveis (tram. 302-00028/10)

Doncs, el punt setzè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del món local i la seva capacitat de prestació de serveis, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula la il·lustre senyora Núria Parlon. (*Remor de veus.*) Senyors diputats i senyores diputades, comença el punt número 16. Senyora Parlon, quan vulgui.

Núria Parlon Gil

Sí, gràcies, presidenta. Diputats, diputades, remarcar que hem fet un esforç molt important els diferents grups per arribar a un text que sigui el màxim possible consensuat, i, per tant, això ens ha portat a acceptar algunes esmenes per part dels proposants de la moció, que anirien en la direcció, en aquest sentit, d'aconseguir –que és el que crec que a tots plegats ens interessa– els compromisos necessaris per part del Govern de la Generalitat per solucionar el que era la motivació principal d'aquesta moció, que és la liquiditat dels ajuntaments per poder fer front a la prestació dels serveis que tenim encomanats. En aquest sentit, aniré repassant els punts originals i introduint les esmenes que hem més o menys aconseguit pactar.

En el punt número 1 hem arribat a un redactat transaccionat de les esmenes que presentaven, en aquest cas, tant per part del Grup de Convergència com per part del Grup d'Iniciativa-EUiA, on hem recollit la importància que els ajuntaments continuïn sent prestadors dels serveis públics, tal com s'ha demostrat fins al moment, sense que això entri en contradicció amb la voluntat de millora a què en certa manera ens hem de comprometre per garantir aquesta prestació amb la màxima eficiència; que és la incorporació de l'esmena que en aquest sentit fèiem per part del Grup de Convergència i Unió. I també recollim, en aquest cas, l'esperit que remarcava l'esmena del Grup d'Iniciativa, en el sentit de reivindicar tota la feina a efecte..., per garantir, doncs, l'accés dels ciutadans i ciutadanes en clau d'equitat, en moments de dificultat econòmica i d'excepcionalitat, a aquelles polítiques que han estat fonamentals, com és l'accés als serveis, bàsicament també en moments de crisi, i destacàvem les diferents polítiques que estem tirant endavant tots plegats per

garantir aquesta cohesió i convivència en els diferents pobles i ciutats.

En el punt número 2..., aquí hem fet una transacció també, o proposem una transacció en aquest cas, del Grup d'Esquerra Republicana i del Grup Socialista, on en el termini d'un mes la Generalitat comunicaria o facilitaria l'accés en aquest cas als ajuntaments per conèixer el conjunt del deute, i una part també molt important d'aquest deute global que té contret la Generalitat amb els ajuntaments. I aquí el que remarcàvem també, acceptant l'esmena d'Esquerra Republicana, és que pel que fa als convenis signats entre la Generalitat i els ens locals, es faran efectius en la seva totalitat en aquell moment en què la situació financera de la Generalitat millori, per les diferents variables que hem de tenir en compte. Això sense perjudici –i això és important destacar-ho, i per això hem acceptat aquesta esmena– que en l'actualitat –és a dir, a partir d'ara–, doncs, es pugui donar compliment a aquests al més aviat possible. Per tant, en aquest cas acceptàvem l'esmena d'Esquerra Republicana.

I també havíem introduït l'esmena o hem acceptat l'esmena del Partit Popular, en el sentit de destacar que serien totes les entitats i organismes que conformen la Generalitat de Catalunya.

En el punt número 3 acceptem l'esmena d'Esquerra Republicana. Per tant, aquest punt desapareix.

I, llavors, als punts números 4 i 5 el que hem fet és també una transacció en aquest cas, que diria..., transacció de l'esmena d'Esquerra Republicana, on diríem: «Acompanyar el Projecte de la llei de pressupostos de la Generalitat, per tal que s'aprovi en paral·lel un calendari de pagaments d'aquests deutes pendents amb els ens locals» –prioritzant, evidentment, el pagament d'aquests en el termini més curt possible. És a dir, que la Llei de pressupostos vagi acompanyada d'aquest calendari de pagaments. I, per tant, el punt 4 i el punt 5 quedarien substituïts per aquest redactat.

En el punt 6 també hem introduït una esmena, en aquest cas de Convergència i Unió, en el qual nosaltres manteníem la idea que es poguessin aprovar de manera simultània ambdues lleis –és a dir, l'Avantprojecte de la llei de governs locals i la de finançament local–, però hem arribat a un redactat en el qual diríem «que s'iniciïn els treballs d'elaboració de la Llei» –també– «de finançament local».

Després, en el cas de l'esmena 7, com que finalment no l'hem pogut transaccionar, mantenim l'original de la moció, és a dir, la que contenia la moció.

En el punt 8 hem adequat el redactat, acceptant que..., o sigui, «al més aviat possible». Hem canviat també el redactat adaptant l'esmena en aquest cas de Convergència i Unió. És a dir, el debat ha estat ampli i hem discutit molt fins a última hora per arribar, en la mesura del possible, a un text consensuat.

I, finalment, hem incorporat dos nous punts. El que ens proposava Iniciativa –que seria el nou punt 10–, que és: «Elaborar una llei de governs locals que es basi en el reconeixement del paper del poder públic territorial dels ens locals, en el reforç de l'autonomia local,

i en garantia de l'exercici de les seves competències», i no –o no únicament– basada en l'aplicació dels principis d'estabilitat pressupostària...

La presidenta

Senyora diputada...

Núria Parlon Gil

Sí, sí, acabo. Acabo molt ràpid. I després també hem incorporat l'esmena en aquest cas de..., bé, una transaccionada de l'esmena de CiU i Esquerra, amb relació a reclamar també de forma contundent el deute... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En l'última intervenció ja podrà aclarir algunes d'aquestes esmenes.

Té la paraula per presentar les esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, mirin, els vull destacar tres aspectes, en la nostra intervenció. D'una banda, una oportunitat perduda; una oportunitat interessant, i un aspecte respecte a les nostres esmenes.

«Oportunitat perduda», em refereixo al pagament del deute amb els ens locals. Fa dos mesos exactament –o falten poquets dies perquè faci dos mesos– debatíem i votàvem en aquest Ple una moció d'Esquerra Republicana sobre el món local, i ja els deïem que era una oportunitat desaproveitada per assolir un compromís de debò de pagament del deute als ens locals –ajuntaments i diputacions. Avui fem el mateix.

Deixin-me llegir-los literalment un punt. Diu: «El Parlament insta el Govern a acompanyar el Projecte de llei de pressupostos del 2013 amb un calendari aproximat de pagament dels deutes, que prioritzi els pagaments pendents perquè es facin efectius en el més curt termini possible.»

Això és el que aprovem avui: literalment, el mateix que vam aprovar fa dos mesos. Dos mesos després ni hi ha pressupostos, ni perspectiva de tenir-los aviat, ni Esquerra Republicana –que és qui ha fet aquesta esmena, per cert– sembla que tingui ganes de fer suport a uns pressupostos, i encara menys preveiem que quan se'ns presentin pressupostos en aquest Parlament, puguin incloure el pagament del deute als ajuntaments, perquè ens estan parlant de pressupostos amb retallades de 2.000, 3.000, 4.000 milions d'euros.

Mirin, o fan uns pressupostos, com els deia ahir el senyor Herrera, que siguin els que calen per al país –i per nosaltres els que calen per al país també han d'incloure el pagament del deute als ajuntaments, perquè són els que estan fent que no caigui en la misèria

absoluta molta de la població–, o no ens creurem res. I com que aquesta no és la situació a dia d'avui, avui aquest punt és paper mullat. I, per tant, demanarem votació separada d'aquest punt –que serà el punt número 4, si no estic equivocada, de la moció– perquè ens abstindrem.

Per cert, quan parlen en el punt 8 de la moció –que s'ha transaccionat amb Convergència i PP– de trobar vies de finançament o de liquiditat alternatius per al pagament d'inversions o serveis en curs, esperem que no estiguin parlant de fer trampes com la que han fet a Barcelona, en el cas dels 25 milions d'euros de préstec per a Spanair, i que ara intentaven fer veure que els pagaven amb coses que ja s'havien compromès abans.

Bé, els deia que els volia parlar també d'una oportunitat interessant –creiem que ens l'ofereix aquesta moció–: d'aprovar el compromís que es tramitin alhora, en aquest Parlament, una futura llei de governs locals i la de finances locals, i desenvolupar així el capítol III del títol VI de l'Estatut, i, a més, complint allò que els recordo que ja van aprovar –també Convergència, també Esquerra; per tant, espero que avui també– en una proposta de resolució la legislatura passada, amb aquest mateix compromís: Llei de governs locals i Llei de finances locals, en paral·lel. Avui tenen l'oportunitat de ratificar-ho; oportunitat, per tant, interessant.

I sobre les nostres esmenes, els volia explicar per què hem intentat introduir en aquesta moció el debat sobre la Llei de governs locals –la futura llei de governs locals– i els principis que l'haurien de regir. D'una banda, perquè estem parlant, en una moció, de garantia de l'exercici de les competències del món local. Per tant, creiem adient que l'esmena que se'ns ha acceptat..., i s'hi introdueixi parlant precisament que aquesta futura llei de governs locals estigui garantint aquesta prestació dels serveis per part del món local, i que no es regeixi únicament, o bàsicament, per l'aplicació del principi d'estabilitat pressupostària.

I no ho diem perquè sí. Ho diem perquè en l'avantprojecte que ja està treballant el Govern de la Generalitat, el concepte «sostenibilitat financera» s'esmenta a la llei en vint-i-quatre ocasions; el d'«autonomia local», només en quatre. Això és el concepte que hi ha al darrere d'aquest Avantprojecte de llei de governs locals que ens estan intentant portar o portaran aviat al Parlament. Esperem que ho arreglin; que ho arreglin a temps i no fem una còpia grollera del que ja fa l'AR-SAL, la llei del Govern del PP.

I, a més, esperem que no caiguin en els discursos falsos de vendre'ns aquesta proposta de llei –com han fet aquesta setmana– dient que situa la transparència i l'obligació de retre comptes en l'eix de la gestió pública local, quan en realitat no està parlant dels dos àmbits en què hi ha hagut problemes en el món local, com són la gestió urbanística o la contractació de serveis, i quan, en realitat, a aquesta mateixa hora, Convergència Democràtica, un regidor imputat per casos precisament de mala gestió urbanística de Convergència Democràtica a Viladecavalls, acompanyat d'un altre regidor imputat...

La presidenta

Senyora diputada...

Marta Ribas Frías

...i acompanyat d'altres grups, està fent una moció de censura contra l'alcalde de Viladecavalls.

Prou de discursos que cauen en contradiccions d'aquest tipus. Esperem que realment parlem del món local, d'allò que... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta, honorable vicepresidenta. El fet que avui torni a haver-hi una altra moció sobre el món local, en aquest cas centrada bàsicament en l'aspecte més financer del món local, demostra la importància del món local, dels ens locals del nostre país, com a autèntics governs locals, i que, per tant, se'ls ha de fer costat. Importància que no només ve determinada per un grup polític o per dos, sinó que en tot cas tots els grups parlamentaris destaquem la importància d'aquest món local.

Per tant, fa dos mesos portàvem a Ple una moció d'Esquerra Republicana. Avui, la del Partit Socialista. I, per tant, el que volem destacar sobretot és això: volem –i permeti'm l'expressió– que els lobbys municipalistes puguem fer pressió i posar èmfasi sobre el Govern sobre la importància del món local, cosa que en algun moment se n'és conscient, però que en d'altres moments sembla una mica que queda com el germanet pobre de les administracions. I, per tant, doncs, ens sembla important anar traient reiteradament aquest debat per anar-hi incidint.

Voldria agrair a la senyora Parlon i també al senyor Batalla, amb qui hem estat especialment debatent o intentant arribar a textos consensuats sobre el text, la predisposició, i també a la resta de portaveus que han participat en el debat; però, en tot cas, la facilitat que la senyora Parlon ha posat també a intentar buscar aquest consens. Jo..., em sembla que és necessari, quan parlem del món local, intentar buscar aquest punt de trobada entre totes les formacions polítiques. Res ens aporta que intentem fer una batalla sobre el món local al Parlament, sinó que en definitiva el que ens interessa en aquest àmbit és nedar, remar, tots en la mateixa direcció. I, per tant, és el que ens interessa.

I ens interessa sobretot també que el Govern prengui consciència dels governs locals, de la importància del món local. I especialment, doncs, això significa, a banda de la redacció d'una nova llei de governs locals –que esperem, diguem-ne, que tingui la trobada en aquest Parlament ben aviat–, que també interessin la liquiditat i el funcionament econòmic dels ajuntaments. Els ajuntaments, com a motor econòmic que

són dels seus municipis..., pensem que en alguns municipis els ajuntaments gairebé esdevenen la primera empresa en l'àmbit econòmic d'aquell municipi, i, per tant, és important que aquests ajuntaments funcionin. La garantia que els ajuntaments funcionen també dona garantia i dona tranquil·litat en molts altres aspectes.

Recordem –no ens n'estarem, de recordar-ho– que els ajuntaments són la primera trinxera de les preocupacions ciutadanes. És allà on els ciutadans van a raure en les seves primeres necessitats i preocupacions. I els ajuntaments –i ho han demostrat a bastament– han donat sortida a un seguit de necessitats que no hi tenien cap mena d'obligació legal, però que per intentar millorar les condicions de vida de la seva ciutadania, ho han fet. I, per tant, aquest esforç que han fet des de fa molts anys, però que es veu en aquests moments més forçat encara en la situació de crisi econòmica, se'ls ha de premiar, se'ls ha de tenir en compte. I, per tant, hem de tenir en compte, o la Generalitat ha de tenir en compte, aquesta situació.

Som conscients de quina és la situació econòmica de la Generalitat, i, per tant, diguem-ne, sabem que la Generalitat tampoc no fa front als seus compromisos amb els ens locals no per una manca de voluntat, sinó per una manca de liquiditat. I a què l'atribuïm, aquesta manca de liquiditat, nosaltres? Doncs, escolti, nosaltres ho havíem posat en una esmena, que fruit de la transacció hem retirat, però nosaltres comptabilitzem en aquests moments més de 8.000 milions d'euros pendents del Govern de l'Estat amb la Generalitat en diferents àmbits. I no sembla que hi hagi una voluntat política per part de l'Estat d'acabar amb aquest ofegament, amb aquest espoli econòmic. Hi ha una voluntat clara i determinant del Govern de l'Estat de no pagar al Govern de la Generalitat, perquè sí que ho està fent en altres fronts. Si ho està fent en altres fronts, si està abonant els diners a les entitats locals, per què no està abonant el que li correspon pagar a la Generalitat? Aquí hi ha una voluntat clara i manifesta per part del Govern de l'Estat d'intentar ofegar econòmicament el Govern de la Generalitat.

Però, hi insistim, malgrat això, volem posar-ho una altra vegada, i per això demanem –i en alguna de les esmenes que hem presentat– que es prioritzi i que es tingui en compte aquesta funció que fan els governs locals, i que, per tant, es vagi solucionant.

Hem presentat un seguit d'esmenes. Una, per exemple, en l'àmbit de l'impost turístic, que ens sembla que ha estat acollida al cent per cent, i que, per tant, ens interessa. Entenem que és una via també de finançament. Aquests diners ja els està recaptant la Generalitat, i, per tant, que ja es faci la transferència –correspon als ajuntaments, als governs locals.

I fer incidència també en el tema de la redacció de la Llei de finances locals. Ens sembla que s'ha de tramitar, s'han d'iniciar els tràmits al més aviat possible, tenint en compte també la...

La presidenta

Senyor diputat...

Marc Sanglas i Alcantarilla

...sí, un segon— divisió competencial que es definirà o s'esdevindrà de la Llei de governs locals; i, per tant, a partir de les funcions que han de fer aquests ens locals, també hem de garantir la suficiència financera que els permeti executar aquestes funcions.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, senyores i senyors diputats, en primer lloc, reconèixer que aquesta moció serveix perquè una vegada més el Parlament de Catalunya pugui expressar el seu agraïment i el seu suport a tots els electes locals, a totes les persones que des dels ajuntaments, des dels consells comarcals, des d'altres administracions locals, estan treballant, moltes vegades de forma absolutament voluntària, per tal de poder fer funcionar el país, en un moment i en unes circumstàncies prou adverses.

Fer política en l'àmbit local, en aquests moments, és un mèrit que cal reconèixer i que cal també agrair des del Parlament de Catalunya. Entenc i entenem des de Convergència i Unió que és un dels punts que volia situar sobre la taula aquesta moció: el reconeixement a la gent que està treballant des de l'àmbit local, el suport del Parlament, i, evidentment, també la necessitat de suport del mateix Govern de la Generalitat.

Abans d'entrar estrictament en les esmenes i en el posicionament polític de Convergència i Unió, vull agrair també molt sincerament, en aquest cas a la diputada proposant d'aquesta moció, l'estona, les converses, les hores que hem tingut —i també a altres diputats, com el senyor Marc Sanglas— per mirar de gestionar una moció que no era fàcil des d'un punt de vista de compromisos, i que, a més a més, doncs, tenia molts punts a tocar. I, per tant, estem satisfets del resultat final.

Una gestió d'aquesta moció que s'ha fet des de la realitat que avui tenim com a país i des de la realitat que avui tenim finançament des de la Generalitat de Catalunya. Es poden fer mocions de molts tipus, en el Parlament de Catalunya. Es poden fer mocions d'aquelles de fer volar coloms i que mai no es compleixen, o es poden fer mocions que es facin amb l'esperit de ser complertes, i, per tant, de ser útils i pràctiques també, en aquest cas, per al seu destinatari, com és el món local. Entenem que tota la negociació que s'ha fet i l'aportació dels partits ha anat en aquesta línia.

Tres qüestions principals. La moció parla de situació econòmica dels ajuntaments, de pagaments pendents i de marc legislatiu. Pel que fa a la situació econòmica i als pagaments pendents, creiem clarament des de Convergència i Unió que el Govern de la Generalitat evidentment fa suport als municipis, fa suport als ens locals, i a més a més és molt conscient de la situació

de debilitat pel que fa a la tresoreria dels mateixos ajuntaments, i dels deutes que la Generalitat té amb els ajuntaments del nostre país i amb els consells comarcals.

En aquest sentit, la moció el que planteja és, bé, que això no s'oblidi en cap cas, i que la Generalitat de Catalunya destaquí també, en el seu repartiment dels diners per fer pagaments del deute, doncs, en aquest cas els ajuntaments i el món local, sobretot per la seva funció de cohesió social, d'equilibri territorial; en definitiva, de poder donar oportunitats a la gent, a tots i cadascun dels territoris del país.

Val a dir, per això, que aquesta és una qüestió que ens apareix no per una casualitat. Si la Generalitat té dificultats per poder pagar als ajuntaments, de la mateixa manera que en té per poder pagar la concertació d'hospitals, o les escoles, o la nòmina dels funcionaris, o les farmàcies, o les entitats del tercer sector, és entre altres coses ja no només per un dèficit fiscal —que n'hem parlat molts cops—, sinó per qüestions molt reals, calculades i comptades: 8.000 milions d'euros de deute de l'Estat. Això no és pas una qüestió menor. És una qüestió que resoldria molt directament el deute de la Generalitat amb els ajuntaments i amb els ens locals i molts altres organismes que en aquests moments estan pendents que la Generalitat els pugui pagar allò que els deu.

Per tant, era evident que en una moció com aquesta calia que s'hi reflectís. I aquí Convergència i Unió hi ha situat una esmena, que és recollida. Nosaltres aquest deute el quantifiquem en 8.000 milions d'euros, i, per tant, creiem que això ajudaria moltíssim a poder resoldre aquesta situació.

I, per altra banda, es parla de la Llei de finances locals i la Llei de governs locals, amb quin esperit s'ha de fer. Nosaltres recollim en aquest cas també algunes de les esmenes que s'han fet, i les votarem favorablement. Entenem que la Llei de governs locals ha de ser una llei que ajudi a organitzar millor les administracions locals del nostre país, a racionalitzar allò que calgui racionalitzar, a decidir qui fa què. I, evidentment, de forma posterior, caldrà veure com es paga tot això, no? I, per tant, també s'accepta en aquest cas la possibilitat que es comencin, sempre que sigui possible, els treballs previs de la Llei de finances locals.

Creiem sincerament que és una moció que d'alguna manera destaca el compromís del Parlament de Catalunya amb els ens locals, i, per tant, la necessitat que la Generalitat aquest compromís el mantingui i el reforci tant com pugui. És una moció que situa sobre la taula, també, possibilitats per millorar aquestes qüestions. I és una moció també que des d'un punt de vista pràctic reivindica que per pagar els deutes amb els ajuntaments, per pagar els deutes amb els consells comarcals, però també per pagar els deutes...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Batalla i Siscart

...amb la resta d'administracions o bé amb les entitats del tercer sector, el que cal també és que qui té la capacitat de finançar la Generalitat, que en aquest cas és el Govern de l'Estat amb el pagament dels seus deutes, ho faci de forma immediata.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Manuel Reyes.

Manuel Reyes López

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, la moción que se presenta en este debate sobre el mundo local pone de manifiesto lo importante y el enorme trabajo que se está realizando desde los ayuntamientos, por su proximidad con los ciudadanos, que se convierten en la principal puerta de entrada ante cualquier petición o cualquier reclamación en general hacia la Administración.

La vocación de dar servicio de los entes municipales, de resolver los problemas, hace que a menudo asuman competencias de las cuales no tienen financiación –o no tienen ni siquiera esa propia competencia. Ese afán de dar servicio, esa vocación de proximidad, hacen que probablemente sean los ayuntamientos quienes para muchas cuestiones sean los mejor capacitados para seguir prestando unos servicios necesarios, de calidad, y que lo hacen con gran eficiencia.

Ahora bien, no son los ayuntamientos ajenos a la situación económica que vive nuestro país, que vive Europa, ante una crisis y una recesión acuciante. Se han pedido a los ayuntamientos esfuerzos importantes y sacrificios que se están asumiendo de manera conjunta, y se están alcanzando esos objetivos fijados. Esto se ha conseguido gracias a priorizar las políticas, a reducir un sinnúmero de gastos y a eliminar partidas superfluas e innecesarias. Esfuerzos, también, para saldar las deudas con los proveedores. Y es difícil cumplir esos compromisos, pero sin embargo los ayuntamientos lo están haciendo, y lo están haciendo bien.

Desde el Partido Popular hemos presentado tres enmiendas. La primera, el punto segundo, donde añadimos que además de hacer pública en el plazo de un mes la deuda de la Generalitat, también se amplíe a todo el sector público dependiente de la Generalitat: entidades, organismos, que, como el ACA, tienen una importante deuda hacia los municipios.

La segunda enmienda que hemos presentado desde el Partido Popular era el punto 9 de la moción inicial, y hacíamos hincapié especialmente en ese listado de inversiones, que se solicitaba especialmente que aparecieran aquellas que afectan a los ámbitos educativo, sanitario y social, por la importancia que tienen en estos momentos de dificultades, de crisis, y como pilar básico de nuestro estado de bienestar. Por lo tanto, tenemos que buscar la manera de poder financiar, de poder tirar adelante, esas inversiones necesarias para nuestros ciudadanos.

Y la tercera de las enmiendas que hemos presentado desde el Partido Popular consistía en añadir un nuevo punto en el que se considere el pago futuro de la deuda de la Generalitat y de su sector público como preferente en relación con los ayuntamientos, de manera que en un futuro cualquier gasto, cualquier deuda que tenga la Generalitat con los ayuntamientos, tenga ese carácter prioritario; porque si es prioritario pagar las nóminas de los funcionarios de la Generalitat –y en eso estaremos todos de acuerdo–, también es prioritario que los funcionarios ligados al mundo local también cobren puntualmente sus nóminas. Por lo tanto, el saldar a tiempo esos convenios de la Generalitat con los ayuntamientos es vital para que esos pagos de nómina desde el ámbito municipal también puedan ser efectivos y no tengamos funcionarios de primera y funcionarios de segunda.

Es por tanto importante que en proyectos como la Ley de barrios se pueda fijar un calendario claro de pagos, para que podamos deshacer esa incertidumbre que tenemos desde los ayuntamientos y se puedan marcar claramente las prioridades hacia los ciudadanos.

En relación con las enmiendas que han presentado otros grupos, decir que desde el Partido Popular nos gustaba la moción original que se presentaba, y sin embargo algunas de las enmiendas que han presentado Esquerra Republicana y Convergència i Unió han edulcorado lo que pretendía la moción original. No es lo mismo liquidar la deuda de la Generalitat en los próximos tres meses, que pedir que se acompañe un calendario de pagos en el presupuesto de la Generalitat en el año 2013. Un presupuesto que todavía, a fecha 9 de mayo, no tenemos; un calendario que, por ahora, continúa siendo *sine die*. Por lo tanto, no es lo mismo.

Tampoco esa reclamación con contundencia que se pide que haga la Generalitat de Cataluña al Estado de la deuda que pueda tener como deudor. Desde el ámbito municipal, los ayuntamientos estamos trabajando con respeto institucional, y no estamos cada día en los medios de comunicación reclamando a la Generalitat aquellos equipamientos y aquellas inversiones que no se han realizado en nuestro territorio, sino que se hace de manera..., con respeto institucional y en el foro adecuado. Todo lo contrario que hace la Generalitat de Cataluña, donde cada día utiliza los medios públicos, los medios de comunicación, para decir aquella cantinela que tantas veces hemos oído repetir en este Pleno de que España supuestamente nos roba.

Mire, las comparaciones son ociosas, pero si pidiésemos a los ayuntamientos que publicasen la deuda que tienen con la Generalitat de Cataluña, la deuda que tiene la Generalitat con los ayuntamientos, y la deuda que tiene el Estado con los ayuntamientos, veríamos claramente como el Estado paga, paga a tiempo, y además la Generalitat de Cataluña, que tiene un saldo deudor, nada tiene que ver con el saldo acreedor que tiene el Estado.

En cualquier caso, es un avance la transacción que se ha llevado a cabo, y, con toda seguridad, si trabajamos conjuntamente a favor del mundo local podremos hacer que estas palabras que hoy se han mencionado

aquí en este plenario se conviertan en hechos importantes...

La presidenta

Senyor diputat...

Manuel Reyes López

...porque los ayuntamientos son el pilar básico para apoyar a nuestros ciudadanos.

Gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula el senyor Quim Arrufat en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda, bon dia de nou. Primer de tot una qüestió d'ordre, perquè el sistema aquest de 59 *segundos* d'anar abaixant el volum és perfectament comprensible quan hi ha intervencions que expressen un posicionament, però si és una intervenció que està desgranant els acords arribats i les esmenes, etcètera, ja prou complicat és seguir totes les transaccions per als que no hi hem participat, perquè al final de l'explicació i quan encara està desgranant esmenes se li abaixi el micro com a la televisió, i entenc que hi hauria d'haver, no ho sé, un minut de marge, almenys, perquè pogués acabar l'explicació.

La presidenta

Sí, senyor diputat, però també han de tenir en compte que el grup que presenta la moció té després tres minuts per poder explicar les esmenes. Per tant, ja té dos intervencions. I és en aquest sentit..., eh?

Quim Arrufat Ibáñez

No, no hi insistirem.

Bé, siguem una mica francs, eh? I una mica... Excepte el punt que proposa començar la redacció d'una llei de governs locals, i juntament i conjuntament amb una d'hisendes locals –que té tota la lògica, i si no, no tindria sentit–, tota la resta de la moció nosaltres ni ens la creiem i ens sobra bastant. I serem així de francs perquè en molts ajuntaments, aquells sobretot que tenen dificultats econòmiques i financeres, ja no només per impagaments sinó probablement, doncs, per una gestió determinada dels seus governs o per uns plans urbanístics acompanyats al principi per la Generalitat –després, diguem que s'han quedat empantanegats a costa dels ajuntaments–, de democràcia en queda molt poca.

De capacitat d'intervenció en les seves ciutats i municipis els en queda molt poca, als ajuntaments, i bàsicament estan complint molts d'ells..., no tots, però aquells que tenen aquestes dificultats que he descrit estan complint ara el paper de corretja de transmissió de retallades. Estan complint el paper de governs que

bàsicament estan rentant la cara primer a la Generalitat, i després a l'Estat central, a l'hora d'aplicar retallades, d'acomiar gent, de tancar serveis públics. I en aquest sentit, els ajuntaments, ara, en aquest moment, no estan fent el paper ni de motor de reactivació econòmica, ni gairebé poden ja fer el paper de xarxa o de malla per evitar que acabi caient la gent per l'abisme en aquesta crisi.

Per tant, sincerament, les modificacions que s'han fet a la moció, que de per si ja era una cantarella moltes vegades sentida en molts plenaris dels ajuntaments, i en aquest Ple ja comencem també nosaltres a sentir-la repetida, d'intentar», «si és possible», «quan es pugui», «si es pot», «prioritzant» i «treballant en el sentit de»..., vull dir, amb aquestes expressions que bàsicament no signifiquen absolutament res en política, intentar fer els pagaments, els contractes que té la Generalitat acordats amb els ajuntaments, i exactament igual que hem expressat en més d'una ocasió quan hem parlat dels contractes amb el tercer sector, o amb els impagaments a les ONG, o amb els impagaments bàsicament a tercers que no siguin multinacionals.

Estem parlant de finances, al final; no estem parlant d'ajuntaments, en aquesta..., perquè tothom aquí s'ha..., és bastant habitual, no?: «Els ajuntaments, que fan molta feina, que tal.» Exacte, tot això ja ho sabem. Està molt bé repetir-ho, etcètera, i quedar bé amb el món municipal i amb els ajuntaments, i cadascú amb els seus respectius ajuntaments, etcètera. Però aquí estem parlant de finances. I estem parlant de finances, i per tant de què prioritzem: si el pagament a Abertis al dia o els contractes signats blanc sobre negre, o negre sobre blanc, amb els ajuntaments, amb el tercer sector i amb tants altres impagaments que són d'urgència social perquè el paper que estan acomplint és de recurs d'última instància per a molta part de la població. És aquesta, la qüestió sobre la taula. No estem parlant de món municipal, no se'n parla en absolut. Excepte en el punt que he dit de les lleis de govern local i d'hisenda local, no se'n parla, del món municipal. Aquí es parla d'impagaments: de l'Estat a la Generalitat, de la Generalitat als ajuntaments. I, per tant, pel que respecta a la institució de la Generalitat, la qüestió i el debat està en què es prioritza: a qui se li paga al dia, i a qui se li paga amb dos anys de retard; quina funció fa qui se li paga al dia, i quina funció fa i quina utilitat social té a qui se li paga amb dos anys de retard.

Per tant, com que entenem nosaltres que el que s'està fent és prioritzar uns pagaments per sobre dels altres i traspasar aquesta falta de liquiditat, aquesta morositat, aquests impagaments, d'una institució a l'altra, i fent pagar als ajuntaments i fent pagar a la població en definitiva els serveis socials bàsics, aquest doble «raser» per fer els pagaments, nosaltres en el conjunt de la moció, excepte en aquests punts –per tant, demanarem la votació separada–..., no hi votarem a favor. No ens ho creiem. Ens sembla molt bé que es vagin acordant aquestes coses –vull dir, si es compleixen, doncs, *chapeau*, ho aplaudirem–, però com que no ens ho creiem, no farem el paper tampoc de comparsa per acompanyar mocions que bàsicament no signifiquen políticament cap compromís i no signifiquen

políticament res pràcticament més que tranquil·litzar els ajuntaments –els respectius, òbviament– fent veure, doncs, que els seus respectius grups parlamentaris van recorrent cada mes, cada mes i mig, a presentar mocions –igual que es fa a la comissió pertinent amb el tercer sector, doncs, que van demanant un calendari de pagament, un compromís de pagament, un reconeixement... Fins i tot, el punt de reconeixement públic del deute –de reconeixement del deute que es té amb els ajuntaments, aquell que encara no està reconegut– s'ha tret, era el punt 3.

I, per tant, a nosaltres no ens queda més remei que votar-hi en contra per desacord i perquè no ens ho creiem, excepte en els punts que he esmentat abans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Era cortesia habitual d'aquest Parlament que, malgrat que hi haguessin grups que no haguessin presentat esmenes a les mocions proposades pels altres grups parlamentaris, se'ns fessin arribar abans d'iniciar el debat de la moció aquelles esmenes transaccionals a què s'havia arribat amb els grups que sí que les havien presentat, i d'aquesta manera, doncs, sabríem de manera més fefaent què és el que votem.

Bé, ha estat una crítica unànime a tots els diputats que han participat en el debat d'aquesta moció dir que aquesta moció –amb la qual Ciutadans compartia l'esperit originari– ha quedat, com a conseqüència de les esmenes presentades pels grups parlamentaris i acceptades per la ponent..., aquesta moció s'ha acabat aigualint com allò que s'anomena «un azucarillo en el café». En definitiva, dels punts de la moció els que ens interessaven eren els punts 4 i 5, que exigien al Govern, a aquest Govern morós de Convergència, el reconeixement dels deutes i els pagaments dels deutes que manté amb els ajuntaments i amb la resta d'entitats locals, i que ja sumen la gens menyspreable xifra de 490 milions d'euros, tal com han reconegut en casos la vicepresidenta i també el conseller Mas-Colell. Per tant, estem reproduint en l'àmbit municipal el mateix discurs que aquest Govern morós fa amb el Govern de l'Estat; és a dir, un govern que no paga els deutes amb els ens locals per fer front al pagament de serveis que en moltes ocasions tampoc els corresponen i per als quals no tenen dotació pressupostària.

Però, clar, aquí no hi ha ningú innocent; perquè, clar, aquesta proposta la fa la senyora Parlon, que en aquests moments és l'alcaldeessa de Santa Coloma, i que també és un d'aquests ajuntaments que no és innocent, perquè arrossega xifres de deute des de fa molts anys, no?, com a conseqüència, doncs, de molts d'aquests excessos provocats en temps de bonança dels quals el partit proposant tampoc és innocent, ni els ignora. El cert és que en els últims anys tant les Corts Generals com el Parlament de Catalunya han aprovat tot un conjunt de

lleis que han obligat els ajuntaments a finançar plenament o cofinançar serveis que no han decidit les mateixes corporacions locals i que han agreujat enormement la seva situació financera, però també és cert que en l'època de bonança molts alcaldes van dur a terme projectes absolutament faraònics amb una clara intenció d'obtenir rèdits electorals hipotecant els pressupostos municipals per a anys i panys.

La senyora Parlon feia referència en la seva intervenció a diversos deutes que mantenen ajuntaments catalans: el de Sabadell, 23 milions; el de l'Hospitalet, 14 milions; el de Lleida, 16 milions. I malgrat que el conseller Mas-Colell ens diu que el sistema no permet desglossar els conceptes del deute de les institucions locals, doncs, la xifra ha pujat a 490 milions d'euros, que és bastant eloqüent de la situació que viuen els ajuntaments catalans. Però bé, tot i així, n'hi ha alguns que es permeten condonar deutes. Fa pocs dies llegíem als diaris que l'Ajuntament de Barcelona dona per cobrats 25 milions d'euros que va prestar a la Generalitat per pagar la seva ruïnosa aventura de reflotar Spanair, aquella companyia aèria que anomenaven «La nostra». Un regal de 25 milions d'euros dels diners de tots els catalans.

I respecte a la proposta que fa el Govern per al que demana la senyora Parlon en la seva moció, doncs, el que fa és remetre's a una esmena tan eloqüent com aquesta, no?: «Tan bon punt millori la situació financera de la Generalitat, pagarem els deutes.» Doncs, miri, sincerament, lamentem que s'hagi diluït d'aquesta manera l'esperit de la moció, perquè als ajuntaments, amb aquestes esmenes i amb aquestes esmenes transaccionals que vostè ha acceptat, el que els espera és un futur incert, i com a molt l'excusa serà la de sempre –que ja la hi hem escoltat al senyor Sanglas, que ara no el veig per aquí–, que és aquesta de l'espoli, de tirar la culpa... (*De l'escó estant, Marc Sanglas i Alcantarilla diu: «Aquí, aquí.»*) Ah, perdó. Que és tirar la culpa com sempre al Govern de l'Estat, del qual vull recordar que els ajuntaments reben transferències directes, i que a més a més fa poc va obrir una línia de crèdit per a pagament a proveïdors que va fer sortir de l'atzucac molts dels ajuntaments catalans. El que no es vol reconèixer és que s'està reproduint aquest mateix discurs com a conseqüència que tenim un Govern morós. I no seré jo la que repeteixi allò que el Govern de Catalunya roba als alcaldes catalans; això ho deixaré per a uns altres.

També és curiós veure o seguir la lectura de les intervencions de la diputada i de la vicepresidenta, no?, perquè la diputada Parlon li exigia a la vicepresidenta la necessitat d'elaborar una llei d'hisendes locals que vingués a donar resposta a...

La presidenta

Senyora diputada...

Carina Mejías Sánchez

...sí, acabo, presidenta– les necessitats de finançament de les hisendes dels ajuntaments, i la vicepre-

sidenta anava ajornant-ho, tal com hem vist en les esmenes que finalment s'han acabat acordant. *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Núria Parlon.

Tinc entès que tots els grups tenen les esmenes transaccionades. Per tant, senyora Mejías, a mi em diuen que els han entregat les esmenes transaccionades. *(Veus de fons.)* És problema dels grups.

Núria Parlon Gil

Sí, senyora presidenta?

La presidenta

Té la paraula, senyora Parlon.

Núria Parlon Gil

Un segon, que bec aigua. *(Pausa.)* Torno a començar la meva intervenció com iniciava la primera part del debat d'aquesta moció. És a dir, hem fet molts esforços per tal de poder arribar a un text que fos consensuat, i que, en aquest cas, adquiríssim en bona part el compromís del Govern de la Generalitat per fer front a aquest problema que tenim els ajuntaments de liquiditat. La lectura pot ser que el text s'ha igualat, o la lectura pot ser que tenim un compromís per treballar en la consecució del pagament d'aquest deute.

El titular –el titular– en aquest cas podria haver estat que no s'ha aprovat la moció i que el Partit Socialista mantenia les seves esmenes i obligava al pagament dels tres mesos, però aquest hauria estat un titular polític, pel nostre grup. Però creiem que és més important, i d'aquí l'esforç que hem fet tots els grups –tots plegats, en aquest cas Esquerra i Convergència i Unió–, arribar a aquest text consensuat que, com a mínim, ens permeti disposar d'aquest calendari per fer efectius aquests pagaments en un futur quan tinguem el pressupost aprovat. I, evidentment, que es treballi, perquè evidentment el món local té una necessitat clara i manifesta de liquiditat, perquè és real, però evidentment hem d'anar de la mà per poder-la solucionar, més enllà de les mocions i dels textos que puguem aprovar avui aquí.

Per tant, crec que l'esforç...

La presidenta

Diputada, li recordo que ha d'explicar les esmenes. I són, com vostè diu, moltes esmenes.

Núria Parlon Gil

D'acord, molt bé. Doncs, vaig per parts. Recordo que per alguns el que és diluït, per nosaltres són consensos necessaris per poder solucionar el problema de liqui-

ditat que tenim els ajuntaments, i que nosaltres hem remarcat.

Esmenes. Al punt número 1, hem acceptat l'esmena transaccionada. En el punt número 2, hem acceptat l'esmena transaccionada. Al número 3 hem acceptat l'esmena d'Esquerra, per tant, desapareix. Als números 4 i 5 hem acceptat la transaccionada d'Esquerra. Al que seria el número 6 original, també hi ha una transaccionada que hem acceptat. Al número 7 hem acceptat l'esmena, en aquest cas d'Esquerra Republicana, perquè s'havia aprovat el decret, en aquest cas del tema turístic. Al número 8, en aquest cas també hem fet una transaccionada –en el 8 original. En el 9 mantenim el text original de la moció, perquè no hem pogut arribar a consensos.

I llavors hi ha dos nous punts, que també eren transaccionats: un amb relació a exigir el deute al Govern de l'Estat, i la incorporació del punt 10 d'Iniciativa per Catalunya, que seria també un nou punt en la moció. *(Veus de fons.)* Sí?

La presidenta

Senyora Parlon, vostè diu que hi han dos punts afegits?

Núria Parlon Gil

Sí.

La presidenta

Quins són?

Núria Parlon Gil

Serien nous. És a dir, són dos nous punts. Un, el que fa referència a exigir el deute al Govern de l'Estat...

La presidenta

Però tenim un punt 10... *(Veus de fons.)* D'acord, ja està.

Núria Parlon Gil

Sí?

La presidenta

Ja està, molt bé, d'acord.

Núria Parlon Gil

I l'altre punt, que seria l'esmena que hem acceptat d'Iniciativa amb relació als governs locals, a la Llei dels governs locals, que és punt 9. *(Pausa.)* Sí? *(Remor de veus. Albert Batalla i Siscart demana per parlar.)*

La presidenta

Senyor Turull? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Veus de fons.)* Ah, no? *(Algú diu: «Senyor Batalla.»)* Senyor Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Sí, gràcies, senyora presidenta. És una qüestió d'ordre, per demanar votació separada del punt 3 i del punt 7. Entenem que amb l'acceptació que hi ha hagut de les transaccions i les esmenes, es voten nou punts en total. És així, oi?

La presidenta

Un moment. El punt 3 està suprimit.

Albert Batalla i Siscart

Però el nou punt 3.

La presidenta

I llavors, el nou punt 3 són 4 i 5. *(Pausa.)* O sigui, d'acord amb les esmenes transaccionades, es voten o es mantenen amb transaccions els punts 1, 2; el 3 se suprimeix, i queda substituït pel 4 i el 5.

Albert Batalla i Siscart

Per tant, seria un nou punt 3 a la resolució.

La presidenta

Un nou punt 3, però...

Albert Batalla i Siscart

Ah!, però es vota 4 i 5, per entendre'ns.

La presidenta

4 i 5, tal com m'ho han plantejat.

Albert Batalla i Siscart

Ah, d'acord.

La presidenta

Després 6, 7, 8. I el 9 i el 10 són nous.

Albert Batalla i Siscart

És així?

La presidenta

Sí? *(Pausa.)* D'acord.

Albert Batalla i Siscart

D'acord.

La presidenta

Per tant, em demana votació separada del punt 7, i del 4 i 5?

Albert Batalla i Siscart

No. Del 4 i 5, sí. I després del punt...

La presidenta

Del 7, m'ha dit.

Albert Batalla i Siscart

De l'antic punt 9.

(Veus de fons.)

La presidenta

El punt 9, exacte. Punt 9 –punt 9.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies.

La presidenta

Tinc... *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Sí, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Sí. També demanaríem votació separada del primer punt que s'ha incorporat, que seria el punt 10, però amb la nova ordenació segurament seria el punt 8.

La presidenta

Ai, quin embolic... Escolti, jo aniré amb les votacions de les transaccionals tal com me les han presentat. I li ho explico de nou: el punt 1, el punt 2, el 3 no perquè s'ha suprimit i queda subsumit en els 4 i 5 –votarem 4 i 5–, el 6, el 7, el 8, el 9 i l'addició del 10. *(Pausa.)* D'acord? *(Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.)* Senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Sí, nosaltres demanarem votació separada de tots els punts, excepte, si voleu, els 6, 7, 8, que poden anar junts.

La presidenta

«De tots els punts» vol dir que el 4 i el 5 són una sola votació, eh?

Quim Arrufat Ibáñez

El 4 i el 5 han quedat en un sol punt, no té sentit votar-ho dues vegades.

La presidenta

D'acord. I senyor Rodríguez, em vol confirmar que és...

Santi Rodríguez i Serra

Un forat. Si no ho tenim mal entès, s'han incorporat dos nous punts. (*Veus de fons.*) Per tant, serien el 10 i l'11.

La presidenta

Després del 10 n'hi ha un altre...

Santi Rodríguez i Serra

Correcte. Per tant...

La presidenta

...que en principi és l'11, però després serà el que sigui. Digui.

Santi Rodríguez i Serra

Per tant, demanem la votació separada del punt número 10.

La presidenta

De totes maneres, com que m'ha demanat punt per punt el senyor Arrufat, no? (*Veus de fons.*) Menys els 6, 7 i 8, però com que el 7 me'l demanen, doncs, tirem pel dret. (*Carina Mejías Sánchez demana per parlar.*) Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí. Presidenta, nosaltres el que demanaríem és, a part de la votació separada dels últims punts, com que no ens consta aquesta incorporació de dos punts nous –només ens en consta un–, si us plau, podrien fer lectura d'aquests punts que s'incorporen? (*Pausa.*)

La presidenta

Donem lectura als dos punts nous d'addició. (*Remor de veus.*) Senyora Camats, vostès m'han demanat el punt 4 separat, però com que van 4 i 5 junts...

Dolors Camats i Luis

Presidenta, nosaltres tenim una transacció sobre el punt 5, i, per tant, enteníem que es mantenia la transacció. Ara..., tenim una votació separada del punt 4, ens diuen que el 4 i el 5 van junts, i, per tant, no entenem com queda...

La presidenta

Per tant, com que la senyora Parlon és la que té l'última paraula i ha dit que el 3 se suprimia, i que els 4 i 5 se subsumien, queden en 4 i 5.

Dolors Camats i Luis

Doncs, demanaríem que es llegís també com queda aquest punt, perquè no ens consta.

La presidenta

També ho llegirem, d'acord. (*Remor de veus. Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*) Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. Es un ruego, porque no es la primera, ni la segunda, ni la tercera, ni la cuarta votación que tenemos serias dificultades para entender qué se está votando. Yo creo que por cortesía parlamentaria y por procedimiento parlamentario se tendría que pasar a los grupos el documento final de votación, con aquellos puntos añadidos, con la modificación de los puntos, con aquello que esté incorporado; pero no permanentemente cuatro o cinco transacciones aceptadas, que al final nadie sabe lo que está votando, y cae uno al final en la tentación de abstenerse para no cometer un error de votación, a no ser que sea eso lo que alguien pretenda. Pero rogaría que se lea, yo creo, casi parte de todos los puntos a partir del 5, para saber qué votamos.

La presidenta

Senyor Cañas, s'han distribuït totes les esmenes transaccionals. Si s'haguessin distribuït abans, millor, però no ho podem fer des de la Mesa perquè no les tenim, i és un treball dels grups parlamentaris, i es prioritza normalment l'acord entre els grups. Per tant, jo ho lamento, i ho lamento encara més que vostè, perquè a nosaltres no ens agrada rebre les propostes tan a ultimíssima hora. Però em consta que s'han distribuït, i ara hem aclarit alguns dels aspectes. (*Veus de fons.*) No, ara no: les hem distribuït abans, i la senyora Mejías ho ha dit. Per tant, no és d'ara. (*Remor de veus.*) Senyor Arrufat, no les hi han distribuït, a vostè? (*Veus de fons.*) Doncs, ho lamento, perquè a mi m'han dit que sí.

Doncs, començarem les votacions i en els punts que vulguin que es doni lectura a l'esmena, ho farem. Però torno a demanar-los-ho: són vostès que s'han de posar d'acord abans, i han de lliurar a la Mesa les esmenes transaccionades finals.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Passem ara a la votació del punt 2.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? (*Pausa.*)

Ha estat aprovat per 127 vots a favor i 3 en contra.

Passem ara al punt 3. (*Veus de fons.*) Sí, llegim el punt 3, que ha estat substituït i que, per tant, són 4 i 5. Vinga, senyor vicepresident.

El vicepresident segon

Punt 3, que substitueix els 4 i 5 originals: «Acompanyar el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 2013 amb un calendari de pagament dels deutes pendents amb els ens locals que prioritzi els

pagaments pendents perquè es facin efectius en el termini més curt possible des de l'aprovació dels pressupostos.»

La presidenta

Passem a la votació.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)* No.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 67 vots a favor, 4 en contra i 59 abstencions.

Passem ara a votar el punt 6, que és d'acord amb la transacció que tenen.

Comença la votació.

Senyora Camats, votem el punt sisè. El sisè, amb la transacció... *(Veus de fons.)* Demanaria...? *(Veus de fons.)* Llegir-la igual? *(Veus de fons.)* Punt 6.

El vicepresident segon

Sis: «Redactar de manera urgent una llei de finances locals que desenvolupi el capítol III del títol sisè de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Aquesta llei ha de tenir com a eix rector un model de finançament incondicionat, segons preveuen els principis estatutaris, garantint l'autonomia local i no basant-se exclusivament en els principis d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, i s'iniciaran els treballs en paral·lel a la tramitació de la Llei de governs locals.»

La presidenta

Passem... *(Pausa.)* No? *(Pausa.)*

El vicepresident segon

No és el 6? *(Veus de fons.)*

La presidenta

És el 6 original amb una transacció. *(Veus de fons i rialles.)*

Albert Batalla i Siscart

A la transacció hi situàvem el «sempre que sigui possible». *(Rialles.)* És que no s'ha llegit –és que no s'ha llegit–, és important de tenir-ho..., això estava transaccionat, eh? –això estava transaccionat.

La presidenta

Estem en el punt 6 amb la transacció; estem en aquest punt, llegit pel vicepresident?

Albert Batalla i Siscart

Sí, sí, sí.

La presidenta

D'acord, doncs. Per tant... *(Veus de fons.)* Passem a la votació d'aquest punt 6.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

El senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 107 vots a favor i 23 abstencions.

Passem ara al punt setè, el punt setè amb la transacció? *(Pausa.)* D'acord.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 19 en contra.

Passem ara al punt vuitè. *(Pausa.)* Donem lectura al punt vuitè.

El vicepresident segon

Punt vuitè, nova redacció: «Fer efectius al més aviat possible els acords signats amb les diputacions en el Pla extraordinari d'assistència financera local consistents en un préstec a la Generalitat de 211 milions d'euros, i que instaven el Govern a retornar aquest préstec abans de finalitzar el 2012.»

La presidenta

Passem a la votació del punt vuitè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 127 vots a favor i 3 en contra.

Votem ara el punt 9, que és l'original –l'original–, no cal llegir-lo.

Passem a la votació.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor i 69 en contra.

Passem ara a votar els dos punts nous. Si els sembla, els llegim seguidament. I els podem votar seguidament, o per separat? *(Veus de fons.)* Per separat.

Llegim el punt 10.

El vicepresident segon

Deu: «Reclamar també de forma contundent el deute de l'Estat amb el Govern de Catalunya, i en cas de pagaments parcials d'aquest deute, el Govern de la Generalitat tindrà en compte l'important funció social que fan els governs locals a l'hora de liquidar els pagaments pendents.»

La presidenta

Passem a votació d'aquest punt 10.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 18 abstencions.

I donem lectura al punt onzè.

El vicepresident segon

Onzè: «Elaborar una llei de governs locals que es basi en el reconeixement del paper del poder públic territorial dels ens locals, en el reforç de l'autonomia local i en la garantia de l'exercici de les seves competències, i no únicament en l'aplicació del principi d'estabilitat pressupostària.»

Votem aquest punt.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat aprovat per 121 vots a favor i 9 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al
Govern sobre les participacions
preferents (tram. 302-00030/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el divuitè: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les participacions preferents. Té la paraula per presentar-la, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Sí, gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, aquesta és la Moció subsegüent a la interpellació sobre les participacions preferents. Ja en aquella interpellació vàrem dir molt sobre les preferents i el deute subordinat com a producte d'alt risc, que es va vendre a particulars i petits estalviadors en comptes d'inversors professionals, que és a qui hauria d'haver anat dirigit aquest tipus d'inversió.

I, per tant, un cop vist que s'ha produït un engany a molts petits estalviadors, donar el nostre suport i solidaritat a totes aquelles persones afectades, i manifestar la necessitat que es restableixi la situació alterada, és a dir, deixar-los com estaven abans –que en alguns casos es parla de descomptes que poden arribar inclús a més del 60 per cent del nominal, és a dir, de la quantitat invertida. I també que es restitueixi el patrimoni dels estalviadors; és a dir, a les persones d'un perfil que no són inversors professionals pensem que se'ls hauria de retornar el cent per cent dels seus estalvis.

Perquè si el Banc d'Espanya i la Comissió Nacional del Mercat de Valors haguessin fet la seva feina, la seva feina ben feta i sense deixadeses, avui probable-

ment no estaríem parlant d'aquest tema. Perquè si haguessin actuat i s'hagués complert tota la normativa de la Mifid –aquells tests que en molts casos ja venien omplerts i els donaven omplerts a molts clients, o simplement ni tan sols hi eren–, avui aquests petits estalviadors, que són persones grans que han estat estalviant en molts casos tota una vida, o gent que tenen els diners posats en preferents i que en aquests moments no poden pagar la seva hipoteca i estan a punt de desnonar-los, etcètera..., de tot això que ara diem no n'estaríem parlant.

Però és clar que, dins de les seves competències, a partir d'ara el Govern de la Generalitat, el Departament d'Empresa i Ocupació i en concret l'Agència Catalana de Consum hauran de fer molta feina i de fer molt seguiment de la forma de comercialització dels productes financers, i s'haurà d'exigir de forma clara i definitiva que qui té la competència de vetllar perquè això no torni a passar –que concretament, ja ho hem dit, eren la Comissió Nacional del Mercat de Valors i el Banc d'Espanya– garanteixi l'aplicació de la normativa vigent, ja que quan es van vendre majoritàriament les participacions preferents en aquest país, aquesta normativa era vigent i no es va fer com s'havia de fer.

L'experiència –malauradament– ens demostra que l'arbitratge és una molt bona eina per resoldre aquesta qüestió. Ja saben que hi ha dues vies per resoldre aquest tipus de conflicte: una és l'arbitratge, l'altra és la via judicial de la fiscalia. I en el cas d'anar per l'arbitratge, si no s'accepta com ha quedat la sentència o laude en aquest cas, sempre es pot anar per l'altra via. I ja ho va dir el conseller Puig en la interpellació del passat Ple en el Parlament: que l'Agència Catalana de Consum ha rebut en aquests moments –des que Brussel·les i Madrid ens han permès l'arbitratge– de CatalunyaCaixa, a data d'avui, doncs..., són unes 13.000 sol·licituds d'arbitratge, acceptades més de 10.000, amb més de 4.500 laudes iniciats, i en aquest moment, més de 2.000 –concretament, en data d'avui, 2.016– notificats, i més de 40 milions d'euros retornats als seus clients. Però és que es calcula que CatalunyaCaixa haurà de tornar al voltant dels 600 milions d'euros en preferents.

I també es demana a la comissió de seguiment que es va crear a Madrid que es convidi a la comissió l'Agència Catalana de Consum, cosa que no s'havia fet. Sabem que aquesta setmana, fa dos dies, se'ls va convidar; ahir van anar-hi, però encara no sabem si se'ls continuarà convidant. Sembla que això és el que hauria de ser, ja que tant Catalunya com Galícia tenen molta experiència en aquest sentit.

I també demanar al senyor De Guindos, al Ministeri d'Economia, sobretot, que el que va dir sobre les accions de Bankia, que en aquest moment l'Agència Catalana de Consum no hi pot actuar perquè són..., perquè en aquest concretament és Madrid qui ho ha de fer, doncs, que es pugui fer des d'aquí –que es pugui fer des d'aquí–, que es pugui arbitrar des d'aquí. I, per tant, això que va dir de forma verbal, que ho faci signada i rubricada, i fer-ho de forma concreta.

Per últim, dir que l'Agència Catalana de Consum es compromet a vindre aquí al Parlament i a anar explicant totes les gestions que es van fent fins a dia d'avui.

Només comentar que per evitar, doncs, tantes votacions i tanta problemàtica, s'ha fet una transacció única de tots els punts, amb la qual cosa ha quedat, com aquell qui diu, una nova moció diferent. És probable que hi hagi votació d'algun punt separat. Més que res, si algun grup, que...

La vicepresidenta primera

Vagi acabant, senyora diputada.

Montserrat Ribera i Puig

...jo crec que el té tothom, no el tingués, jo els el puc donar.

I dono a la Mesa la transacció. *(Veus de fons.)*

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies. Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies. Mirin, en aquest tema ja costa trobar les paraules adequades per expressar la indignació davant l'estafa premeditada que van suposar, que han suposat, les participacions preferents i altres productes de risc comercialitzats per bancs i caixes a clients minoristes que només volien un lloc segur per als seus estalvis, i que ens ha provocat una crisi de consum i una crisi social sense precedents, no?

És un exemple, com hem dit en altres ocasions, de la impunitat amb què va actuar l'elit financera, tant catalana com del conjunt de l'Estat, i que té –ho hem de recordar també sovint– el seu origen, inicialment –quan a l'Estat espanyol això no es podia fer–, en paradisos fiscals, fins que el Govern del senyor Aznar ho va legalitzar cap allà l'any 2003. Als inicis de la crisi va ser la primera fórmula de rescatar el sistema financer, de tapar el forat generat per la bombolla immobiliària a costa de clients, de persones treballadores, jubilades, que hi van depositar molt sovint els estalvis de tota la seva vida. I a partir de 2007, les participacions preferents van deixar de tenir liquiditat en el mercat majorista dels grans inversors, i va ser quan es va produir una reallotjació massiva a estalviadors que no eren especuladors, sinó simplement gent normal, estalviadors.

Fins ara ningú n'ha assumit la responsabilitat: ni els responsables d'aquestes entitats, ni els successius governs, ni els organismes reguladors –que han fallat estrepitosament, com el Banc d'Espanya i la Comissió Nacional del Mercat de Valors. I cal recordar que tot això es produeix en un moment en què el sistema financer ha rebut 60.000 milions d'euros en ajuts en forma de capital, 117.000 milions d'euros com a avals

i 300.000 milions d'euros de préstecs del Banc Central Europeu. I cal dir també que, sortosament, hi comença a haver algunes sentències judicials que invaliden aquest tipus de productes.

Resoldre aquesta qüestió té una dimensió econòmica, social –centenars de milers de persones, 300.000 persones en el conjunt de l'Estat, hi estan atrapades–, però també té una dimensió moral, ètica, de restablir una situació lesiva i absolutament injusta, perquè la injustícia s'ha anat perpetuant en el temps amb bescanvis, amb obligacions i accions molt per sota del valor nominal de la inversió –efectivament es diu, en el cas de CatalunyaCaixa, d'una possible pèrdua del 60 per cent–, i la doble injustícia que han patit els clients –el 90 per cent dels clients– de Caixa Laietana que tenien preferents i que es van bescanviar per accions, i que no s'han pogut acollir al procés d'arbitratge.

Creiem que l'única via raonable –i en aquest sentit hem presentat una esmena– és la restitució de tot el capital invertit a les persones estalviadores, del cent per cent, mitjançant la revisió dels expedients per part de la Comissió Nacional del Mercat de Valors que declarari fraudulents els contractes col·locats a persones que no tenien un perfil adequat d'estalviadors, que això és..., en definitiva, seria la solució global a aquesta qüestió. Parlem de CatalunyaCaixa, parlem de Caixa Laietana, no ens podem oblidar dels 180.000 contractes de preferents que té «la Caixa».

Al darrer decret de l'Estat, el 66/2013, el nostre grup hi va votar en contra, el Grup de Convergència i Unió hi va votar a favor. Veiem en aquesta moció i en les transaccions un canvi –que cal dir-ho– o una certa contradicció en la posició expressada en el Congrés dels Diputats, o com a mínim un canvi de posicionament. A nosaltres no ens semblava positiu per les condicions restrictives de l'arbitratge, i també precisament perquè les comunitats autònomes, com s'ha assenyalat, no hi participaven.

I a més, ens preocupen algunes coses que han volgut fixar en la moció: la manca d'informació –sembla un procés d'arbitratge clandestí: s'acaba el 30 de juny, i creiem que hi ha una manca important d'informació–, la durada de tot el procés –es parla del fet que es podria allargar fins al 2014, i no podem oblidar que afecta gent molt gran–, i el risc que no impliqui el retorn del cent per cent.

Finalment, també volem assenyalar –perquè pot semblar un tema tècnic, però no ho és en absolut– l'escassetat de personal de la Junta d'Arbitratge de Catalunya i de l'Agència Catalana ara mateix per fer front a aquest tipus de situacions, no? Actualment, només cinquanta persones assessorant persones estafades per preferents en el cas de l'agència, i quaranta en el cas de la junta arbitral. Si haguéssim d'assumir l'arbitratge nou pel que fa a Bankia –cosa amb la qual ja estem d'acord i que reivindicuem–, això provocaria una situació de col·lapse.

I una cosa que cal solucionar urgentment també és la coordinació amb les oficines municipals d'informació al consumidor. Ens han arribat casos, com el cas de Castelldefels, on se li diu a una persona que té un pro-

blema, que presenta una reclamació: «Escolti, adreça's al Banc d'Espanya o a la Comissió Nacional del Mercat de Valors.» O en el cas de Rubí, que se'ls diu: «Escoltin, adreça-vos a una plataforma d'afectats.» Creiem que això s'ha de resoldre, que s'han de posar els mitjans adequats per part de l'Agència Catalana de Consum o de la Junta d'Arbitratge per fer front a aquestes situacions.

Donem suport a la moció, amb les transaccions acceptades i que hem realitzat amb tots els grups.

I finalment, per acabar, una darrera reflexió: creiem que en aquest tema és fonamental donar suport a les plataformes d'afectats i continuar mantenint la pressió política, parlamentària i social perquè realment a les persones que van ser estafades –perquè això no deixa de ser res més que una gran estafa– se'ls retorni el seu cent per cent dels estalvis, simplement perquè és una qüestió de justícia.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Doncs, bé, com ja s'ha dit, aquest tema és un dels recurrents en aquesta cambra. Hem parlat força sobre les problemàtiques que han portat les participacions preferents i altres productes híbrids a molts dels ciutadans del nostre país.

Podríem dir gairebé que és l'estafa més gran que hi ha hagut a l'Estat pel que fa, doncs, a la mala praxi i a una gestió portada no massa idòniament per part de les entitats financeres, bàsicament perquè han abusat de la confiança de molts dels estalviadors que s'acostaven a les oficines per posar en seguretat els seus petits estalvis, i per l'altra, perquè hi ha hagut en molts casos alguns enganys. I no ho dic jo, ho diuen algunes ja sentències de tribunals que donen, doncs, la raó a aquests petits estalviadors, a qui no es va informar prou, a qui es va enganyar i a qui no es va garantir que aquests estalvis que dipositaven, en molts casos de poca quantitat –deu mil, vint mil, trenta mil–, estarien, doncs, ben reservats en aquestes entitats financeres.

S'ha dit –i ho diu la moció– que és cert que els organismes reguladors i supervisors no van ser prou diligents, i, per tant, doncs, aquí caldrà treballar, i ho diu la moció. En aquest sentit –nosaltres hi estem totalment d'acord–, caldrà buscar responsables. De fet, ja hem constituït la comissió d'investigació de les entitats financeres, i veurem si a partir d'aquí podem fer alguna acció perquè els responsables paguin, perquè és cert que en aquests moments no apareixen els responsables. Però nosaltres, més enllà de buscar culpables, el que sí que hem volgut i hem defensat des d'aquí, però també des d'altres cambres, com és el Congrés dels Diputats, és que hi hagin solucions jus-

tes i contundents per als afectats per les participacions preferents i deute subordinat.

I en aquest sentit, nosaltres hem defensat sempre –i ho hem fet amb cartes que hem enviat al ministre, també amb mocions presentades al Congrés dels Diputats, també en aquesta cambra– diferents aspectes que m'agradaria destacar i que queden inclosos gràcies, doncs, a la transacció que Convergència ha aprovat. Una és diferenciar inversors i petits estalviadors; això era un tema molt important que calia diferenciar, perquè no és el mateix una cosa que l'altra. Nosaltres creiem que els petits estalviadors no podien tenir cap pèrdua en el valor nominal dels estalvis que havien dipositat, i, per tant, nosaltres el que proposàvem era un bescanvi en títols a dipòsits a tres anys o un arbitratge en el qual no hi haguessin pèrdues. Que, evidentment, els doblement estafats per Caixa Laietana - Bankia poguessin també acollir-se a aquest arbitratge. I després, que la comissió que havia de supervisar tot això tingués representants de comunitats autònomes, i també d'aquelles juntes arbitral més properes al ciutadà, en aquest cas, doncs, en el nostre cas, la catalana.

Això és el que sempre hem defensat nosaltres en moltes de les propostes –les tinc aquí, les podem ensenyar: cartes, mocions...– presentades, en molts casos aprovades per la majoria dels grups parlamentaris aquí representats, no en molts casos pel Partit Popular, i en altres, doncs, diríem, per Convergència i Unió. El fet és que s'aproven un reial decret llei –el 6/2013, que ja s'ha comentat– i algunes resolucions del FROB que no van en aquesta línia que els socialistes sempre hem defensat, sinó tot el contrari. Es tracta tothom d'inversors, i abans d'arribar a l'arbitratge ja es plantegen quitances a aquests petits estalviadors o inversors –és igual– d'entre el 38 i el 61 per cent; aquesta és una pèrdua molt important, que en aquests moments ja tenen les persones que tenen participacions preferents o deute subordinat. I a partir d'aquí, doncs, es pot decidir anar a l'arbitratge o a la via judicial.

L'arbitratge. A nosaltres no ens convenç, aquest que ha plantejat aquest reial decret i que va presentar el Partit Popular, i que sorprenentment Convergència hi va donar suport, tot i que aquí és veritat que en aquesta moció d'alguna manera resol aquesta certa contradicció a la qual ens porta; i jo que m'alegro que aquí hagin rectificat, perquè realment aquest vot, doncs, a nosaltres no ens semblava gens correcte, amb l'actitud que ha tingut Convergència i Unió en aquest tema. Però el cas és que l'arbitratge no planteja alguns dels reptes que nosaltres, doncs, sí que dèiem.

I una cosa bastant curiosa: un dels auditors que aquesta comissió ha decidit en el cas de Bankia és que siguin els auditors d'una empresa que és KPMG –ho podem dir perquè s'ha publicat–, que és justament el mateix grup d'empreses que després defensa Bankia als tribunals. És a dir, que la imparcialitat, en aquest cas, gens garantida, no? Per tant, a nosaltres en aquest sentit ens sembla un arbitratge mal portat. Creiem que no hi ha recursos disponibles suficients; en aquests moments el que s'ha posat o l'ampliació que s'ha fet ha sigut de 1.500 milions d'euros, quan es calcula que els estalvis aportats en participacions preferents i deu-

te subordinat pugen a uns 8.000 milions d'euros. Per tant, creiem que no resoldrà l'arbitratge, en la major part, el cent per cent dels casos que nosaltres denunciem.

Per tant, vam votar en contra d'aquest reial decret al Congrés dels Diputats; aquí el rebutgem perquè ens sembla que no és la solució..., que sigui justa i per a tothom, i, per tant, creiem que cal denunciar-ho.

La vicepresidenta primera

Se li ha acabat el temps.

Alícia Romero Llano

Sí, sí, ja acabo. I, per tant, doncs, el Grup Parlamentari Socialista votarà a favor d'aquesta transacció, perquè veiem que finalment s'han inclòs moltes de les coses que nosaltres demanàvem, i el que ens agradaria és que el Partit Popular pogués rectificar per trobar aquest... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, per defensar les seves esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller –conseller* de Economia ausente–, diputados, diputadas, hace exactamente un año, el 9 de mayo de 2012, Ciutadans presentó una moción en este Parlamento para intentar paliar la que sin duda ha sido la mayor estafa financiera de nuestro país, y es probable que del conjunto de la Unión Europea: la famosa estafa de las participaciones preferentes. Y empezamos la intervención leyendo unas palabras de Gregorio Morán, que había escrito un magnífico artículo en *La Vanguardia* que decía: «Engañar a un anciano es fácil, solo hay que tener desfachatez y un buen abogado.» Y nosotros añadíamos: «Y un poder político que lo legitime, que lo ampare, o que mire hacia otro lado.»

Ha pasado un año –después entraremos a valorar la moción presentada por Convergència i Unió. Y decían: «No hay que buscar culpables.» Yo no sé si esta es la responsabilidad de este Parlamento, pero sí que es su responsabilidad buscar responsables. Y los responsables, por acción o por omisión, no solo están en las entidades financieras –la mayoría de las cuales bajo tutela, en el caso de Cataluña, de la Generalitat de Cataluña, como así dice el Estatuto, que después les leeré, porque alguno siempre lo defiende pero ninguno se lo ha leído, ¿eh?–, sino también en el Gobierno central, en el Banco de España, en la Comisión Nacional del Mercado de Valores, en el Gobierno de España; pero también en la Generalitat de Cataluña y también en la Agencia Catalana de Consumo. Sin eso, no se habría producido la mayor estafa de nuestro país.

Una estafa dentro de una estafa. Es un juego de muñecas rusas de estafas, de engaños y de coacciones a nuestros conciudadanos. Repito: hace un año este partido, Ciutadans, fue el que trajo aquí la primera moción para debatir sobre este tema; mayo de 2012. ¿Se actuó con diligencia previamente? En absoluto. Si no, no se habría producido. ¿Ejercieron las administraciones su papel de supervisión y control? En absoluto –repito: por activa o por pasiva. ¿Hicieron un seguimiento de la situación que vivían los ciudadanos que estaban siendo afectados por estas participaciones? No. Yo recuerdo todavía aquí la presencia de afectados, la Plataforma de Afectados por las Participaciones Preferentes, y la ausencia del Gobierno. ¿Lo recuerdan ustedes? Yo sí, y ustedes creo que también. Una imagen bochornosa de falta de la más mínima voluntad de atención y de amparo hacia nuestros conciudadanos. Y hoy estamos aquí, ha pasado un año. ¿Se ha solucionado el tema? No. *(Pausa.)* ¿Las decisiones adoptadas por el Gobierno de España van en la buena dirección? Tampoco. Pero el Gobierno del Partido Popular tiene un cómplice necesario, que se llama Convergència i Unió.

Mire, yo siempre he dicho aquí que los pecados se pueden expiar, pero hay que empezar por el reconocimiento, la voluntad de enmienda, no venir aquí con una moción de limpieza de imagen de este Gobierno, que era el Gobierno de 2010 a 2012, cuando se produjo una buena parte de la estafa y del engaño. *(Pausa.)* Por supuesto que sí, querida ponente de Convergència. Lo que pasa es que es muy bonito siempre responsabilizar al Gobierno de España, al Banco de España, que también –que también, aquí todo el mundo tiene responsabilidad–, pero, ¿la Agencia Catalana de Consumo?

Miren, les voy a decir algunas cosas que ustedes votaron en contra hace hoy un año. Se la leo: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat... a coordinar con la Agencia Catalana del Consumo la revisión exhaustiva de todos los tests de conveniencia realizados a consumidores minoristas», con el objeto de que el contrato de suscripción de participaciones preferentes o de cualquier otro producto financiero de riesgo quedara sin efectos legales. ¿Y sabe lo que hicieron ustedes? Votar en contra. ¿Sobre qué se está sustentando el arbitraje a día de hoy? Sobre este principio. ¿Por qué no lo hicieron? Por el mismo motivo que no quisieron hacer un registro público de afectados por las participaciones preferentes, porque es que no se puede estar con una mano sirviendo a los ciudadanos, y con otra sirviendo al sector financiero.

¿Recuerdan ustedes cómo se silenció este debate parlamentario en los medios de comunicación? ¿Cómo se silenció incluso en las opiniones políticas de los grupos aquí presentes? Porque uno tiene deudas no solo con los ciudadanos, sino con las entidades financieras, y a ellas responde. Ustedes siempre pagan las hipotecas con las entidades financieras, pero casi nunca con los ciudadanos.

Ha pasado un año. ¿Estamos mejor? Estamos un poco mejor, pero no intenten ustedes expiar sus culpas con una moción, que hemos suscrito porque a diferen-

cia de ustedes, y a pesar de que creemos que se queda corta y es meramente declarativa de intenciones, nosotros somos un partido responsable que prioriza las necesidades de los ciudadanos frente al tacticismo político.

Gracias, presidenta, *consellers*, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el cas de les participacions preferents s'explica en bona part, i reposa en bona part, en la bombolla del crèdit que van viure Catalunya i també l'Estat espanyol fa uns anys.

Perquè algú es pot preguntar per què els bancs es dedicaven a comercialitzar participacions preferents entre clients seus, la majoria dels quals tenien dipòsits, comptes corrents o dipòsits a termini. I ho feien perquè les participacions preferents, gràcies a una modificació normativa –una de l'any 2002 i una altra de l'any 2003–, comptaven com a capital bàsic de les entitats financeres. I el capital bàsic, a mesura que augmentava el crèdit de les entitats..., com que se n'havia de mantenir el mateix percentatge, aquest capital bàsic en termes absoluts havia d'anar augmentant. I una manera d'augmentar-lo, com que no hi havia prou negoci per poder-ho fer a reserves de la mateixa entitat, era fer participacions preferents. I es van comercialitzar en la seva bona part camuflades de dipòsits a termini. Es van comercialitzar amb manca d'informació, es van comercialitzar a col·lectius que eufemísticament es diuen «poc financeritzats»; és a dir, que no s'assabentaven del que els col·locaven, normalment gent gran. També s'han donat casos de joves o de persones menors d'edat, que tenien la llibreta que els havien deixat els avis o els pares, fins i tot una llibreta del Club Super3, convertida en participacions preferents. Per tant, el problema no és el producte en si, que pot anar destinat a inversors institucionals, sinó que el problema és la seva comercialització.

Hi han, des de fa un any i mig..., hem de recordar que el mercat de preferents es va saturar al setembre de l'any 2011, quan la Comissió Europea va dir que això no era una manera de participar en el capital, que això s'havia d'ordenar, i, per tant, des de fa un any i mig fins ara, diversos grups parlamentaris hem anat insistint a posar aquesta qüestió sobre la taula. Avui no és una qüestió d'aixecar el dit a veure qui hem estat els primers, sinó que la qüestió és que hi ha una pluralitat de grups que han tirat endavant propostes com aquesta, i que avui ja és una majoria àmplia de la cambra.

S'han arbitrat diferents mecanismes de solució. Alguns que la solució és pitjor, com és el bescanvi que va fer, per exemple, Caixa Laietana a Bankia, al febrer, en un termini molt curt de temps; el bescanvi per

accions de Bankia –que tots sabem quina ha estat la seva evolució des d'aquell febrer de l'any 2012 fins a la situació actual. D'altres oferien un bescanvi amb altres productes: bons convertibles, altres productes de deute subordinat. Fins i tot hi havien bancs que oferien a canvi un préstec. És allò que et «deixen», eh?, els teus diners –te'ls «deixen»–, pagant tipus d'interès, no? I en alguns casos, això sí, després de mobilitzacions de plataformes d'afectats, també en alguns casos –significativament CatalunyaCaixa– després de la feina també feta pels organismes de protecció de consumidors, de l'Agència Catalana del Consum, i d'altres casos en altres àmbits, hi ha hagut un reintegrament de capital. Aquesta és la solució bona. De fet, és la solució que podem acceptar, quan hi ha hagut una mala comercialització.

El memoràndum del rescat del sistema financer iguala els tenidors de participacions preferents a accionistes de les entitats, i, per tant, els imposa pèrdues. El que aquí és important dir és que hi havien uns accionistes involuntaris d'aquestes entitats, com els cooperativistes que tenien dipòsits a la cooperativa de l'Aldea, a la secció de crèdit, que es pensaven que els tenien a Bankia i que ara diuen que seran els últims a cobrar perquè ells participaven del capital, no? L'Estat ha acordat un mecanisme d'arbitratge que té moltes deficiències, que aquells que no s'hi puguin acollir i tinguin participacions preferents d'entitats que en aquests moments estan en mans o estan participades pel FROB –Bankia, CatalunyaCaixa, Nova Caixa Galícia– i no es puguin acollir a l'arbitratge tindran descomptes d'entre el 30 i el 61 per cent –en el cas de CatalunyaCaixa–, i, per tant, això no està solucionat. I cal posar-hi mecanismes de solució.

En aquesta moció, i amb l'acord a què hem arribat, hi han propostes en l'àmbit de prevenció de l'Agència Catalana del Consum, sobre les males decisions del FROB, l'aplicació de directives europees, de treball amb els afectats pel bescanvi de Caixa Laietana, de les valoracions que fa el FROB i el treball amb associacions de consumidors i afectats. Per tant, és una moció que va en la bona línia.

Una reflexió final. Fa un any anàvem insistint en aquesta qüestió diferents grups, i es deia que això era algú que havia signat un contracte sense haver-se'l llegit. Avui ja és unànime –ho podem dir així– que aquí van haver-hi coses que es van fer mal fetes. Aconseguim que recuperin el capital, però després demanem, també, responsabilitats als directius de les entitats, responsabilitats penals i civils subsidiàries, per recuperar el capital...

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Aragonès i Garcia

...en els casos que no hi sigui.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Molt bé. Per fixar la seva posició, té la paraula en nom del Grup Mixt el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Abans de la intervenció, saludar també la mobilització que hi ha avui, «Tocando a Bankia», precisament, als carrers i a les xarxes socials. Com que s'han dit moltes coses, faré algunes reflexions.

Votarem a favor obligats, obligats per la solidaritat amb els milers de famílies afectades. Però en tot cas, hi ha robatoris que són delictes i hi ha robatoris que han sigut llei, la llei de la mà negra d'Adam Smith, que era aquest tafurer que repartia les cartes marcades. Les preferents no són res més que una metàfora del capitalisme –capitalisme senil, segurament–, i és curiós que aquells que s'han erigit en defensors convençuts –o sigui, granítics– d'aquest sistema, ara es vulguin solidaritzar amb les víctimes. En termes de la *Gran enciclopèdia catalana* seria un acte profund de cinisme si no d'hipocresia, perquè és la metàfora d'aquesta economia de rapinya convertida en casino, i regida per l'estafa i l'engany perpetu – val a dir «perpetu» en el cas de les preferents.

Mecanoscrit del segon origen –que diria Pedrolo–, tot ve d'un cicle on es va intentar fer un capitalisme popular, no? El 1999 –perquè això també ha sigut importat de fora–, als Estats Units es va produir un fet relativament important que ho explica. Es va aprovar la Financial Services Modernization Act, que va obrir la porta a una prohibició que establia la Glass-Steagall Act del 1933, que era la fusió de la banca d'inversió i la banca de dipòsits. I d'aquesta manera, eines massa sofisticades i hermètiques, dissenyades per agents d'inversió i destinades a un sector molt concret, es van popularitzar. Diguin-ne «deute subordinat», «preferents», «swaps», o també, als Estats Units, «subprimes»: productes d'enginyeria financera que han adquirit la dimensió, com ha dit el senyor Cañas, del major frau bancari.

Avís a navegants: hi ha empreses que també estan avui comercialitzant, encara avui, aquest tipus de productes, es diguin Gas Natural Fenosa, es diguin Repsol, es diguin Cuétara –avui Deoleo. Entrant en els..., hi ha altres que sí que s'han salvat; que és important dir-ho, qui no ho ha fet. Hi ha qui no té problemes amb les preferents, diguin-ne als Països Catalans Caixa Ontinyent, diguin-ne Caixa Pollença, diguin-ne moltes caixes –les poques que queden cooperatives.

Respecte al contingut de la moció, pensem que s'ha d'anar molt més enllà de la solidaritat amb les víctimes de preferents. El que cal és exigir justícia i habilitat. No són males pràctiques: a parer d'aquest grup són delictes, delictes penals, tipificats. No és una estafa. En el cas de Bankia-Laietana són tres: la mateixa col·locació de les preferents, el bescanvi per accions, i aquell petit 1 per cent o 2 per cent que va ser avisat prèviament perquè retirés les preferents, que eren precisament els que sabien amb què estaven jugant.

Respecte a instar les institucions i que hi hagi mecanismes necessaris nous, és que és mentida: ja hi havia mecanismes necessaris. La deixadesa ha sigut *de iure* i *de facto*, al parer d'aquest grup. Apellar al correcte funcionament dels productes financers pot ser un oxímoron, però aquí han fallat el regulador, el legislador, el supervisor. Per exemple, el regulador i el supervisor ja estaven obligats al compliment de la normativa Mifid, directiva europea que es va transposar el 21 de desembre del 2007, i ja existia una normativa sobre bones pràctiques en els mercats de valors, al Reial decret 629 del 1993. Ni l'Agència Catalana de Consum ni la Comissió Nacional del Mercat de Valors, a més, no són vinculants. És a dir, nosaltres necessitem jurisdicció i legalitat.

Al parer d'aquest grup hi ha tres responsabilitats: polítiques, no?, financeres, però també penals. El que voldríem és que hi hagués dimissions en bloc, que hi hagués investigacions, i també que hi hagués processos judicials. És a dir, que hi hagi processos, sentències, condemnes, i amb tot el degut respecte als processos judicials, garjola; garjola per als banquers. Ho han dit nobels de la pau. Fins que els responsables de la crisi no estiguin a la presó, no ens en sortirem. El lloc del senyor Rato, a parer d'aquest grup, i amb la informació de la qual disposa, és segurament la presó. I esperem que sense cap indult.

En el cas de l'arbitratge, el mateix. Ho ha referit el Grup Socialista i és veritat. És un altre frau i una altra estafa que sigui la consultora internacional KPGM qui amb una mà defensa Bankia, i amb l'altra pretén defensar els afectats. I, per tant, per nosaltres haurien de ser contractes nuls per vici de consentiment –se m'acaba el temps. Sí que vull manifestar, tal com ha dit –avui coincidim– el senyor Cañas –deu ser segurament la gravetat dels fets–, que ha sigut la mobilització dels afectats, de la ciutadania, la que ens ha dut –igual que la PAH– els afectats per les preferents.

Hi insistim en el principi: votarem un sí obligat, des d'aquestes discrepàncies. I les preferents per nosaltres són una forma de violència, de violència financera. Hi ha robatoris legals –deia al principi– i robatoris que són delictes, i avui voldríem que ressonés Bertolt Brecht en aquesta cambra: «Què és pitjor, robar un banc o fundar-lo?»

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per també fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Pedro Chumillas. (Pausa.) Senyor Chumillas?

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, llegint aquesta moció i veient la interpellació de fa quinze dies, a mi no em queda més remei que preguntar-me quina necessitat tenia Convergència i Unió de presentar aquesta moció en aquest Parlament.

Estem davant de l'efectivament, potser, més gran estafa financera que s'ha fet a Espanya, a Europa; i una autèntica vergonya, eh? Un abús de confiança. No és la primera vegada que paguen els mateixos, els que menys tenen. Jo puc parlar, segur que tothom ho recorda, d'Afinsa. Se'n recorda la gent, d'Afinsa? Vostès coneixen gent que va invertir en segells? I vostès coneixen gent que ha invertit en les preferents? Bé, una autèntica vergonya. I, per tant, hem de solucionar-ho. Això ens costarà a tots diners. Segurament val la pena, perquè entre tots no hem sigut capaços de posar els mitjans per controlar a qui havia d'estar controlat i no fer el que ha fet.

El Partit Popular és el primer partit que s'ha posat a la feina d'arreglar això. Clar, jo deia: quina necessitat té Convergència i Unió de fer aquesta interpellació, aquesta moció? Perquè jo he sentit també avui parlar més del Partit Popular que del que ha passat: que els directius que manaven a determinades caixes han decidit comercialitzar un producte complex entre particulars, i que lògicament l'han col·locat –com ho diria?– als que menys podien dir que no, aquells que, mira, per pocs diners que tenen, doncs, si els ofereixen un interès més gran, «Ah, mira que bé, els estalvis de tota la vida, una mica millor». Doncs, al final, re.

La Comissió Nacional del Mercat de Valors *versus* l'Agència Catalana del Consum. Però què és, això? Estem sempre en la mateixa guerra? A veure, per què hem de dir que es traslladi aquí l'arbitratge d'alguna cosa? Si no es fa, si funciona malament, si no s'aconsegueix, que es traslladi aquí l'arbitratge o que ho faci una empresa de Logronyo, però l'important és que la gent cobri! (*Pausa.*) Clar!

S'ha fet una macrotransacció. Perfecte, ja saben vostès que a mi m'agrada fer això: transaccionar, cedir, que tothom cedeixi una mica, i entre tots, vinga, junts. Ara bé, aquesta macrotransacció –la tenen els grups– porta a com la meitat dels punts que «el Parlament de Catalunya insta», i un llistat d'institucions que no són el Govern de Catalunya. Llavors, jo em pregunto: per a això hi és, el Parlament de Catalunya? Aquí es citen contínuament autors de filosofia política. Per a què hi és, el legislatiu? Que no hi és per ajudar l'executiu i controlar-lo? Quin és, l'executiu de Catalunya? El Govern de Madrid? Clar, doncs, senyors, treballem per Catalunya. A més, és que aquí hi ha..., tots aquests grups tenen diputats a Madrid; quan vulguin controlar el Govern, en aquest cas del senyor Rajoy, facin coses a Madrid. Ara, fer-ho d'aquí cap allà... Que no tenim res més a fer? (*Pausa.*) Ah. No interpretin les meves paraules com..., una altra cosa a què volia ajudar el Govern de Catalunya.

Per això votarem, òbviament, tots els punts on es facilita que el Govern de Catalunya ajudi la gent afectada per les preferents. Això, que no hi càpiga cap dubte, igual que no hi pot caber cap dubte que a Madrid es fa tot el que es pot perquè en la situació financera actual i bancària actual aquesta gent que ha estat estafada acaba recuperant els seus diners.

Com que el temps s'acaba i efectivament ara els mecanismes electrònics no tenen pietat, doncs, només, i en-

cara que voldria dir més coses, en diré una darrera, i és que, home, un consell a l'Agència Catalana del Consum, perquè a les seves mans està fer una campanya d'informació –que està molt bé informar del contingut de carn de cavall a les hamburgueses–: que digui que si un interès és molt superior al normal, allà, possiblement, vostè perdrà els diners. Costa molt pocs diners, i no tornarà a passar això.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera, que crec que han presentat un text alternatiu i que el tenen tots.

Montserrat Ribera i Puig

Sí, gràcies, presidenta. Doncs, sí, el que hem fet és presentar una transacció sobre les esmenes presentades, i les esmenes que s'han escollit són la 2 i la 3 del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; les esmenes 1, 2 del Grup Socialista; les esmenes 1, 2, 3 del Grup d'Esquerra Republicana, i l'esmena 3 del grup de Ciutadans. Les altres s'han rebutjat.

I només per acabar, un cop dit això, i crec que aquest és el text que hem presentat, el senyor Chumillas deia: «Quina necessitat té CiU de presentar ara això.» Doncs, escolti, la mateixa que podria tenir el PP, perquè en realitat quan la majoria de participacions preferents es van vendre, nosaltres no érem els responsables ni de l'Agència Catalana del Consum, ni érem els responsables de cap ens que tingués..., ni tan sols la Generalitat, que crec que no..., o sigui, el que pot fer la Generalitat respecte a les caixes i bancs –aquí eren les caixes, en aquest cas– no era el control estrictament dels productes que emetien, sinó dels seus òrgans. I ja li dic, CiU en aquell moment no manava pràcticament enlloc. Bé, en algun ajuntament sí, però en aquells moments no teníem cap mena de responsabilitat.

Iniciativa diu: «Manca d'informació i poc personal a l'Agència Catalana de Consum.» Per això una mica l'esmena a la vostra esmena, no?, la transacció a la vostra esmena, de dir: «Doncs, molt bé, les diputacions» –la de Barcelona, la de Girona, la de Tarragona– «totes tenen molta gent; per tant, incorporem-los. Tots tenen les seves oficines i les seves àrees de consum, per tant, incorporem-los tots aquí.» I a mi m'estranya molt, doncs, que algunes OMIC i algunes OCIC puguin dir, doncs, que no ho saben, que vagin a la Comissió Nacional del Mercat de Valors, perquè jo crec que l'Agència Catalana de Consum..., jo el que conec, que potser és la meua comarca, que és més propera, doncs..., sé que des d'allà se'ls envia perfectament, doncs, cap als consells comarcals, cap als ajuntaments, en funció de la dimensió del municipi.

També, a la senyora Alícia Romero: escolti, el cent per cent del nominal en aquests moments en els 2.152 laudes dictats s'ha pogut recuperar –aquest cent per cent del capital. Esperem que aquest 62 per cent o 61

per cent que es parla en algun lloc, que podria afectar les persones que no es poden acollir a l'arbitratge perquè tenen un altre perfil, doncs, que quan vagin a la via judicial sí que no es produeixi. Però aquí ens posem tots d'acord, però, és clar, a Madrid també seria molt important que quan mani el PSOE o mani el PP, doncs, que els òrgans que han de controlar, controlin i controlin de veritat, perquè en realitat el que va passar és que els òrgans que havien de controlar-ho no ho van fer —a qui es venien. D'aquests productes —s'ha dit aquí—, encara a dia d'avui algunes empreses en venen. Sí, algunes empreses en venen, però és que aquests productes no van destinats als petits estalviadors, a les persones que tenen deu, vint o trenta mil euros estalviats al cap d'una vida. Per tant, poden haver-hi aquest tipus de productes sempre que es redirigeixin a on han d'anar, i els organismes i els governs que hi ha per sobre d'aquests organismes facin complir el que s'ha de fer complir.

I en algun cas s'ha parlat de neteja d'imatge. Jo crec que nosaltres no hem de netejar cap imatge, que qualsevol persona il·lustrada i informada sap perfectament que la majoria de participacions preferents i de deute subordinat es va vendre entre el 2006 i començaments del 2010, i jo només els recordaria que el Govern de Convergència i Unió va començar a finals del 2010.

Res més, presidenta. Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Per demanar votació separada dels punts números 1, 3.3 (*remor de veus*) —segueixo? (*veus de fons*)— 3.5, 3.6, 5 i 6. (*Veus de fons.*) No, no; es poden votar en bloc.

La presidenta

Tots junts? Un moment, eh? (Pausa.) 1, 3.5...

Santi Rodríguez i Serra

3.3, 3.5, 3.6...

La presidenta

...i 5 i 6.

Santi Rodríguez i Serra

...5 i 6.

La presidenta

Molt bé. (Jordi Cañas Pérez demana per parlar.) Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta, para pedir votación separada del punto 3.1.

La presidenta

¿3 punto...?

Jordi Cañas Pérez

Uno.

La presidenta

Comencem pel 3.1 —comencem pel 3.1— i seguirem amb la petició del Grup Popular.

Comença la votació del 3.1.

Senyor Fernàndez? (Pausa.)

Senyor Millo? (Pausa.)

Ha estat aprovat per 100 vots a favor, 22 en contra i 9 abstencions.

Passem a votar ara... (*Remor de veus.*) Passem a votar ara —demano atenció— el que ha demanat el Grup Popular, que és el punt 1... (*Remor de veus.*) Senyores i senyors, votarem ara el punt 1, el 3.3, el 3.5, el 3.6, el punt 5 i el punt 6. D'acord? (Pausa.)

Comença la votació.

Han estat aprovats per 131 vots a favor.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? (Pausa.)

Senyor Millo? (Pausa.)

Ha estat aprovat per 114 vots a favor i 17 en contra.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es repren a dos quarts de quatre i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

La vicepresidenta primera

Reiniciem la sessió amb el dissetè punt de l'orde del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 302-00029/10)

Per exposar el contingut de la moció té la paraula, per un temps límit de cinc minuts, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, ho dèiem ara fa quinze dies en la interpellació al conseller: estem transitant una crisi econòmica profunda, llarga, d'efectes dramàtics per a molts ciutadans i ciutadanes. Hi han centenars de milers de persones sense feina al nostre país, milers de famílies que no tenen cap ingrés en aquests moments. Un dels efectes d'aquesta crisi és que moltes persones no és que no vulguin, és que no poden pagar les quotes hipotecàries a les quals van arribar en el moment d'adquirir l'habitatge habitual o que no poden pagar els preus de lloguer del seu habitatge habitual.

Els darrers cinc anys, aproximadament, al nostre país, a Catalunya, hi ha hagut uns cinquanta mil llançaments i execucions hipotecàries. Sense anar més lluny, l'últim trimestre del darrer any, 3.879 famílies van passar per aquest tràngol al nostre país. La suma de persones que estan en el risc de sol·licitud d'un habitatge protegit, per accedir a un habitatge protegit, és al voltant d'unes 69.000 persones. Més de 65.000 famílies estan en risc imminent d'exclusió social per problemes d'habitatge. Creiem –crec que en això coincidim amb molts grups parlamentaris, molta gent en aquest país– que s'ha de fer un gir en les polítiques d'habitatge perquè és prioritari treballar per la cohesió social a Catalunya.

El sistema financer ha estat un dels causants del problema hipotecari que en aquests moments estem patint, i hauria de ser una part de la solució, i malauradament això no és així. Els ciutadans i les ciutadanes no comprenen que s'hagi salvat els bancs i les caixes –en definitiva, el sistema financer de Catalunya i d'Espanya– amb recapitalitzacions milionàries i que, quan es tracta de salvar les persones, les famílies, costi tant de trobar solucions legals i financeres. Hem vist astorats com la iniciativa legislativa popular que s'ha estat debatent en les darreres setmanes en el Congrés dels Diputats i al Senat, gràcies a la majoria del Partit Popular, ha quedat en res.

Ens hem de resignar? No, senyores diputades i senyors diputats. A Catalunya també tenim competències en matèria d'habitatge i nosaltres els proposem que les exercim. Aquest és el sentit de la moció. El Govern de la Generalitat de Catalunya no pot restar paralitzat davant d'aquest greu problema social que tenim al país. El Parlament té capacitat legislativa de proposta legislativa, també, per traslladar al Congrés dels Diputats propostes en matèria d'habitatge. Exercim-la. Algunes de les propostes que avui fem en aquesta moció van en la línia de la Resolució 722, que tots plegats vam acordar a la darrera legislatura del Parlament de Catalunya. Són moments excepcionals i s'han de trobar solucions immediates i reals als problemes que patei-

xen moltes famílies, moltes persones del país. L'estoc d'habitatges buits, sobretot els del sector financer i immobiliàries lligades a aquest, i de manera molt clara el de les entitats que han rebut ajuts públics, han de sortir al mercat d'arrendament a uns preus assequibles. Per això, també, algunes de les propostes que fem en la moció en forma d'aprofundir en aquesta proposta, que el mateix Govern ha fet seva, que és la dels gravàmens fiscals per aconseguir que aquest estoc d'habitatge buit surti al mercat.

El Govern també diem que porta més de dos anys sense convocatòria de nous ajuts de lloguer ni tampoc d'ajuts a la rehabilitació. Comença a ser hora, després d'aquests dos anys, que en els propers pressupostos, quan es discuteixen en aquesta cambra, que esperem que sigui més aviat que tard, es torni a contemplar la necessitat de tornar a pressupostar ajuts per crear noves convocatòries d'ajut de lloguer social i també a la rehabilitació. Aquesta també és una de les propostes que fem en aquesta moció, en què esperem poder arribar a un ampli acord. De fet, amb el Grup de Convergència i Unió hem arribat...

La vicepresidenta primera

Se li acaba el temps, senyor diputat.

Jordi Terrades i Santacreu

...–acabo, presidenta– a una transacció en aquest sentit.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies. Han presentat esmenes dos grups parlamentaris. Té temps per un màxim de cinc minuts, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, aquesta és una moció que al nostre parer, des del nostre punt de vista, ens sembla redundant; redundant respecte a la que es va aprovar el passat Ple de 25 d'abril i que, evidentment, també tractava aspectes fonamentals pel que fa a les polítiques d'habitatge del Govern de Catalunya, les polítiques d'habitatge de la Generalitat. Les dues mocions, tant aquella com aquesta, busquen incidir en dos aspectes que, directament o col·lateralment, afecten el mercat immobiliari, per tant, que afecten l'accés dels ciutadans i les ciutadanes a l'habitatge. Ambdues busquen, efectivament, garantir aquest dret, garantir l'accés a l'habitatge mitjançant, per una banda, mesures de producció legislativa, és a dir, canvis legislatius, canvis en les lleis que afavoreixin aquest accés i el manteniment, també, de l'habitatge, i, per altra banda, acció executiva, és a dir, acció per part del Govern de la Generalitat per poder pal·liar els efectes, efectivament, de la manca d'accés a l'habitatge.

Entenem, per altra banda, que el Grup del PSC i el senyor Terrades vulguin recollir en aquesta moció la voluntat, aquesta vocació, aquesta voluntat de fer front, d'incidir en el mercat immobiliari per pal·liar-ne les

fallides, les seves falles, i intuïm també la voluntat de demostrar, efectivament, que, davant del drama dels desnonaments, des d'aquí, des d'aquesta cambra, actuem. Estem davant d'un assumpte que evidentment ens interroga directament, ens interpella directament els diputats i diputades, que apella la nostra responsabilitat política, però no serà amb exercicis retòrics, no serà amb exercicis de retòrica que donarem resposta a aquesta interpellació, a aquesta pregunta directa que ens fan molts ciutadans. No serà amb retòrica que donarem resposta a allò que ja en la moció aprovada el 25 d'abril s'esmentava com un dels drets humans fonamentals, que és el de l'accés a l'habitatge. De fet, farem un flac favor si anem presentant mocions, si anem presentant posicionaments polítics al respecte a cada Ple i, per contra, no actuem. El que ens cal, doncs, són mesures concretes, mesures que, finalment, es portin a la pràctica.

Dit això i entrant específicament al contingut de la moció, diríem que compartim l'esperit general que se'n desprèn, un esperit que, evidentment, contempla l'objectiu final, que segur que compartim tots, que no hi hagi pisos buits mentre hi hagi gent al carrer, que no hi hagi pisos buits, pisos desocupats mentre hi hagi famílies al carrer. I compartim també no només l'objectiu, sinó part del camí per arribar-hi, part del camí que hem de traçar per aconseguir aquest objectiu i, per tant, de les eines que es deriven d'aquesta moció, eines que, bàsicament, fan incidència respecte a tres àmbits molt concrets: el primer, mesures de caràcter legal —n'hem parlat, hem dit que, efectivament, calia aquesta producció legislativa per canviar algunes de les lleis que en aquests moments tenen efectes injustos—; dos, segon aspecte, iniciatives de caràcter social, evidentment, per paliar els efectes dels desnonaments i de la situació de famílies que es queden sense llar, i tres, determinacions de caràcter fiscal. En totes tres, deia, compartim no només els objectius, sinó segurament també les mesures concretes per arribar-hi.

I, en aquest sentit, nosaltres hem presentat esmenes, esmenes en els punts que se'ns presenten en aquesta moció. L'esmena primera al primer punt s'ha recollit per part del grup proponent, pel grup del PSC. Nosaltres volíem posar en valor precisament la sentència del Tribunal Europeu, una sentència que obre la porta a fer aquests canvis legislatius que comentàvem abans i que aniran, efectivament, a cobrir, a donar més seguretat jurídica, més seguretat als consumidors, o als ciutadans en tant que consumidors, i que ataca directament les clàusules abusives hipotecàries. I, en aquest sentit, creiem que és una oportunitat, una porta oberta a legislar i no deixar només en mans dels jutges l'aplicació de situacions casuístiques variades, però de situacions que es puguin anar donant.

Al segon i tercer punts, malgrat que no s'accepten les nostres esmenes i que, efectivament, com ha dit el senyor Terrades, ja s'està treballant pel que fa a l'impost de pisos buits, un impost que, efectivament, ha d'aconseguir que aquests pisos que són buits, aquests pisos que en aquests moments són desocupats, es posin al mercat de manera que hi hagi més oferta i, per tant, es pugui baixar el preu del lloguer.

Finalment, dir que, malgrat que no s'hagin recollit la majoria de les nostres esmenes i per bé que el cinquè punt s'ha transaccionat amb Convergència i Unió, que és qui havia presentat una esmena, nosaltres votarem a favor d'aquesta moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per un temps màxim de cinc minuts, per defensar les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Director de l'agència, senyores i senyors diputats, em permetran que comenci saludant l'alcalde ebrenc que avui ens acompanya, l'alcalde de l'Aldea; gràcies per ser avui aquí, també. És evident que ens trobem en una situació complexa al país, una situació de crisi econòmica lligada a una manca de recursos pressupostaris, i cal, evidentment, actuar i incidir amb polítiques d'habitatge que ajudin a resoldre les problemàtiques actuals que dia a dia estan patint molts ciutadans del nostre país. I així ho està fent aquest Govern, amb la prioritat fonamental d'ajudar les famílies, les persones en risc d'exclusió social residencial, i així els ho va exposar el conseller Vila al darrer Ple.

Ara bé, em sembla paradoxal també que el Partit Socialista es preocupi i porti el debat d'aquestes polítiques d'habitatge que està abanderant, el problema dels desnonaments, quan realment fa un any i escaig estava governant a l'Estat. No devia ser prioritari en aquell moment, segurament, regular el mercat hipotecari ni modificar la Llei hipotecària. I, tal com diu el primer dels punts, no devia ser necessari establir mesures legislatives que anessin destinades a resoldre els problemes de sobreendeutament de les famílies. En tot cas, celebro que a dia d'avui ens porti aquesta moció; llàstima que no ho fessin quan estaven governant. Acostuma a passar sovint, això, amb el Partit Socialista.

En tot cas, des del Govern, com saben, estem treballant en un nou pla pel dret a l'habitatge, un nou marc que aposta clarament per programes socials i que també facilitarà la recuperació de l'activitat del sector de l'habitatge, i també l'ocupació en les zones amb demanda residencial acreditada. Per tant, l'objectiu és garantir l'habitatge als ciutadans i també no oblidar l'eix econòmic.

A la vegada, aquest Govern —i així ho va presentar el conseller recentment, amb l'objectiu d'incentivar el lloguer social d'habitatges desocupats i l'entrada d'habitatges desocupats propietat de bancs al mercat— ha presentat un nou impost que gravarà aquests habitatges desocupats que tenim estesos pel país, una mesura que ens permetrà incentivar que els habitatges desocupats es destinin al mercat de lloguer i que, a la vegada, penalitzarà aquelles desocupacions injustificades dels habitatges que es troben en mans d'entitats jurídiques. Es tracta, per tant, de resoldre una situació que impedeix clarament complir amb la funció social de l'habi-

tatge. Per tant, aquest Govern, amb aquest nou impost, aposta clarament per impulsar polítiques que permetin incentivar el lloguer dels habitatges i que penalitzin aquelles entitats que tenen habitatges buits sense justificació. Així és com s'actua per resoldre els problemes d'habitatge al nostre país.

I des del Govern es treballa i es treballarà amb tota la fermesa per paliar els efectes dels desnonaments, de les execucions hipotecàries i també de les famílies en situació d'exclusió social residencial. I aquest és el cas de la nova prestació que hem portat a terme pel que fa a prestació urgent per a les famílies amb risc de desnonament o aquelles que ja han perdut el seu habitatge. I, per tant, des del passat 5 de febrer aquest Govern ha posat en marxa una nova prestació per ajudar les famílies que han perdut el seu habitatge o que no poden fer front al lloguer, que no poden fer front a les quotes hipotecàries. A banda de la consolidació d'altres serveis, com l'Ofideute, que dia a dia es va estenent a més i més municipis del nostre país i que actua com a mediador entre les entitats financeres i les famílies, o els ajuts implícits per a persones usuàries del parc públic de lloguer de la Generalitat, o la xarxa d'habitatges d'inclusió social, o, com saben, la Mesa d'Emergències Socials.

I, pel que fa a mesures per a establir el sobreendeutament, recull, evidentment i efectivament, l'esperit de la proposta, de la llei aprovada l'anterior legislatura, i, per tant, compartim aquesta mesura. I, en la línia d'aquesta aposta per a incentivar el lloguer d'habitatges, el Govern de la Generalitat preveu continuar amb les ajudes a habitatge i també portar a terme..., i sense oblidar les polítiques pel que fa a la rehabilitació. Però no hem d'oblidar que l'Estat ha reduït un 94 per cent les ajudes pel que fa a la rehabilitació, partint que del 2009 fins al 2013 s'ha reduït de 110 milions fins als 6 actuals; ja amb el Partit Socialista es va reduir de 110 fins a 50 i, a dia d'avui, aquests 50 s'han convertit, amb el Govern actual, en 6 milions d'euros. Per tant, no se'ls escapa aquí el gran esforç que està fent el Govern de la Generalitat en aquest sentit.

Ara bé, no podem compartir el que ens proposa la moció pel que fa al lloguer forçós. I aquí sí que li voldria recordar el que preveia la Llei 18/2007, llei que vostès coneixen perquè la van aprovar vostès quan governaven, pel que fa al lloguer forçós. Establia com a actuacions per evitar les desocupacions permanents de l'habitatge la possibilitat d'acordar aquest lloguer forçós i també expropiar l'usdefruit dels habitatges. Què va succeir amb aquesta mesura? Va succeir que de l'any 2007 fins a l'any 2010, durant tres anys, no es va iniciar ni un expedient, cap expedient iniciat, cap expedient portat a terme i, per tant, una mesura que, en tot cas, va fracassar i que aquest Govern el que va fer va ser derogar aquells preceptes. Per tant, el que no entenem a dia d'avui és que, tenint en compte la situació, tenint en compte tots els desnonaments que hi havia en aquell moment, totes les situacions que hi havia pel que fa a necessitat d'habitatge, des del Partit Socialista no s'impulsés cap dels expedients i a dia d'avui ens ho presenten. Per tant, no compartim en aquest sentit això. Creiem que la línia correcta és, com he es-

mentat, la que està portant a terme el Govern, treballant en la implantació d'aquest nou impost que gravi els habitatges desocupats i les societats mercantils com a mesura per incentivar l'entrada al mercat del lloguer d'habitatges que estiguin desocupats.

Per tant, acabo, compartim l'essència de la moció en tant que recull el que està fent el Govern, el que ja va aprovar el Parlament a l'anterior moció, el que va aprovar el Parlament a la darrera legislatura, però no podem compartir en cap cas aquest lloguer forçós perquè entenem que en cap cas dona suport a polítiques d'habitatge ni facilita l'accés a l'habitatge dels ciutadans.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada. Poden intervenir per fixar la seva posició. En nom del Grup Mixt per un temps límit de cinc minuts, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bona tarda a tothom. Certament, és un *déjà-vu*, la moció; no aporta gaire cosa nova respecte a l'anterior que ja va aprovar aquest Parlament i, bàsicament, comet un error, diguem, en relació amb nosaltres perquè resulta que el programa de qui està lluitant pel dret a l'habitatge en aquests moments de forma massiva al carrer ja ha estat redactat i no és aquest, i les mesures que aquí es proposen no només queden curtes, sinó que no solucionen en absolut el problema que hi ha ara mateix. I el problema que hi ha ara mateix, és clar, que vingui la moció del Partit Socialista, no s'ho prengui com un recurs polític per retreure-li al Govern, però, clar, té recorregut, per no dir que té tela, que qui va regalar els diners als bancs i qui va recapitalitzar els bancs amb diners públics sigui el Partit Socialista, i qui va aprovar el desnonament exprés sigui el Partit Socialista, i el Partit Socialista ens vingui aquí a parlar que ara hi ha un problema d'habitatge enorme, que hi ha un problema de desnonaments enorme i que són els bancs que tenen tots aquests habitatges; és una contradicció política flagrant.

Mireu, per a la CUP les propostes... Tot això ho dic per, també, orientar el vot de la Candidatura d'Unitat Popular, que serà d'abstenció en tots els punts excepte el 4, el que parla del lloguer forçós, que és l'única mesura que entenem que en aquesta moció podria donar algun rèdit si s'arribés a aplicar, i dubtem que s'arribi a aplicar pel resultat que tindrà, òbviament, aquesta moció en aquest plenari.

S'ha creat un banc dolent amb les entitats nacionalitzades que es diu Sareb. Aquestes entitats bancàries nacionalitzades tenen desenes de milers de pisos buits ara mateix. Per tant, el que entenem que és l'única solució lògica que no passi per dotacions pressupostàries –que no hi seran, aquestes dotacions pressupostàries– ni per altres tipus d'estímul a base de partides pressupostàries –que tampoc hi seran–, passa per posar a disposició dels organismes públics –i, per tant, de la gent que ho necessita– els pisos buits d'aquestes entitats. Ahir mateix una jutgessa de Sabadell sentenciava

en el que és una nova victòria de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, en aquest cas de Sabadell, sentenciava que el dret a la propietat privada està limitat per la seva funció social, que no pot respondre només als interessos individuals, que el Sareb no ha complert en cap moment ni en cap terme la seva funció social i que en el cas de l'edifici ocupat de Sabadell, que la jutgessa ha ratificat que no hi ha delictes en ocupar-lo, el Sareb no ha realitzat cap mena d'acció per donar-li cap tipus d'ús.

D'acord amb aquesta sentència, que ella sola no assesta jurisprudència però que és un bon exemple, també anunciem i cridem que els pisos del Sareb són per dret i per legitimitat ocupables i recuperables. Si no ho fan les administracions públiques, si són incapaces de modificar les administracions públiques la legislació ni emetre decrets per catàstrofe gairebé humanitària, perquè aquí no estem parlant d'un problema d'accés a l'habitatge, com ha dit un ponent anterior, no és un problema d'accés a l'habitatge, és un problema de desnonament massiu, de pèrdua massiva de l'habitatge. No hi ha un problema que els joves no puguin accedir a l'habitatge, les noves parelles no puguin accedir a l'habitatge; això era fa cinc anys, això era fa deu anys, que no podíem accedir, la nostra generació, a l'habitatge, que no podien accedir moltes famílies a l'habitatge pels elevats preus; ara és un problema de desnonaments, de pèrdua i de tancament de pisos buits, la major part d'ells en mans de les entitats bancàries rescatades, bé parcialment, bé totalment, amb diners públics.

Aquest és el problema que tenim sobre la taula i, si la Generalitat no té competències, el Parlament hauria d'estar proposant aquí ara aquestes mesures a prendre per part de l'Estat espanyol i anar a Madrid a defensar exactament el mateix programa que està defensant la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca: moratòria de desnonaments per decret –que no es desnoni ningú més fins que no es puguin reformar la legislació i hi puguin haver garanties en la negociació i en els processos d'execució hipotecària de defensa per part dels afectats–; dació en pagament amb caràcter retroactiu –amb caràcter retroactiu, és importantíssim que els milers, els centenars de milers de famílies que han quedat endeutades des del principi de la crisi puguin ser rescatades d'un deute que tenen ara de per vida, malgrat haver perdut l'habitatge–; i lloguer no forçós, sinó lloguer social, forçós, si cal, però en tot cas lloguer social per allotjar tot aquest drama humà que són els desnonaments en els pisos buits pels bancs. Tot el que sigui anar per sota d'això no resol el problema, li està fent el joc a l'entramat bancari, li està fent el joc al que justament va fer el Partit Socialista, que va ser regalar els diners públics als bancs i aprovar el desnonament exprés.

La vicepresidenta primera

Senyor diputat, vagi concloent.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas per fixar la seva posició.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, no gobierno, diputados, diputadas, es curioso que un tema tan importante como el de la vivienda no merezca la atención ni siquiera..., no, no, ni siquiera del *conseller* de Territori que, si está, está desaparecido. Yo no lo veo y, como las cámaras no enfocan a la bancada de Gobierno, quiero explicarlo, no hay nadie de Gobierno aquí. Bueno, debe ser un tema menor para ellos. Hombre, tan menor que supongo que, bueno, como mínimo no ejercen una cierta hipocresía, ¿verdad? Y eso hay que reconocerlo, no son hipócritas.

Esta moción, hombre, tiene un punto de hipocresía. Yo, simplemente..., ya sé que la memoria..., no se puede estar viviendo con el retrovisor, pero es que, claro, claro, como han pasado tantas cosas... El plan Chacón, ¿se acuerdan? Tuvimos una ministra de Vivienda que creo que lo único que sabía de vivienda es que tenía una o dos, que aprobó..., no hizo nada especialmente inteligente pero hizo algo que fue letal; el plan Chacón consistía en crear diez juzgados para el desahucio exprés. Muy bien, qué gran medida, ¿verdad?, para favorecer el mercado inmobiliario. ¿Pero la sustituyó quién? ¿Algún experto, una gran experta en vivienda? No, Beatriz Corredor, ¿se acuerdan? Nadie la recuerda; es lógico que nadie la recuerde, no hizo nada. Bueno, sí, dijo una vez una cosa, hacer no hizo nada, pero dijo un día una cosa, dijo..., se vanaglorió de que el Gobierno socialista haya renovado el sector inmobiliario. Menuda renovación, ¿eh?, llevando la burbuja inmobiliaria hasta extremos absolutamente letales y catastróficos, como así se ha demostrado.

Pero estamos aquí ahora para valorar, bueno, este renovado interés por el Partit dels Socialistes de Catalunya que, por cierto, ¿estaban ustedes en el Gobierno en plena efervescencia inmobiliaria? Ay, sí, claro, que ustedes estuvieron desde 2003, ¿verdad?, a 2010. ¿Estaban ustedes solos? No. Es verdad, estaban con ustedes Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que creo que algo tenía que ver. No sería muy importante el tema de vivienda porque se la dejaron en sus manos. Y estaba Esquerra Republicana de Catalunya –estaba Esquerra Republicana de Catalunya–, Esquerra Republicana de Catalunya, los que dicen –atentos, atención, alerta–, dicen: «Esta es una moción redundante, retórica y que hace un flaco favor presentando de una forma recurrente medidas para garantizar el acceso a la vivienda.» Eso nos dicen los que nos castigan las neuronas y la inteligencia cada Pleno hablando del *dret a dividir*. Bueno, ya sé que algunos su obsesión es el *dret a dividir*, pero para otros es el derecho, entre otras cosas, al acceso a la vivienda.

¿Esta es una moción que la garantiza? No, es una moción de aquellas de «hay que tachar con una cruz aquello de lo que hemos hablado». Y esto tiene esa intención. Vamos a hablar de la vivienda, ¿cómo lo po-

demos hacer? ¿Hacemos una moción? Venga, tachado. ¿Hay alguna novedad aquí? No. Bueno, sí, reclamar al Gobierno de España, que eso siempre es muy fácil. Por cierto, ustedes están en el Congreso de los Diputados, e incluso en el Senado ¿Por qué no lo piden allí? El primer punto, por ejemplo, reclamar al Gobierno del Estado el establecimiento de medidas legislativas. Pero, pónganlo, ale, que todavía no es un grupo parlamentario propio; pueden hacerlo de cualquier manera.

Y a partir de ahí, vaguedades. Aprobar normativa que se aumente el *lloguer*. Pero si ya lo hicieron. ¿Exactamente, en qué consiste esto? No lo explican. Que favorezca el *lloguer*, que permita el acceso. ¿Todo esto así? ¿Algo en concreto? No, qué va, ¿para qué? Pero si el objetivo de esto no es hablar de la vivienda, porque cuando quisiéramos hablar de la vivienda de verdad, y no del plan Chacón –felizmente desaparecida de las responsabilidades de gobierno vinculadas a la vivienda y espero que vinculadas a cualquier cosa–, es cierto, hay una solución para la vivienda social en España, y es cierto, no será original. Se llama Sareb, este nombre así que tiene un punto exótico, el Sareb. Si el Sareb se convirtiese o se nacionalizase realmente el Sareb no solo para asumir las pérdidas patrimoniales, sino para, realmente, disponer de un parque público de vivienda activo y a precios sociales, permitiríamos, entre otras cosas, disponer de un parque social de vivienda activo. Pero, claro, para eso hay que hacer más cosas y, como no está aquí el señor Santi Vila, se las recordaré, espero que alguien se las comente. Quedan pocos segundos.

Intentaremos que el 11 por ciento de la vivienda social, de la vivienda en Cataluña pública no esté desocupada, porque, claro, no solo no tenemos que tener casas sin personas o personas sin casa, sobre todo –sobre todo–, lo que no podemos tener es políticos sin memoria y sin vergüenza.

Gracias, presidenta, no gobierno, diputados, diputadas...

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar la seva posició en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí, gràcies, presidenta. Bé, voldria portar aquí cinc imatges recurrents en aquests dies. Primer, avui al matí –o ahir, vaja–: reforma, aprovació de la reforma trampa o reforma fantasma de la Llei hipotecària que es carrega la ILP de dació en pagament i que deixa desprotegits el 90 per cent de les persones afectades per procediments hipotecaris.

Segona, fotografia de fa mitja setmana als diaris: centenars de persones a Torre Baró sol·licitant visitar habitatges de promoció pública de Barcelona per lloguer assequible i dient que hi havia una demanda acreditada. Per cert, aquesta foto lliga amb el treball que ha fet el Departament de Territori i Sostenibilitat i l'Agència de l'Habitatge que ha identificat trenta-set muni-

cipis, crec recordar –no sé si són trenta-set o d'aquest voltant–, a Catalunya, on continua havent-hi necessitat acreditada d'habitatge. Quim Arrufat, amb tots els respectes, no, no, continua havent-hi un problema de gent que no pot accedir a l'habitatge a part dels desnonats, de gent que no té un sou per accedir-hi i que, en canvi, aquests habitatges amb preu assequible hi són.

Però tercera imatge més interessant, ja que s'ha parlat aquí: la Sareb. Efectivament, la Sareb. Jo, la notícia en què em vull fixar és una notícia que deia que la presidenta del Consell d'Administració de la Sareb, que va entrar a exercir el desembre de l'any 2012, va cobrar 32.000 euros pel seu primer mes d'exercici, i que el conjunt del consell d'administració havia cobrat al voltant de 100.000 euros pel primer mes d'exercici, i que el que havia aconseguit fins ara era col·locar 500 habitatges, no hi arribava, dels 3.500, que tampoc són tants, que es van adjudicar a la Sareb. Si algú d'aquí que tingui calculadora fa divisions, veurà com en surten, de cars; 32.000 euros de sou, la presidenta del consell d'administració de la Sareb.

I una cinquena imatge, sí, la imatge aquesta que s'ha dit aquí de l'impost sobre habitatges buits, que jo crec que ja està morta d'entrada. Només cal haver llegit les pàgines econòmiques del diari que realment s'ha de llegir, que no és el diari de sessions d'aquest Parlament, ni el DOGC, el *Diari Oficial de la Generalitat*, que no hi surt re, però sí *La Vanguardia*, que ha deixat molt clar per activa i per passiva a les pàgines on s'ha de llegir que d'això res. I si feia falta, el senyor Rajoy ho ha ratificat dient que això s'ho carregaran com voldran. Per cert, després en parlarem, de l'efectivitat de les mesures, mesures previstes a dos anys vista, a partir del qual moment es posaria un impost que ja han dit els bancs que no pensen pagar, i ja sabem que en aquest país quan els bancs diuen que no pensen fer alguna cosa normalment no la fan.

Escolti, les respostes, que es diu aquí tant, «les respostes –les respostes...» Bé, hem parlat de moltes resolucions i de moltes activitats. Home!, jo també vull recordar la resolució aprovada el 17 d'abril, abans de la del maig, per la Comissió de Territori i Sostenibilitat, on, amb una mica més de detall del que demana el senyor Cañas, es diu exactament com s'hauria d'actuar per crear el Fons català de l'habitatge, com activar aquests habitatges, com fixar els lloguers, d'on obtenir-ho, rescatar-ho de la Sareb, etcètera.

Però és que l'altra gran mesura, o les dues altres grans mesures..., unes, en bona part, estan previstes en l'actualització del Pla del dret a l'habitatge..., que ho repeteixo: ara, senyora Meritxell, ara, tres anys després, treuen del calaix el Pla territorial sectorial de l'habitatge. Li sona? Els sona, el Pla territorial sectorial de l'habitatge? És una cosa que està prevista a la Llei de l'habitatge, que no es van carregar amb la «lleï òmnibus» i on diu clarament que s'havia d'aprovar aquest pla, pla que el nou Govern dels millors es va trobar ja fet i enquadrant, on es detectaven precisament aquestes necessitats d'habitatge..., que eren als municipis on s'havien d'aplicar amb prioritat les ajudes. Fins ara no es rescata aquest tema i continuem descobrint què hi ha en aquests municipis.

I aquí sí, la mesura del lloguer forçós; funció social de l'habitatge. D'entrada, recordem una cosa –recordem una cosa: sap quant es gastava aquest Govern catalanista i d'esquerres en el seu moment? Més de 65 milions d'euros van anar per a ajudes a l'habitatge, per a la renda d'emancipació de joves. I ara s'estranya algú i diu: «Pues ¿qué hacían en aquel momento?» «Què fèieu en aquell moment?», faig traducció simultània. Doncs vagi a veure-ho –vagi a veure-ho– i miri els milers, desenes de milers, de famílies d'aquest país que rebien ajudes per al pagament de lloguer, i miri les estadístiques i veurà com aquesta gent tenien aquestes ajudes, ajudes de renda bàsica d'emancipació, que es van suprimir... La resta de les ajudes, es van suprimir.

Per tant, recuperar la mesura del lloguer forçós? Si vostès, en comptes d'haver-s'ho carregat ferotgement només varen entrar al Govern, haguessin aplicat les mesures allà..., que diu: «Primer, mesures d'ajuda al foment del lloguer» –coses que vostès en l'impost aquest no posen– «i, segon, expropiació del dret de l'úsdefruit per poder-ho llogar», en aquest moment ja ho podrien utilitzar. La pregunta que els torno és: per què no ho han fet? Per què han deixat passar dos anys sense aplicar aquesta mesura, que és l'única efectiva que es veu i que reconeixen tots els experts? Que aquesta és la que realment...

La presidenta

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

...preocuparia als bancs i faria que posessin aquests habitatges en el mercat, a part d'acordar amb la Sareb la recuperació dels pisos que té a Catalunya i que no lliura.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Mirin, al Ple de 31 de març de 2005, i subratllem 2005, ja el nostre grup va promoure la Moció 38/VIII, on ja el nostre company, el nostre company diputat Manel Ibarz, ja advertia del sobreendeutament de les famílies i de la necessitat d'adoptar mesures. Dos mil cinc, en plena bombolla immobiliària.

Miri, altres, com el Partit Socialista i el Govern tripartit, han hagut de passar a l'oposició –en el cas del Partit Socialista del Govern d'Espanya i del Govern de la Generalitat– perquè ara ens proposin mesures en aquest sentit.

I jo també faré quatre imatges de la gestió del tripartit, que també ens podran il·lustrar el que havia estat, i del Partit Socialista. Miri, en primer lloc, el 90 per cent

dels desnonaments s'han produït abans de l'any 2012. Alguna responsabilitat hi deuen tenir, vostès. En segon lloc: 2011, 3.264 pisos buits del parc públic d'habitatges de la Generalitat. Hem sentit que no poden haver-hi pisos buits. La Generalitat en tenia 3.264 l'any 2011. Alguna responsabilitat hi deuen tenir, vostès. En tercer lloc: 2009-2010 –s'hi ha referit el senyor Milà–, la gran mesura estrella, ara, que ens traurà d'aquesta problemàtica, lloguer forçós; vostès, quan governaven i van tindre la possibilitat d'aplicar-ho no van fer-ho. D'això, en termes polítics, se'n diu un «fraud als ciutadans», que ara vinguin aquí i ens diguin que és la gran mesura, quan vostès ho van poder aplicar i no ho van fer. I quart, s'ha dit..., però, escolti, desnonament exprés, senyora Chacón. Els titulars de l'època eren aquests, eh? «Chacón dice que Madrid tendrá desde 2008 seis juzgados para agilizar desahucios.» Aquestes eren les polítiques que aplicava el Partit Socialista. I, per tant, aquestes són les quatre imatges que resumeixen la política d'habitatge que van impulsar el Govern socialista i el Govern tripartit.

Respecte al primer punt, ja ho vam dir en l'anterior Ple i tornem a dir-ho: no podem votar una cosa que ja fem, que, a diferència del Govern socialista, nosaltres fem. Fem modificacions legals. I en quin sentit? Miri, limitant a trenta anys el termini màxim dels préstecs hipotecaris; limitant els interessos de demora i que aquests no es puguin anar aplicant sobre el principal; limitant els costos del procediment; noves limitacions respecte a les societats de taxació amb relació a les entitats de crèdit; adequant les sentències del Tribunal Europeu en tot allò relatiu a les clàusules abusives. Vostès han parlat molt, però qui adequa la legislació en aquest sentit és un govern del Partit Popular, perquè es preveu la possibilitat de paralitzar el procediment d'execució si hi han aquestes clàusules abusives, i els notaris, en el moment de signar el contracte, han d'advertir si hi han clàusules abusives.

Però, sobretot, d'especial importància..., aquelles mesures de caràcter social que ja s'apliquen, a diferència de governs anteriors, que parlaven molt però no aplicaven res, i nosaltres impulsem mesures. I, per exemple..., aquestes mesures que van adreçades a aquells col·lectius especialment vulnerables hem de recordar-les. Per als que tenen dificultats per pagar, a través del Codi de bones pràctiques es preveu, en primer lloc, la reestructuració del deute; en segon lloc, la quitança, i, en tercer lloc, si cap de les dues fases és possible, la dació en pagament. Es preveu, i ho subratllo, la dació en pagament, i en aquest cas la persona podrà continuar en l'habitatge un mínim de dos anys pagant una renda anual. Per als que estan en un procediment d'execució, ja ara, actualment, es preveu la suspensió del procediment per un període de dos anys. Ja es modifica la legislació, en aquest sentit. I respecte als que han perdut el seu habitatge –s'hi ha fet referència aquí–, escolti, la creació d'un fons social d'habitatges, amb una dotació inicial, que s'ampliarà, de sis mil habitatges, dels quals mil cent estan radicats a Catalunya. I, per tant, aquestes mesures en l'àmbit social es complementaran amb el Pla d'habitatge que impulsarà el Ministeri de Foment.

Respecte als apartats segon i cinquè de la seva moció, nosaltres hi votarem favorablement. I, miri, respecte a l'apartat tercer, nosaltres no creiem que la solució ara sigui la creació d'un impost nou, no creiem que sigui eficaç, i realment creiem que la solució és el que ja han tirat endavant molts ajuntaments catalans, que és a través de convenis posar al mercat de lloguer a preus assequibles per als seus ciutadans habitatges de què són titulars promotores immobiliàries o entitats bancàries. L'impost no és la solució. La concertació i les mesures de foment són mesures molt més efectives, perquè sí que aconseguirem d'una forma molt més ràpida que puguin gaudir, els ciutadans que tenen necessitat d'accés a l'habitatge, d'un habitatge de lloguer a preu assequible.

Per tant, ho tornem a dir: no es pot fer demagògia, amb aquesta qüestió. Aquells que ho van poder fer no ho van fer, i ara ens diuen què hem de fer. La gran realitat, i amb això acabarem, és que el primer govern que d'una forma profunda i àmplia modifica la legislació a Espanya en matèria hipotecària és un govern del Partit Popular.

I, per cert: nosaltres no hem tombat re; nosaltres hem permès que es tramités una ILP.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Per anunciar l'acceptació de l'esmena que ha presentat Esquerra Republicana al punt primer de la moció presentada pel Partit Socialista, i també, ja ho he explicat abans, la transacció a què hem arribat amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió respecte al punt cinquè. La resta d'esmenes no les acceptarem.

Miri, en política no hi ha una imatge fixa. En política, com a la vida, hi ha una imatge que es mou, que ha de tendre a la realitat i a donar solucions als problemes que es presenten en cada un dels moments. El senyor Cañas ens parlava d'un punt d'hipocresia per presentar aquesta moció. Que no es preocupi, el Grup Parlamentari de Ciutadans, ni tampoc el de Convergència i Unió, que aquest grup parlamentari presentarà aquelles propostes de resolució, aquelles mocions, aquella línia d'actuació política, que creguem adequada en cada un dels moments. I ara tenim un problema diferent del que teníem deu anys enrere.

I l'habitatge sempre ha estat un problema, en aquest país. El Govern catalanista i d'esquerres es va trobar amb un panorama desolador, quan va arribar al Govern l'any 2004. Malgrat la necessitat d'habitatge que tenien molts ciutadans d'aquest país, per poder accedir a un habitatge digne i assequible ens vam trobar que no hi havia política d'habitatge de protecció pública. I aquell Govern, catalanista i d'esquerres, va

fer política d'habitatge públic com mai s'havia fet en aquest país.

Miri, el *plan* Chacón va permetre que a Catalunya 44.710 joves tinguessin una renda d'emancipació per tal de poder accedir a un habitatge de lloguer. En aquells moments, quan la ministra Chacón era ministra d'Habitatge, teníem un problema, que és que en aquest país, a Catalunya i a Espanya, no hi havia habitatge... Tothom volia comprar un pis, tothom volia comprar un habitatge, no hi havia mercat de lloguer i havíem de reformar la Llei d'arrendaments urbans.

També diem que la solució que es va trobar per intentar agilitzar aquest mercat vuit anys enrere ara no és la solució, i hem de tornar a modificar la Llei d'arrendaments urbans, justament per protegir aquelles persones que necessiten tenir un habitatge.

I és veritat. Com deia el diputat d'Esquerra Republicana, no es tracta de fer exercicis retòrics. Aquest grup parlamentari ha presentat una modificació de la Llei del dret a l'habitatge a Catalunya, i tindrem oportunitat, no en dos minuts, de debatre extensament algunes de les polítiques d'habitatge que en aquests moments, l'any 2013, nosaltres considerem que necessitem per donar solució efectiva al drama que moltes famílies d'aquest país pateixen, i que necessiten que els 135 diputats d'aquest Parlament escoltin les seves preocupacions, les seves necessitats, i resolguin aquest problema. Tindrem oportunitat de discutir-ho properament en aquesta cambra.

(Roger Torrent i Ramió demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta, per al·lusions. Aniré ràpid. Bé...

La presidenta

Trenta segons.

Roger Torrent i Ramió

Sí. No deixa de ser un punt graciós que el senyor Cañas parli d'«obsessió» quan es dirigeix al nostre grup parlamentari. I parla també de «retòrica». Certament, no ens calen exercicis retòrics, sinó que ens calen mesures concretes, i, de fet, el Grup de Ciutadans no ha aprofitat ni aquesta moció ni l'anterior per presentar aquestes mesures concretes que reclamen.

En tot cas, vull intentar ser molt constructiu, i, malgrat les discrepàncies, evidents, pel que fa al dret a decidir, jo entenc que allà on hi ha consensos mínims, allà on hi han acords mínims, val la pena que hi participem tots. De fet, en aquests consensos van participar-hi vostès mateixos, també, en el passat Ple, en la moció que es va aprovar, una moció que efectivament té un consens mínim, una unanimitat mínima, respecte a aquestes mesures concretes per afavorir el dret d'accés a l'ha-

bitatge, una moció que de fet és més avançada que la que aprovarem avui mateix.

Gràcies, presidenta.

(Quim Arrufat Ibáñez i Jordi Cañas Pérez demanen per parlar.)

La presidenta

Senyor Arrufat i, després, senyor Cañas.

Quim Arrufat Ibáñez

Per al·lusions, també. Al senyor Salvador Milà, li reconec que és obvi que segurament també hi ha una manca d'accés a l'habitatge, no només un desnonament col·lectiu. Però ens fa pànic, eh?, quan ha dit que hi ha trenta-set ciutats que encara tenen demanda acreditada d'habitatge, perquè el territori està infestat de plans urbanístics on va col·laborar entusiàsticament Iniciativa sota la premissa de «si construïm més hi haurà més accés a l'habitatge», i així es va anar construint, i així es va anar inflant i preparant el territori per acompanyar l'especulació immobiliària. Espero que hagin rectificat i hagin canviat d'opció estratègica.

La presidenta

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí, por alusiones, presidenta. No, brevemente al señor Terrades: yo le recomiendo que esta moción, la parte que corresponde al Gobierno del Estado, se la proporcione usted a la señora Chacón, que sigue siendo la número uno de su lista, ¿eh?, más allá de que tengan ciertas divergencias, pero que se la lleve. Por lo tanto, como era experta en vivienda, pues llévele lo de la propuesta, que la plantee en el Congreso.

Y después al diputado de Esquerra Republicana, brevemente, mire: entendiendo la economía parlamentaria, ustedes han presentado una interpelación que trata prácticamente punto por punto una moción que se va a votar hoy en este Pleno. Por lo tanto, les recomiendo que retiren ustedes su moción y hagan de sus propuestas una acción política parlamentaria concreta.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Una contradicció amb el que ha dit el Quim Arrufat, per aclarir-ho. Nosaltres parlem de demanda d'habitatge d'aquests que estan buits. És a dir, el que hi ha és milers de famílies que necessiten habitatge. Ara, pel que em dius de la urbanització, mira, tu coneixes gent..., o, miri –perdó–, vostè coneix gent de Mataró: que li expliquin qui va desprogramar més sòl que estava qualificat d'urbanitzable..., i que nosaltres, un go-

vern d'esquerres, a Mataró, i li diria el mateix de moltes ciutats de Catalunya, hem desprogramat. *(Veus de fons.)* D'acord. Per tant, no diguis això. És molt comprensible que vulgueu marcar perfil en aquest tema, però jo crec que tenim més coincidències que no pas contradiccions. De veritat, aprofiteu el temps per dedicar canya als que s'ho mereixen, amb perdó.

(Remor de veus. Meritxell Roigé i Pedrola demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Començo per demanar la votació separada dels punts de la moció. També per recordar al diputat de Ciutadans que aquí tenim el director de l'agència. I per al·lusions al senyor Milà, dir-li que pel que fa a les polítiques d'habitatge trobades en una conselleria d'Iniciativa, i vostè ho sap perquè en va ser conseller, ens vam trobar tres mil pisos buits, tres mil pisos que este govern intenta amb un pla de xoc que hi hagin famílies, vostès els van deixar buits; 140 milions d'euros de deute a l'Agència d'Habitatge, també sense partida; els 100 milions d'euros de deute amb els promotors, i un pla d'habitatge que encara el busquem, perquè no sé... Si de cas, digui'ns a quin calaix està, perquè encara no l'hem trobat. Per tant, gran política d'habitatge feta per vostès.

La presidenta

Senyora Roigé, votació separada del punt 4, no? Del punt 4. Votació separada del punt 4? *(Pausa.)* Senyora Roigé, votació separada del punt 4?

Meritxell Roigé i Pedrola

Demanam votació separada del punt 4, sí.

La presidenta

I el Grup Mixt també m'ha demanat votació separada del mateix punt. I el senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Punts 1 i 3.

La presidenta

U i 3.

Santi Rodríguez i Serra

A més a més del 4.

La presidenta

Es poden fer conjuntament?

Santi Rodríguez i Serra

Sí.

La presidenta

Sí. D'acord.

Doncs comencem la votació de la moció amb les dues esmenes incorporades, i comencem per la votació del punt 1.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

I senyor Rodríguez? *(Pausa.)* No.

Ha estat aprovat per 107 vots a favor, 14 en contra i 3 abstencions.

Passem a votar el punt 4.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Rodríguez? *(Pausa.)* No.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor i 63 en contra.

Votem ara el punt cinquè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)* Abstenció.

Ha estat aprovat per 121 vots a favor i 3 abstencions.

I votem la resta de la moció.

Comença la votació. *(Veus de fons.)* Què, què passa? *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Entenc que la resta de la moció és el punt 5.

La presidenta

L'acabem de votar. El punt 5 l'acabem de votar.

Santi Rodríguez i Serra

Aleshores, per «resta de la moció»..., és el punt 2?

La presidenta

Els que no s'han votat són el 2 i el 3.

Santi Rodríguez i Serra

No, el 3...

La presidenta

Hem votat l'1, que vostè ho ha demanat, hem votat...

Santi Rodríguez i Serra

Sí, però al 3 havia demanat també votació separada junt amb l'1.

La presidenta

Ah!, jo he entès l'1 i el 5.

Santi Rodríguez i Serra

L'1 i el 3.

La presidenta

Bé, l'1 s'ha votat. El 5 també.

Santi Rodríguez i Serra

Per tant, falten el 3...

La presidenta

Ara votem el 3...

Santi Rodríguez i Serra

...el 2 i el 3.

La presidenta

No, el 2 i el 3, i el 4... El 2 i el 3. D'acord? I vostè vol separat el 3?

Santi Rodríguez i Serra

Sí.

La presidenta

Sí. Doncs llavors comencem pel punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 121 vots a favor i 3 abstencions.

I votem ara el punt 3. No, el 3, no –el 3, no. *(Veus de fons.)* No s'ha votat.

Comença la votació.

Senyor...? *(Pausa.)* Abstenció.

Senyor Rodríguez? *(Pausa.)* No.

Ha estat aprovat per 107 vots a favor, 14 en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política comercial (tram. 302-00031/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política comercial. Presentada pel Grup del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Rafael Luna, excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, en primer lloc, nosaltres presentem avui una moció subsegüent, realment, a una interpellació que vam fer al conseller d'Empresa i Ocupació, el senyor Puig, referent al comerç. Aquesta interpellació que nosaltres vam fer al conseller venia molt ajustada, o molt referida, al que era realment el tema de fer una llei de comerç a Catalunya, que tocava.

I tocava ja des del tripartit. El tripartit, quan va estar..., la Directiva de serveis de la Unió Europea..., el tripartit..., hauria estat en aquells moments..., i hauria estat oportú que presentés una llei de comerç. Va ser incapaç de fer-ho, i va ser incapaç de fer-ho, en resum, perquè ni el Partit Socialista ni Esquerra Republicana se van posar d'acord amb el model de comerç de Catalunya, i van voler funcionar més pel que és obvi, pel que és fàcil, i és portar aquí al Parlament de Catalunya la validació d'aquells decrets que vinguessin a donar una resposta al que la Directiva de serveis els encomanava.

Això ha anat generant amb el temps una burocràcia, ha anat generant una diversificació de decrets, que no ha vingut a acompanyar moltíssim el que és la simplificació del que és una llei de comerç que vingués a donar un resultat. I no ho diem nosaltres. Insisteixo una altra vegada que l'Autoritat de la Competència així també ho reconeix. Doncs bé, nosaltres pensem que ara toca, que ara toca aquesta llei de comerç, aquesta llei de comerç que sigui una refundació, realment, de tota aquella normativa o tots aquells decrets que han anat sortint i que realment han d'estar agrupats dintre del que és una llei de comerç.

Per tant, nosaltres, a la nostra moció, el primer que demanem és que en el termini de tres mesos, concretament quan finalitzi el que és el període de sessions, el Govern presenti una llei de comerç. Nosaltres estem informats que realment està molt madurada i que és una llei que està inclús amb el sector. Ens agradaria veure aquesta llei. I també demanem uns punts, uns eixos bàsics, que no són tots els que ha de tindre la llei. Jo sé que a alguns coincidirem, a uns altres no, pel tema de retolació i alguns aspectes més. Però sí que hi ha aspectes molt importants, com tindre un registre propi de comerç, que no es té; sí que és important l'increment del control i sancions, és també important; és important garantir la participació, i refondre el que és dintre d'aquesta llei el que és la venda ambulant, que fins ara pel Govern de la Generalitat ha estat oblidada i ara és una prioritat, perquè s'ha adonat que és un col·lectiu important a tindre en compte, i, en resum, senyor conseller, tindre una llei que vingui a respondre a les necessitats que necessita Catalunya.

I és veritat que jo no sé... No he vist cap esmena de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, evidentment, perquè són el mateix, i, evidentment, perquè el senyor Oriol Amorós, el conseller en cap a l'ombra... (*Veus de fons.*) Perdó, d'Empresa i Ocupació; el conseller en cap, realment, en aquest cas és una altra persona; però el conseller Oriol Pujol, d'Empresa i Ocupació a l'ombra, deu haver donat les instruccions

prèvies que això... (*Veus de fons.*) Els ho dic: el conseller d'Empresa i Ocupació, el senyor Oriol Amorós, conseller a l'ombra, que és qui mana i és a qui vostè segueix els passos un darrere l'altre. Per tant, veurem com aquesta llei de comerç..., si vostè se'n riu molt, no entrarà com un projecte de llei del Govern. Faran com han fet fa dos dies: serà una llei conjunta, una proposta conjunta entre Convergència i Esquerra Republicana. Evidentment! I aquesta és la realitat. Senyor Oriol Junqueras, vostè ja sap que és el president de la Generalitat a l'ombra. (*Remor de veus.*) Ho dic pels comentaris que vostè...

I a l'últim punt de l'ordre del dia sí que vull cridar l'atenció. Nosaltres, a l'últim punt de l'ordre del dia, diem que «el Parlament de Catalunya manifesta el seu suport i reconeixement a l'Autoritat Catalana de la Competència». I ho diem perquè després dels atacs que va fer el conseller Puig a aquest organisme de la Generalitat de Catalunya jo penso que en aquest Parlament tots hem de participar d'alguna manera a reconèixer i donar suport al treball que formula.

Doncs aquesta és la nostra moció, moció en la qual esperem el recolzament de totes les forces, o tots els grups parlamentaris, i esperem molt especialment que això vingui a complir realment el que són els principis bàsics, o els eixos bàsics, del que ha de ser la Llei de comerç a Catalunya, que tant se necessita, i no distreure la perdiu –i ara no dic la perdigonada, senyor conseller– amb temes obvis, com pot ser el dels horaris comercials..., quan jo li diré una cosa, aquí: nosaltres, el Partit Popular de Catalunya, estem d'acord amb el que és el comerç d'aproximació, i, possiblement, amb el que no estem d'acord és amb els horaris comercials, i vostès tenen l'habilitat de barrejar-ho tot per distreure la perdiu.

La presidenta

Per presentar les esmenes té, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Volvemos hoy a hablar de comercio, y creemos que es interesante, porque es un sector fundamental en Cataluña y del cual necesitamos hablar mucho, pero sobre todo tomar medidas de apoyo.

Ya comentábamos ayer que este sector es muy importante, no solo por el volumen de actividad que tiene, sino por el número de trabajadores y por la contribución que tiene el sector del comercio a la articulación del territorio. Y, por tanto, a nosotros, desde Ciudadanos, nos gustaría que se aprobaran medidas concretas de apoyo a este sector y dejar de lado conflictos jurídicos o competencias, como los que pudimos comentar ayer.

¿Qué medidas concretas? Pues la mayoría de las personas que regentan un negocio son personas autónomas, y por tanto todas las medidas que favorezcan a los autónomos serán fundamentales para la supervi-

vencia de este sector. Ya lo comentábamos ayer; hablamos de créditos, hablamos de créditos blandos, hablamos de cambio de la fiscalidad, el aumento del IVA está minando el consumo, y el aumento del IRPF, y eso lo que está haciendo es que los pequeños comercios vean disminuidas sus ventas y muchas veces no puedan ni compensar sus costes.

Estamos hablando también de ayudas concretas a la modernización de los comercios. Los comercios se tienen que adaptar a las nuevas necesidades de los consumidores, pero no les podemos dejar solos. Necesitamos ayudarles a adaptar sus negocios a las nuevas necesidades, a modernizarse, a incorporar las nuevas tecnologías, etcétera.

Pero, sobre todo y ante todo, un tema fundamental es que los autónomos que se dedican al comercio dispongan de ayudas para contratar a personas que puedan dedicarse también a su negocio y poder cubrir los horarios comerciales.

Un ámbito muy importante es el ámbito local, porque el comercio se ejerce a nivel local y las normativas y competencias locales influyen muchísimo también a este sector. Y, por tanto, deberíamos hablar de flexibilizar y abaratar licencias, de disminuir la burocracia, de aumentar las inspecciones y los controles para garantizar que se premia a quien cumple las normas y que se castiga a quien no las cumpla –para que se evite–, y de planes de dinamización comercial a nivel local –que están muy relacionados con el aumento de las ventas del comercio en las zonas céntricas o comerciales de los municipios–, y también de un aumento de la información específica del sector del comercio –que es cierto que no tiene un observatorio propio–, y también de un registro de este sector a nivel autonómico.

También nos gustaría hablar de otro subsector, del que no se habla mucho tradicionalmente, como es la venta no sedentaria, o la venta ambulante, pero que queremos hablar de él, porque es un sector también muy importante, porque tiene un volumen de negocio muy grande en Cataluña, y sobre todo, y ante todo, porque hay muchas personas que se dedican a la venta ambulante –sobre todo, personas autónomas, como ya lo decíamos. Y este es un subsector, es un ámbito, que básicamente está poco regulado, y sobre todo se circunscribe al ámbito local. Las normativas a nivel local son básicamente las que determinan el ejercicio de esta venta, el uso del suelo público, las ordenanzas que controlan cuándo se pueden realizar los mercadillos de venta ambulante, dónde, en qué condiciones, etcétera. Y nosotros echamos en falta una articulación, una regulación más amplia de este sector a nivel autonómico.

Y también nos gustaría hablar de un tema específico, que es la principal reivindicación de este sector, que son las tasas, las tasas municipales, las tasas por uso de suelo público. Estos comerciantes de venta no sedentaria, de venta ambulante, se encuentran con que en cada municipio tiene que pagar una serie de tasas por ubicar sus paradas, sus puestos en los mercadillos, y estas tasas son muy dispares de un municipio a otro

–son, en algunos casos, absolutamente desorbitadas, absolutamente desorbitadas–, y se ve que no responden a unos criterios objetivos y unos criterios claros que orienten a los ayuntamientos a establecer este tipo de tasas. Y, reconociendo que es una competencia absolutamente municipal, y que por tanto es una competencia de los ayuntamientos, sí que nos gustaría que a nivel autonómico se definieran una serie de criterios objetivos y orientativos para que los municipios pudieran determinar estas tasas. Y estos criterios tendrían que estar íntimamente relacionados con los servicios, con el coste que para el ayuntamiento tiene prestar servicios a la venta ambulante –con la limpieza, con la seguridad, con la gestión de residuos sólidos–, y tenemos muchos ejemplos de municipios en los que esta relación no se ve por ningún lado.

Por tanto, desde Ciutadans, apoyo al comercio, apoyo al comercio minorista –en la modalidad que sea: modalidad de venta sedentaria, de venta ambulante–, porque detrás del comercio lo que hay, en su gran mayoría, en su gran mayoría, son personas, son autónomos que se levantan cada día muy temprano, que trabajan muchas horas, y que lo único que piden a las administraciones públicas es que no les dificulten mantener sus negocios abiertos y ganarse dignamente la vida.

Muchas gracias.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Breument, només per fixar... A nosaltres ens sembla correcte el conjunt de la moció, el conjunt de punts; desconeixem si hi ha hagut algun tipus de cursa per presentar la llei del comerç, si alguns proposar-la abans i si els altres l'estan..., l'esteu preparant o no, però en tot cas nosaltres hi estarem d'acord, a poder-ne parlar, quan arribi. I el conjunt de criteris que s'estableixen, segurament els entendrem de forma diferent, alguns d'ells, a tal com els formula el Partit Popular, però tal com estan escrits aquí ens semblen correctes.

Dic que ho entendrem segurament diferent perquè quan ells diuen «llibertat de llengua», nosaltres entenem també llibertat de llengua, però que com a mínim hi hagi el català perquè ho puguem entendre nosaltres en la nostra llengua pròpia, i segurament aquí ells es referien a una altra cosa, però tal com està redactat ens sembla correcte.

I segur que quan ells diuen «incrementar»... –o vostès, vaja, no ells–, «incrementar el control i les sancions per evitar activitats i actuacions deslleials en l'àmbit comercial», nosaltres pensem en Mango, i en El Corte Inglés, i en els treballadors de Bangla Desh morts la setmana passada, i vostès segurament pensen en alguna altra persona, en alguna altra casuística.

Però en general ens sembla correcte el contingut de la moció i hi votarem a favor.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí, bona tarda, i gràcies, senyora presidenta. Jo també, molt ràpid.

Ahir ja parlàvem de què representa per a aquest grup, per a Iniciativa i Esquerra Unida, el model de comerç, que traspua..., que va més enllà del que és merament l'àmbit econòmic i l'àmbit comercial: té a veure també amb l'urbanisme de les nostres ciutats, té a veure amb el model de mobilitat dels nostres pobles i les nostres ciutats, té a veure amb la qualitat de vida –especialment amb les condicions laborals dels treballadors i de les treballadores, dels petits autònoms i dels petits comerciants–, i també té a veure amb la salut pública.

La moció que ens presenta avui el Partit Popular, entenem, des de la coalició, que ve disfressada de participació, ve disfressada d'implicació de les entitats comercials –que evidentment compartim–, ve disfressada del foment de l'associacionisme, però no deixen de ser un seguit de propostes que l'únic que busquen és liberalitzar i desregularitzar el sector comercial. Això que proposen, acompanyat del que s'està fent des del Govern central, i d'aquelles imposicions que pretén el Govern central –ja sigui la Llei d'horaris comercials o la d'unitat de mercat, que també arribarà en un moment o un altre–, va en la línia d'aprofundir en la liberalització del sector comercial.

Fins i tot des d'Iniciativa i Esquerra Unida podríem compartir el redactat d'algunes de les propostes que vostès presenten, però el que amb tota seguretat no compartim és el rerefons ni l'essència que aquestes mesures traspuen. El que necessita el sector català de comerç, com ja vam explicar ahir, no és una liberalització salvatge com la que impera en alguna de les comunitats on governa el Partit Popular: allà on el liberalisme sense escrúpols *campa a sus anchas* les coses funcionen malament. Vostès ens demanen, entre d'altres coses, la constitució d'un observatori del comerç –evidentment obert al control privat, perquè ja deixen clar que no ha de representar cap increment de la despesa pública–, demanen un registre català del comerç de proximitat –que demostra una intenció de controlar, més que no pas d'ajudar ni treballar activament–, i les seves dues propostes estrella d'aquesta moció, que em sembla que és l'autèntica voluntat del Partit Popular: incrementar el control i les sancions a les activitats comercials deslleials, i la llibertat de retolar en la llengua que es vulgui. Ja sabem què vol dir, això.

Miri, ni el problema del comerç català és el «top man-ta», ni el problema és la llengua en què es retola la botiga, igual com el problema de l'escola pública –per cert, avui omplint els carrers vestida del color groc de la dignitat–, el problema, dic, de l'escola pública tampoc no és la llengua: el problema són els qui busquen que la llengua sigui un problema –en l'àmbit que sigui: ja sigui a l'escola pública, ja sigui al comerç de

proximitat, ja sigui a l'Administració, sigui en l'àmbit que sigui–, aquest és l'autèntic problema que tenim.

D'entrada, també li diria, senyor Luna, que ens agrada que el PP defensi l'Autoritat Catalana de la Competència, perquè no deixa de ser el desplegament fet per l'anterior govern d'esquerreres de l'article 154 de l'Estatut, que atribueix a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria de promoció de la competència i executiva en matèria de defensa de la competència. Per tant, m'agradaria que ens expliqués si algú no ha mostrat el seu suport a l'Autoritat de la Competència o si vostès, com a grup parlamentari, han detectat que algú ha atacat aquest model de l'Autoritat de la Competència, i que ens expliquin quin és el motiu –i en tot cas demanaríem la votació separada dels dos punts. Val a dir que la feina que s'està fent des de l'Autoritat de la Competència va lligada a les resolucions per actuacions abusives que es fan a determinades empreses, a determinats col·lectius o col·legis, i fins i tot algun ajuntament, i algunes d'aquestes resolucions acaben en la incoació de procediments sancionadors.

Acabo dient que, igual com vam dir ahir, el que li cal al comerç català de proximitat és una protecció respecte de les grans superfícies i dels grans operadors, és una llei del comerç que el preservi precisament d'això, de la «fagocitació» de les grans superfícies, i una defensa de les condicions laborals dels autònoms i els petits comerciants –més del cinquanta per cent de les botigues del petit comerç d'aquest país és una empresa unipersonal o el sosteniment d'una família–, i li cal també una política activa que doni suport al comerç local per dotar-lo d'una xarxa comercial diversificada, amb la introducció de múltiples formats i variats canals de venda. Per aquí és per on hauria d'anar aquesta llei i, paral·lelament, mantenir les limitacions d'instal·lacions o equipaments comercials fora de la trama urbana.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Socialista, l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Gràcies, presidenta, conseller, diputats, diputades... Bé, per posicionar el sentit del vot del Grup Socialista.

En primer lloc, en aquesta sessió plenària hem vist aquesta tarda que s'ha parlat diferents vegades de diferents imatges –parlem sovint de retòrica; de tripartit, molt sovint; d'hipocresia, amb relació a la moció que s'ha fet de l'habitatge–, i el nostre grup vol començar a parlar del present i del futur, perquè és el que la gent, la ciutadania del carrer, vol escoltar d'aquest Parlament: que ens dediquem als seus problemes diaris.

Una moció del Partit Popular que podríem dir que és la continuació del debat que es va fer ahir, fruit de la proposició de llei d'horaris comercials i activitats de promoció que van presentar el Grup d'Esquerra Re-

publicana i Convergència i Unió, i a la qual el nostre grup va donar suport, i que per tant és continuació d'un debat que ja va posar de manifest les diferències que hi han en aquest moment en el que fa referència al model comercial al nostre país.

Jo vull començar anunciant que el nostre grup demanarà el vot separat del punt número 1 i el punt número 2, i que, si el proponent ho accepta, en el punt número 2 direm que sí. Perquè entenem que demana que es manifesti el suport i reconeixement a l'Autoritat Catalana de Competència, que entenem que en aquest cas és una autoritat nomenada fruit de l'Estatut, i per tant que, malgrat que a vegades pugui fer estudis o propostes que el Govern no comparteixi, crec que fa la seva funció; per tant, s'ha respectat aquí la feina que fa i, per tant, caldrà donar el reconeixement de la feina que fan.

I en el punt número 1 direm que no, bàsicament per dos motius. Primer perquè, fruit de la interpellació que es va produir en el Ple passat, el nostre grup pensava que portarien propostes concretes per dinamitzar el sector comercial, més enllà d'una pròpia llei del sector comercial, que crec oportuna i que cal portar a aquest Parlament, però nosaltres pensàvem que portaria propostes concretes, perquè vostè parlava de 46.000 llocs de treball que s'han destruït i de 3.400 activitats tancades en els últims cinc anys... És evident que el sector comercial no és aliè a la crisi econòmica, la crisi econòmica que es posa de manifest el 2007-2008, una crisi econòmica global, amb un contingut financer important, però la clau del nostre país, Catalunya i Espanya, té un doble component: un excés de dependència del sector de la construcció i sector immobiliari –fruit, entre altres coses, també, de la Llei del sòl del 98, aprovada pel Partit Popular, això cal recordar-ho també– i un excés d'endeutament del sector privat. A vegades s'ha dit que el nostre país ha tingut problemes: en aquest moment sí, que hi ha un excés d'endeutament públic, però quan va començar la crisi l'endeutament públic no arribava al 40 per cent del PIB; per tant, no era un problema d'endeutament públic.

Però, sobretot, votem que no al primer punt perquè no compartim en absolut el seu model comercial: el nostre és un model, el nostre país, Catalunya, és un model singular i específic, que històricament ha tingut un equilibri en aquest model dual, entre les grans superfícies i el model de proximitat. Un model de proximitat gestionat bàsicament per pimes i autònoms i que, malgrat que en els últims anys també han tingut problemes, cal reconèixer que han fet un esforç per adaptar-se al nou context de competència amb les grans superfícies, les noves tecnologies, i també les noves tendències dels consumidors. Un sector comercial que també està patint les conseqüències no només de la crisi, sinó també d'algunes actuacions del Govern, com són les pujades d'impostos, de l'IVA i de l'IRPF, i també la manca d'ajudes per al sector comercial.

Un model de proximitat que també ha tingut i té una gran importància en el disseny dels nostres pobles i ciutats. Per la cohesió social, per la convivència. Perquè, més enllà de l'activitat econòmica, també el pe-

tit comerç té una gran importància per al disseny d'aquestes ciutats. Un model comercial, com he dit abans, singular, que requereix buscar equilibris entre les grans superfícies i el petit comerç. Aquí som molts alcaldes i alcaldesses dels nostres pobles que sabem la importància de tenir els centres dels pobles amb les botigues obertes, perquè no hi ha res pitjor en un poble que tenir el centre del seu poble o ciutat amb persianes tancades.

Per tant, aquest equilibri entre el petit comerç i les grans superfícies és clau per al disseny de les nostres ciutats. Per tant, com deia abans, un model singular i específic que també s'ha demostrat que, malgrat la crisi, ha aguantat molt millor que en altres territoris d'Espanya, també, en aquesta situació de crisi econòmica.

Per tant, nosaltres en aquest primer punt també votarem que no, perquè entenem que, més enllà que vostès proposin una nova llei de comerç, el que ens separa és un model de comerç, sobretot, de proximitat. I perquè vostès, quan parlen d'uniformitat, i de liberalitzar els mercats, doncs, ens fan por. Ens fan por perquè n'hi ha algunes mostres concretes, no? Hem parlat abans de la Llei del sòl: podríem parlar del mercat laboral, amb la reforma laboral, i podríem parlar en el futur de quins efectes tindrà la llei aquesta de costes que també estan a punt d'aprovar. Per tant, penso que, aquest sistema d'intentar uniformar totes les actuacions que es fan al territori, penso que no ajuda, no ajuda, ni de bon tros, a regular el nostre sector comercial.

Per tant, en aquest sentit, el nostre grup votarà «sí» al punt número 2 i «no» al punt número 1.

Moltes gràcies, diputats, diputades, presidenta, conseller.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Bona tarda a totes i a tots, presidenta, conseller, diputats i diputades. En primer lloc, anuncio que votarem en contra de la moció que avui ens presenta el Partit Popular sobre política comercial. Certament, el sector necessita una llei, però no amb el contingut que vostès ens proposen; per tant, no s'impacientin, tindrem una llei, però per ajudar el sector i no per enfonsar-lo com estan fent les polítiques del Partit Popular promogudes des de l'Estat espanyol.

El Partit Popular és responsable directe dels atacs més greus contra el petit i mitjà comerç a casa nostra: la pujada de l'IVA, la liberalització dels horaris comercials, la Llei d'unitat de mercat i els continus recursos d'inconstitucionalitat a la normativa consensuada en aquesta cambra fan que ara mateix la situació del comerç a casa nostra sigui d'una inseguretat jurídica important. Per això creiem que s'ha de ser molt incoherent per dir que es defensa el comerç de proximitat

de casa nostra i alhora trinxar-lo amb mesures com les que acabo de citar.

Sabem perfectament el fons i l'objectiu de les polítiques comercials del Partit Popular: la liberalització del sector, el desequilibri de formats i, en conseqüència, l'extinció del comerç de proximitat. Però algunes de les propostes que es fan en aquesta moció ens han despatat una mica, no perquè no persegueixin aquest objectiu, sinó pel seu poc rigor. El Partit Popular en la moció ens demana, entre d'altres coses, regular coses que ja existeixen, com l'observatori del comerç a Catalunya, que per cert va posar en funcionament Esquerra Republicana de Catalunya quan estàvem al Govern; anar en contra de normativa que ja existeix actualment, com en el cas de la matèria de política lingüística i en defensa dels drets dels consumidors a nivell lingüístic, i no tenir en compte la directiva de serveis de la Unió Europea pel que fa referència al tema dels registres, sent contrària a la simplificació dels tràmits per a iniciatives empresarials, i per tant es mostren contraris a una directiva que tots sabem que és del tot o especialment liberal.

D'altra banda, i entrant a parlar sobre el punt segon, creiem que aquest punt, doncs, està totalment fora de lloc. Pretén que el Parlament de Catalunya felicitï l'Autoritat Catalana de la Competència per qüestionar el model comercial d'èxit català i, per tant, ens sembla que això no escau en una moció com la plantejada, en què ens semblava que en un inici el que pretenia era proposar i fixar el contingut de la futura llei de comerç.

A més, l'informe de l'Autoritat Catalana de la Competència contrasta amb dades de l'Institut Nacional d'Estadística i amb un estudi de la Confederació de Comerç de Catalunya: a Catalunya, segons aquestes dades, entre l'any 2008 i l'any 2012 han tancat aproximadament un 4 per cent dels locals comercials; en canvi, a la Comunitat de Madrid, que com sabem afronta la crisi amb un altre model, doncs, n'ha perdut un 8 per cent –que si no m'equivoco, és el doble dels que hem perdut aquí a Catalunya, no?

Per tant, a Esquerra Republicana de Catalunya tenim un model clar. En primer lloc, que Catalunya pugui desenvolupar el seu comerç..., el seu model comercial en llibertat. Creiem que la nova llei de comerç –que ha d'existir– ha d'actualitzar i compilar la normativa existent en matèria de comerç, i sobretot actualitzar-la. Cal garantir la pervivència del model econòmic basat en l'equilibri de formats i en la llibertat d'elecció de la població. Hem d'assegurar que a través de les trames urbanes consolidades el consumidor pugui comprar allà on viu. I també creiem que la futura llei de comerç ha d'adequar l'extensa activitat firal del país als nous reptes que es plantegen en l'actual situació de crisi econòmica, i ha de consolidar els mercats de venda no sedentària. I cal que donem resposta a la irrupció de les noves tecnologies.

Dit això, i entenent que aquest no és el model que ens ha proposat el Partit Popular, doncs, votarem en contra d'aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Xavier Dilmé.

Xavier Dilmé i Vert

Gràcies, presidenta, bona tarda. Conseller, diputades, diputats... Bé, escoltant el senyor Luna, i havent participat en el debat d'ahir sobre la proposició de llei d'horaris comercials, ens fa una mica la sensació –i ho dic com a preàmbul– que ahir el Partit Popular..., o sigui, avui el Partit Popular es vol fer perdonar els pecats d'ahir. És a dir, ahir ens apareix un Partit Popular que es converteix en el gran defensor –a l'ombra– de les grans superfícies comercials i avui ens apareix un Partit Popular que ve a defensar..., o intenta fer veure que defensa el petit comerç. Com ja s'ha dit abans, la trajectòria executiva, doncs, del Govern de Madrid, amb puges d'IVA i IRPF i liberalització horària, ens indica precisament una mica el revés.

Tot això, ho vestim amb una moció..., no diré de perdigonada, però sí de pinzellada fineta, hi anem tocant una mica de tot però no acabem de concretar massa en res, i tot embolicat, diguem-ne, amb la paraula «llibertat» –en tot cas, i també tornant al debat d'ahir, ja vam veure que el seu concepte de llibertat en el món del comerç i el nostre, doncs, és sensiblement diferent.

A més a més, un altre comentari: vostès demanen tres mesos per fer una tramitació d'una llei..., vull dir, això és absolutament impossible. En prescindirem, perquè evidentment, si hem de fer, doncs, la tramitació del Govern, l'exposició pública, l'anàlisi de les alegacions, la presentació al Consell Econòmic i Social, a la Comissió de Governs Locals, etcètera, és impossible. Però bé, prescindim d'aquest punt, que ja és força prescindir, i analitzem les propostes que fa el Partit Popular, que són unes propostes que una part ja s'estan fent i que una altra part no es poden fer.

Què està fent el Govern en aquests moments i que aquí es demana que es faci? Doncs, per exemple, una de les prioritats del Govern ha estat el suport a les associacions de comerciants mitjançant programes d'incentius. Ara bé, el foment de l'associacionisme no pot ser un dels eixos principals d'una llei d'aquest tipus: la finalitat de la llei ha de ser l'ordenació de l'activitat comercial a Catalunya. Això, sens perjudici, evidentment, que la llei pugui preveure la col·laboració amb els gremis o associacions en instruments que es puguin contemplar.

Llavors ens demana l'observatori del comerç, que com s'ha dit abans, també, ja existeix: és un organisme adscrit al secretari general del Departament. Per tant, la feina ja es fa, independentment del nom.

Més coses que ja estan previstes: doncs, home, òbviament, la futura llei regularà les diferents modalitats de venda. Això no cal ni dir-ho.

Passem a les coses que no es poden fer... Doncs, home, nosaltres creiem que el concepte de registre que vostès proposen en el punt c és força qüestionable des del punt de vista de la directiva de serveis –també co-

incidim amb el que s'ha dit abans—, especialment perquè la finalitat clàssica d'un registre és la inscripció prèvia, com a requisit per a l'exercici de l'activitat; per tant, no ens lliga massa amb el que vostès proposen.

Tampoc entenem que hagin d'existir òrgans de participació a nivell —obrim cometes— «provincial», que diuen vostès: en matèria de comerç, a nivell nacional existeix el Consell Assessor de Comerç, que presideix el conseller i que està integrat per les patronals del sector d'àmbit nacional, els sindicats, les organitzacions de consumidors i persones de prestigi en el sector.

I tampoc volem ni podem violentar l'autonomia municipal, com proposen vostès, imposant la forma d'articular el diàleg i a més a més la relació entre un ajuntament i els comerciants del municipi. Això és una decisió política que correspon a cada consistori, amb ple respecte a l'autonomia municipal. Si no es pot establir l'obligatorietat de disposar d'una mesa local de comerç, encara menys es pot fer una unificació de criteris en la representació.

I, finalment, dos punts a destacar. Primer, novament, el lingüístic: no parlàvem d'ordenació comercial, a la moció? Ja saben vostès quins són els criteris del Govern i de la majoria d'aquest Parlament pel que fa a la matèria de política lingüística, i també saben què diu el Codi de consum sobre aquesta matèria, però és igual, es parli del que es parli, amagada sota la bandera de la suposada llibertat, garrotada al català i a la normalització lingüística, no fos cas que perdéssim l'ocasió. No en vull fer cap més comentari, perquè aquest punt és un *déjà-vu* que, sincerament, almenys a aquest diputat que els parla, l'avorreix fa dies.

I, finalment, el punt dos: el nostre grup respecta, com no pot ser d'altra manera, respecta, l'Autoritat Catalana de la Competència, com a organisme independent adscrit al Govern. Ara bé, en discrepam profundament —i hi tenim, com a grup, tot el dret— quan qüestiona el model comercial català, amb un informe esbiaixat, poc rigorós, que sembla que estigui fet al servei dels interessos de les grans empreses de distribució —així de clar.

Per tot plegat, votarem en contra del conjunt de la moció.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats. Miri, aquí vostès..., jo continuo dient «distreuen la perdiu», perquè és el meu territori —possiblement al Pompeu Fabra del senyor conseller, de Barcelona, sigui «marejar la perdiu»; jo continuaré parlant l'idioma propi del meu territori. Miri, vostès ho volen barrejar tot, i alludeixen al tema dels horaris comercials la definició del model de comerç a Catalunya. Vostès són els culpables —Convergència i Unió i el tripartit— que avui a Catalunya tinguem un comerç que no

és d'aproximació: vostès han autoritzat totes les grans superfícies de Catalunya que avui les volen completament fer fora i desaparèixer. Aquesta és la realitat. Assumeixin els seus compromisos, i en un tema que està avui legalment, com és el tema d'horaris comercials, no ho emboliquin tot per poder distreure... lo que us deia. Nosaltres creiem, també, en el comerç de Catalunya, hi creiem de veritat, i ahir ho vaig dir a totes les entitats, però vostès estan ficats en el tema dels horaris comercials, com si això fos tot lo que ha de definir el comerç de Catalunya.

Referent a això, faré alguns comentaris, també. Miri, en el tema de l'observatori que parlaven vostès abans, nosaltres hem vingut a dir que aquest observatori —que el senyor Huguet i Esquerra Republicana tenia molt costum d'anar creant, creant, creant—, estem dient que estigui participat realment per les entitats i pel sector, i que sigui gratuït, i que sigui un observatori que no respongui a una institució més que tingui uns costos per poder fer-ho.

També els diré una cosa, i contestant al senyor Mena, que ell m'estava parlant, penso, de per què nosaltres ficàvem l'últim punt. Li ho diré —no trigo gaire, eh? Sap per què? Perquè el senyor conseller a la interpellació va dir el següent: «El seu informe és inoportú, de rigor feble i visiblement tendencios.» Va atacar una institució que depèn del seu departament. Per això nosaltres aquí hem de dir el que estem dient. I ens sobta molt que Esquerra Republicana i Convergència, cosins germans de viatge, realment això ho votin en contra.

Nosaltres acceptarem les esmenes de Ciutadans, en aquest sentit.

I també dir una cosa: nosaltres hem fet unes línies molt generals de lo que creiem que ha de ser la llei de comerç, i si a vostè, senyor diputat de Convergència i Unió, tant l'avorreix parlar d'això, no en parli, no surti, no en parli. Simplement dir això. Però també li haig de recordar a vostè una cosa molt important, tremendament important: miri, vostès han tingut dos anys llargs per portar la llei de comerç al Parlament, i no l'hi han portat, i no l'hi han portat, i la llei que portaran ara serà la llei que els marcarà Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Oriol Amorós, conseller d'Empresa i Ocupació a l'ombra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació. (*Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.*) Senyor Quim Arrufat...

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, per inconcreció dels punts 1.b i 1.h, demanaríem que es poguessin votar per separat, per poder-nos abstenir en aquests dos punts. I no ha demanat ningú que es votin l'1 i el 2 per separat? (*Pausa.*) Nosaltres sí que ho demanaríem.

(*Pausa llarga. Rafael Luna Vivas demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Luna...

Rafael Luna Vivas

Demanam votació separada del punt número 2, i penso que també s'ha demanat del punt número 1.

La presidenta

Tinc petició...

Rafael Luna Vivas

D'acord, moltes gràcies...

La presidenta

...de votació separada de l'1 i el 2, però en l'1 tinc una petició de l'1.b i l'1.h.

Rafael Luna Vivas

Molt bé, moltes gràcies.

La presidenta

L'1.b i l'1.h es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Sí. Molt bé.

(Pausa.)

Votarem, en primer lloc, els punts 1.b i 1.h –1.b i 1.h.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo –senyor Millo? *(Pausa.)*

Han estat rebutjats per 25 vots a favor, 100 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la resta del punt 1 –la resta del punt 1.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor i 100 en contra.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 71 en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpeHació al Govern sobre la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 302-00033/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpeHació al Govern sobre

la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyora Arrimadas, ja pot començar. *(Persisteix la remor de veus.)* Senyores diputades, senyors diputats...

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Con más de 900.000 personas en paro en Cataluña, la prioridad de cualquier gobierno sería no parar de trabajar por el empleo y para reducir esta tasa de paro, que es una auténtica lacra en Cataluña y en el resto de España. Y además es que el Gobierno de Cataluña puede trabajar, puede trabajar para reducir el paro, porque tiene las competencias en políticas activas de empleo, en Cataluña tenemos las competencias en políticas activas de empleo. Y, por tanto, el Gobierno de la Generalitat tiene que asumir responsabilidad y tiene que llevar a cabo medidas para mejorar la empleabilidad de las personas.

¿Y cuál es la entidad fundamental que en Cataluña coordina y gestiona las políticas activas de empleo? El Servei d'Ocupació de Catalunya; el Servei d'Ocupació de Catalunya, que, como pueden ver ustedes en la moción, tiene una serie de funciones reconocidas que son absolutamente fundamentales para coordinar, para ejecutar y para definir cuál es el modelo de políticas activas de empleo que queremos en Cataluña.

Hace un par de semanas, en la última sesión plenaria, hicimos una interpelación al señor *conseller* Puig, *conseller* de Empresa i Ocupació, para preguntarle cuál era el plan del Gobierno respecto al Servei d'Ocupació de Catalunya, ese Servei d'Ocupació de Catalunya, el mismo que criticaban cuando estaban en la oposición y gobernaba el *tripartit*, porque decían –con razón– que es un Servei d'Ocupació de Catalunya burocrático, que no contribuye con eficiencia y con eficacia a mejorar la ocupabilidad de las personas que están en paro y que es percibido por los ciudadanos con mucha peor consideración respecto a portales web de internet para buscar trabajo.

Las respuestas fueron desalentadoras –desalentadoras. No es que tuviéramos muchas expectativas, pero un poco más sí que teníamos. Porque se vio que no han hecho ustedes los deberes, se vio que ustedes no saben muy bien por dónde tirar con el Servei d'Ocupació de Catalunya y que no le dan mucha importancia, porque usted hizo un comentario absolutamente alarmante, y es que definió el Servei d'Ocupació de Catalunya como un servicio que, en definitiva, lo único que puede hacer es prestar servicios paliativos a la gente. Y además lo que hacían era pedir más competencias; o sea, tenemos las competencias en políticas activas de empleo, no las utilizamos, pero además pedimos las competencias en políticas pasivas de *ocupació*.

Y a mí me recordó usted, señor Puig, si me lo permite, al síndrome de Diógenes. ¿Sabe usted el síndrome de Diógenes, estas personas que no pueden evitar acumular cosas? No necesariamente basura, sino cualquier tipo de cosa, y que luego no las utilizan o no saben

muy bien para qué las quieren, ¿no? Pues ustedes creo que tienen el síndrome de Diógenes competencial: tienen competencias, quieren acumular competencias, sobre todo no quieren que las tengan los demás, pero no las utilizan. O incluso no saben ni para lo que sirven, porque decir que el Servei d'Ocupació de Catalunya es paliativo es no saber lo que son las políticas activas de empleo. ¿Y saben lo que les pasa a las personas que sufren este síndrome? Que cuando empieza a oler y vienen los vecinos dicen: «No, ¡pero si yo no tengo nada! ¡Si yo no tengo aquí..., si yo no tengo competencias!»

Sí que tenemos competencias en Cataluña, y ustedes tienen que asumirlas. Por tanto, Ciudadans trae aquí hoy una propuesta concreta y una propuesta específica para reformar de forma integral el Servei d'Ocupació de Catalunya.

No puedo hablar –no tenemos tiempo– de todas ellas, pero hay algunos puntos claves, como el papel de las agencias de colocación, el papel de las entidades colaboradoras, sobre todo en la formación y en la orientación. El sistema de evaluación; es fundamental que ustedes cambien el sistema de evaluación del Servei d'Ocupació de Catalunya y que se oriente más a resultados. El resultado actual del Servei d'Ocupació de Catalunya es una tasa de inserción inferior al 5 por ciento; por lo tanto, ustedes tienen que cambiar el sistema de evaluación. Disminuir la burocracia, aumentar los servicios a las empresas... Las empresas también tienen que querer acudir al Servei d'Ocupació de Catalunya para encontrar a buenos profesionales, y no confiar más en portales privados. Y, sobre todo, una coordinación completa entre todas las entidades y todas las administraciones que tienen un papel en el empleo, en la formación y en la orientación, ya sea a nivel autonómico, a nivel comarcal, a nivel provincial o a nivel local.

Y, por tanto, desde Ciudadans, como nos preocupan los problemas de los ciudadanos, hemos creído necesario definir concretamente una propuesta de reforma integral del Servei d'Ocupació de Catalunya que esperamos sinceramente que ustedes valoren y que ustedes apoyen, y les pedimos que se pongan a trabajar, que se pongan a trabajar por luchar contra el paro en Cataluña, porque la única transición que los ciudadanos esperan de ustedes no es la transición nacional, sino que es la transición desde el paro hacia el empleo.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marc Vidal i Pou

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors diputats... Senyora Arrimadas, no cal que cada vegada que surti aquí ens renyí a tots. Perquè, és clar, hem estat pactant aquí unes transaccions i, si em sento renyat, penses: «Úi, potser no hem pactat cor-

rectament el que hauríem de dir», perquè, és clar, després algunes de les coses que ha dit no es corresponen massa, el que està escrit, amb el que vostè ha presentat, no?

Tornen a parlar una vegada més del Servei d'Ocupació de Catalunya. Aquest matí hem aprovat una moció que hi feia referència; ahir vam estar sentint també una interpellació del Grup d'Esquerra Republicana i les respostes del senyor Puig, i no hi ha grans diferències en el que diem uns i altres, eh?, no hi ha grans diferències en el que diem. Ara potser serà qüestió de posar-nos a fer feina.

Jo crec que el SOC té dos problemes bàsics; n'hi ha d'altres, eh?, però dos de bàsics que s'han de resoldre: millorar-ne l'ordenació, per fer-lo més eficient, i diners –i diners–, perquè podem fer tots els brindis al sol que vulguem, però si no tenim diners no ens servirà. I, per tant, jo crec que aquesta moció que vostè presenta parla del primer tema i no parla gens del segon.

Ens convindria que asseguréssim que el SOC té el caràcter d'organisme públic que ha de ser el que garanteix regir tot el sistema, planificar el sistema, avaluar el seu funcionament, treballant en xarxa amb totes les institucions, i també caldria garantir els llocs de treball. Jo crec que això s'hauria de garantir, els llocs de treball de les persones que s'hi dediquen, que són les persones que tenen la formació i l'experiència per poder-ho fer.

I a mi em sembla, doncs, el que he dit al començament: a més a més de dir coses que s'assemblen, uns i altres, potser hauríem de començar a posar fil a l'agulla si estem d'acord amb aquests principis bàsics. I hauríem de veure, la proposta que ja ha dit el Govern que presentaria, hauríem de veure –quan la presentissi va en la línia aquesta, de coincidència general, que sembla que tots estem dient.

Miri, el contingut de la moció, tal com li deia, es centra només en els aspectes organitzatius, i el que diu jo crec que ho podem compartir, eh? El que passa, que hem volgut presentar algunes esmenes que per nosaltres explicitessin les garanties d'això que li he dit: finançament, per un costat; garantia del Govern del sistema des del servei públic, i garantia de llocs de treball. Hem presentat esmenes en aquests tres sentits. Perquè al final el que queda escrit és el que compta, i no ens agradaria, no voldríem tenir interpretacions diverses quan parlem de racionalitzar o quan parlem de reformar. Ens agradaria que, si cal racionalitzar, racionalitzem; si cal reformar, reformem, però aquestes garanties hi haurien de ser.

Algunes de les qüestions que li hem presentat han estat transaccions que vostè ens ha acceptat, que tenien i feien referència a aquestes garanties, perquè hi constés explícitament el que acabo de dir. I ens sap greu que no se'ns hagi acceptat la referència..., una que per mi és clau, que és reclamar a l'Estat, a la Conferència Sectorial, l'increment de recursos, aquell famós 56 per cent que se'ns va retallar, com a mínim una part del pastís, perquè sense aquesta part del pastís és molt difícil portar polítiques actives d'ocupació. I aquí, bé, la canterella eterna dels diners que no ens vénen de Ma-

drid en aquest cas és evident; 56 per cent és més que evident, no? Igual que tampoc ens ha acceptat aquella frase que donava la garantia dels llocs actuals de treball dels treballadors del SOC, perquè estan amb la por permanentment de perdre el seu lloc de treball.

Per això, tot i coincidir amb el text que està escrit, entenem que en el punt segon i en el punt onzè a nosaltres ens faltarien aquestes garanties que nosaltres proposàvem i que li acabo de dir, i, per tant, del punt 2 i el punt 11 demanarem votació separada, d'aquests dos punts. La resta de la moció creiem que..., sincerament, tampoc no aporta grans novetats en allò que hem anat aprovant i en allò que hem anat manifestant, eh?, i fins i tot en algun punt pot ser un brindis al sol. Però, tot i això, no és contradictori amb el que hem dit i estem d'acord amb el literal del que diu, i, per tant, a la resta de punts no tindríem cap problema. Hi insisteixo, doncs: votació separada dels punts 2 i 11.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, presidenta. Bé, de fet ens trobem davant d'una moció –permeti'm, senyora Arrimadas– bàsicament o gairebé exclusivament tècnica, neutra, innòcua. De fet, el que fa és avançar la feina que haurien de fer el conseller, la conselleria, i el seu departament o, si més no, el senyor Aregio en aquest procés de reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya tan anunciat, per una banda, i tan esperat, per altra banda, per tots nosaltres. Bé, de fet, és un mandat que té el Govern, des d'aquest Parlament, en reiterades ocasions; aprovat, eh?, un mandat aprovat en reiterades ocasions per aquest Parlament. I després de set anys... –bé, no la veig– de sentir la senyora Borràs, o Convergència i Unió, demanar-ho des d'aquest faristol quan hi havia el Govern d'esquerres, veiem que després de dos anys i mig governant Convergència, doncs, han estat incapaços de fer-ho. Potser perquè no era fàcil; o no sabem per què deu ser. Si més no, és molt fàcil criticar quan s'està des de la barrera; ara bé, quan s'està a l'arena, com dèiem algun dia, és molt més complicat.

Per tant, és una moció d'obvietats, des del nostre punt de vista, que la mateixa normativa, en molts termes, ja planteja, i, per tant, se'ns fa difícil votar-hi en contra. Ara bé, de fet, la majoria de punts són concrecions del mandat que ja va fer la moció del Grup Socialista el mes d'abril, la 8/X, sobre la situació de les persones desocupades. També..., i lamentem que en tot cas no hagi volgut tenir en consideració les nostres esmenes, que el que feien és, crec que enriquir, justament, els termes que vam aprovar aquí, en aquest Parlament. I, en tot cas, les transaccions que veiem de Ciutadans, acordades amb CiU, amb Convergència, i amb el Partit Popular, posen de manifest el biaix que ja vam apuntar en el seu moment, aquest biaix de dre-

tes, com hem vist també o que anem veient en diferents ocasions.

Bé, les nostres esmenes i propostes el que feien és incorporar alguns plantejaments, com que es convoquessin plans d'ocupació local per a la contractació per part dels ajuntaments de persones en situació d'atur, amb percentatge reservat a la contractació de joves, desocupats de llarga durada i persones en risc d'exclusió social. I després, doncs, la proposta que feia, que fa Ciutadans a la moció ja ens està bé.

També hi afegíem l'impuls a les diferents comarques amb dificultats, i, d'acord amb els ens locals... No sabem per què tant al PP com a Ciutadans els fan nosa els ens locals. Potser és que no acaben de saber ben bé, eh?, què és això de gestionar des de peu de carrer, potser no ho saben prou bé. Bé, en tot cas, els proposàvem això: justament impulsar totes les comarques, d'acord amb els ens locals i amb el consell de direcció del SOC, elements de..., actuacions d'ocupació.

I també hi incorporàvem i proposàvem impulsar convenis de col·laboració entre el SOC i els ajuntaments per al desenvolupament d'accions d'orientació laboral, i establir una metodologia compartida, conjunta.

En definitiva, tenir en compte els ens locals és el que els estàvem demanant aquí, amb aquestes incorporacions. Com deia, lamentem que no hagi estat possible.

També, en tot cas, alguna esmena que feia el PP, que entenem que no ha estat..., que ha estat recollida, que no acabem d'entendre per què no volem coordinar-nos amb els serveis d'ocupació europeus. O sigui, amb l'Estat sí i amb Europa no? Si estem a Europa, hauríem de poder coordinar-nos també a tot Europa. No-gensmenys, estem plantejant una mobilitat laboral en el marc de la Unió Europea.

Bé, en tot cas, sentim que no les hagin volgut tenir en consideració, i ens preocupa, i molt, com el PP vol treure del mig els ajuntaments en matèria d'ocupació, amb aquesta nova llei que tenen en cartera, i amb totes les ofensives que estem veient des de tots els àmbits, que, com saben, tenen un paper clau en el sistema públic d'ocupació de Catalunya i són una garantia d'adequació al territori de les polítiques actives d'ocupació i garantia de cohesió social.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyora Arrimadas... Jo, de veritat, senyora Arrimadas, pensava que avui tindríem un debat en què podríem destacar allò en què estem d'acord, però vostès a vegades sembla que tinguin una obsessió malaltissa a parlar d'allò en què diuen que els altres tenen una obsessió malaltissa. Estàvem parlant de reforma del SOC

des d'un punt de vista estructural; a la senyora Capdevila li sembla un tema molt tècnic, però compartirà que és un tema molt necessari, que tots en parlem, de la reforma del SOC, i, per tant, està mot bé que fiquem fil a l'agulla, que avui el diputat Marc Vidal hagi portat una proposta al respecte, la diputada Arrimadas també ho faci; el seu grup també va entrar a l'anterior Ple algunes idees al respecte, i el nostre ho farà en el proper Ple. Per tant, jo crec que tots plegats anem aproximant aquestes idees. Per tant, hi ha algunes consideracions de caràcter general que pensava, senyora Arrimadas, que avui ens les estalviaria.

I li ho dic perquè em sembla que dir que el fet que el Govern de Catalunya o que els catalans pensem que ens podem governar, ho qualifiqui de síndrome de Diògenes, és una imatge de molt mal gust; de molt mal gust, senyora Arrimadas, de molt mal gust. És a dir, nosaltres som capaços de governar-nos; no tenim cap complex al respecte. Pensem que el poble de Catalunya és tan capaç de governar-se com tots els altres pobles del món, ni millor ni pitjor. Però voler tenir capacitat d'autogovern no es diu «síndrome de Diògenes». Això reflecteix un complex que no compartim. Nosaltres, de complexos, no en tenim. Ens creiem igual de bons i igual de dolents que qualsevol altre poble del món.

Lamento haver de començar per aquesta qüestió de caràcter polític, perquè volia entrar a parlar de la reforma del SOC i buscar els punts d'acord. I, de fet, dels dotze punts que hi han en la seva moció..., que, perdoni, però és molt generalista i li falta una miqueta de concreció, però, en tot cas, hi han idees que compartim; totes aquelles que compartim, que són majoria, doncs, les votarem a favor. I dels dotze punts hi ha vuit punts que votarem a favor. I per una qüestió d'economia de temps, no per voler destacar les divergències –perquè celebri que hi hagin coincidències–, li voldria dir alguns motius pels quals no votarem a favor algun punt, perquè no són discrepàncies fonamentals tampoc, però sí de matís.

Al punt 2, per exemple, vostè demana nous plans d'ocupació i, es dona a entendre, per a totes les persones que són afectades per ERO. Això està molt bé, senyora Arrimadas; es podria entendre així –es podria entendre així. Això està molt bé, però digui'm com ho pagarem –digui'm com ho pagarem–, això és un brindis al sol. Llavors, vostès, que estan sempre en contra de millorar el finançament de Catalunya o que governem tots els nostres impostos, ens hauran d'explicar com ho farem, perquè –nota a peu de pàgina– Ciutadans es caracteritza bàsicament per estar a favor de totes les despeses i en contra de tots els ingressos. Clar, això no quadra; això no quadra, senyora Arrimadas. Llavors, diu: «un pla d'ocupació per a qualsevol que tingui un ERO». Home, digui'm com ho pagarem. I segona qüestió: quan hi ha un ERO, l'empresa que el presenta ha de presentar també un pla social, i també ha de tenir una responsabilitat. I, clar, vostè aquí diu: «Que pagui la Generalitat.» Home, perdoni, l'empresa que tanca també ha d'assumir la seva responsabilitat. Admeto que es podria interpretar d'una altra manera, però admeti vostè també que el que dic és una for-

ma d'interpretar-ho. Per tant, diferència de matís: no li podem donar suport en aquest punt.

Agències de col·locació: jo crec que el punt 4 no acaba d'abordar bé el tema. La discrepància no és frontal en aquest cas, però sí que crec que quan abordem la reforma del SOC –nosaltres presentarem una moció, que ho podem fer, però sobretot el Govern haurà d'aportar un projecte de llei d'ocupació al Parlament i llavors ho farem en profunditat–, en el tema de les agències de col·locació, hem de plantar cara a Madrid, senyora Arrimadas. Per defensar allò que vostè diu al punt 4, hem de plantar cara a Madrid. Perquè el que no podem acceptar de cap de les maneres és que el Govern de l'Estat faci un pla que reserva diners de les polítiques passives, diners que són dels aturats, i els reservi per donar-ho només a grans agències de col·locació, que deuen tenir-hi molt bona relació, perquè, malgrat que les agències de col·locació es compten per centenars i milers en el nostre país i al conjunt de l'Estat, el nombre de les que en seran beneficiàries serà molt petit; i això fa lleig. Per tant, no podem estar d'acord que es reservi una gran quantitat de diner públic per als aturats, per repartir-lo per a un nombre molt petit de grans empreses amb una excel·lent relació amb el Govern del Partit Popular.

I últim tema que ens ha sorprès... Perquè, miri, la seva proposta original estava millor. Ara, aquí, el PP els ha dit: «Ei...», han entrat en aquesta competició que fan vostès per veure qui és més centralista dels dos, i el PP els ha cridat l'alto, els ha dit: «Ei, estaven dient que el SOC pot tenir relacions amb serveis d'ocupació europeus? Pecat!» Se n'han adonat i han fet marxa enrere. Desacomplexi's, senyora Arrimadas: el SOC també pot relacionar-se amb serveis d'ocupació europeus...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...i no passa res. Ajudar la gent a trobar feina o ajudar treballadors europeus a trobar feina al nostre país és bo. No li faci por, no li faci vergonya, això està bé fer-ho.

I l'últim punt en què no podem estar d'acord... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, li hagi de tornar a dir, senyora Arrimadas, que m'ha tornat a sorprendre. Em va sorprendre el dia que es va fer la interpellació; després a la moció, realment, ja va poder veure, pel nombre d'esmenes que presentàvem, que en general podíem compartir moltes coses; m'ha tor-

nat a sorprendre la intervenció que ha fet avui, perquè no respon al diàleg, doncs, que crec que no solament s'ha produït amb nosaltres, sinó amb la resta de grups. Que, evidentment, vostè no ha recollit totes les esmenes presentades, tampoc no ens n'ha recollit cap de les nostres; és igual, no passa res, però sí que em sobta, no?, em sobta aquest doble discurs. Perquè jo pensava, doncs, que..., bé, que hi havia aquesta voluntat d'anar per la via més de parlar, i no pas estar tot el dia tirant coses en cara, i, a més, coses en cara que a vegades resulten una miqueta fora de lloc, no?

No parlaré de la síndrome de Diògenes; crec que abans ja s'ha dit, crec que és de molt mal gust fer aquest tipus de comparances, però, bé, cadascú té el gust que té. El que sí que vull recordar-li, que de vegades sembla que aquí la memòria falla, és que nosaltres o la Generalitat de Catalunya en el que té competència en polítiques actives és, primera, només en polítiques actives, i segona, només en matèria executiva. És a dir, nosaltres no podem fer altra cosa que executar. Li recordo també la gran retallada de recursos que hem tingut i que continuem tenint, que ratlla en el 60 per cent, ja, aquesta retallada de recursos.

I també dir-li que, evidentment, nosaltres, amb l'acord que vam firmar amb Esquerra Republicana, ja tenim previst fer una llei d'ocupació, i també de reforma del SOC. Però és que la reforma del SOC ja està iniciada. I si vostès s'anessin llegint de tant en tant el DOGC, o si de tant en tant es mirassin les coses que es parlen a nivell del Consell de Direcció del SOC, que, a més a més, hi ha una ampla representació –empresaris, sindicats, món local–, sabrien que moltes d'aquestes coses ja s'han avançat. Però, bé, suposo que algun dia, doncs, en tindran coneixement.

Jo ara continuaré una miqueta amb el tema dels punts. Nosaltres, bàsicament, hi havia molts punts que hi estàvem d'acord, perquè la veritat és que la majoria de les coses, o ja es fan, o ja està previst fer-les. Per tant, no podríem pas dir ara que no estem d'acord amb una cosa que o ja estem fent o estem a punt de fer-la. Ara, això sí, hi han uns determinats punts als quals no podem donar absolutament el nostre suport.

I, per exemple..., i abans ho reflectia el diputat d'Esquerra Republicana, però és que jo aniré una miqueta més al tema dels expedients de regulació d'ocupació. En els expedients de regulació d'ocupació que afecten més de cinquanta persones, que jo sàpiga, les mesures d'inserció les ha de pagar la mateixa empresa. I, en canvi, aquí queda redactat de tal manera que encara semblaria que amb els pocs recursos que té el SOC s'ha de fer front a unes despeses a les quals no té per què fer front, perquè en aquest cas la llei és absolutament clara.

També, nosaltres no podem votar a favor del punt 4, i ho hem dit: nosaltres no tenim competències, tampoc, en agències de col·locació, i està clar que la competència la té Madrid. Ara, el que sí que podem és discrepar del model que en aquests moments ens està plantejant. Que potser el canvien i al final hi acabarem estant d'acord? No ho sabem. Però en aquests moments nosaltres en discrepem totalment, perquè, a més a més,

perjudica empreses que estan aquí, catalanes, i que ja estan absolutament preparades per fer una tasca d'aquesta manera. No hi podem estar pas d'acord.

En l'altre aspecte, també en el punt 6: nosaltres només parlàvem d'eliminar la paraula «coordinació», però, clar, amb aquesta entesa a què ha arribat amb el PP, resulta que han tret una cosa que ja està fent el SOC. Fa molts anys que col·laborem amb Eures, no d'ara, fa molts anys que estem col·laborant amb Eures i volem continuar fent-ho, digui el que digui aquesta moció.

I sobretot, també, un aspecte, per nosaltres, que és cabdal, no? És a dir, que ara comencem a parlar de la creació d'un sistema tutelar..., a part que la paraula «tutelar» ja no ens agrada, des de fa molt temps –i jo crec que això la majoria dels grups ho saben– el SOC treballa amb itineraris personalitzats, i, per tant, cada vegada que entra una persona al SOC ja se li fa, en funció de les seves pròpies característiques, les mesures a mida. Per tant, estariem parlant de coses que ja es fan, i, en tot cas, crec jo que amb una manera de dir-ho molt més adient que no pas la proposada.

Ah, i una altra cosa, sí que és una moció bastant tècnica, però, com sempre, té un cop amagat, perquè el que no he aconseguit de la senyora Arrimadas és poder fer cap referència a l'Estat; és com si el tema de recursos, el tema de competències, el tema de l'acord amb la conferència sectorial, això no existís. És: les coses que puguem fer aquí, fem-les, però tot allò que «ai, mare de Déu, hem de tocar l'Estat espanyol, no hi vull fer referència perquè és una *moció tècnica*». No, quan parlem de no poder parlar de l'Estat quan en té la competència bàsica, que és la legislativa, com poden comprendre vostès, nosaltres no pensem que això sigui només una moció tècnica, també hi ha una part ideològica molt important.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, hi ha un tema que, la veritat, he estat reboinant, i és que aquí, al Parlament de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida va presentar una moció en referència molt al SOC, i va ser aprovada per aquest Ple; també ho va fer el Partit Socialista, i també va ser aprovada per aquest Ple; en l'últim, va ser una moció que va presentar el Partit Popular de Catalunya, que era fruit d'una interpellació, i també es va aprovar al Ple. Jo penso que aquesta moció que presenta Ciutadans també és una moció que va pel mateix camí. Vol dir que en això ens hem de felicitar tots, no?, que tots coincidim i tots anem..., o per molts dels punts bàsics tenim molt clara quina és la fulla de ruta que hem de tindre.

És evident que, avui, la moció que ens presenta Ciutadans és una moció que ve a ser una moció d'una recopilació..., o que realment coincideix amb la voluntat que tots els grups parlamentaris han presentat en aquest Ple. Per tant, vull dir que la iniciativa és bona, però nosaltres..., i aquí va la primera esmena que hi presentem, és que, si és tan bona, per què no fiquem una data i presentem ja la llei d'ocupació i dintre d'aquesta el que és la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya? Aprofitem-ho. És la nostra primera esmena, amb la qual dèiem realment que aprofitéssim aquesta moció per ficar-la. I m'ha estranyat molt, que penso que després me donarà una explicació, possiblement, la senyora Arrimadas, per quin motiu no l'accepten.

Nosaltres hem volgut marcar tres aspectes importants. Sí que vull abans aclarir que l'esmena sí que recull el tema de les relacions amb Europa. Nosaltres diem que no tenim cap problema que se tinguin unes relacions amb Europa, sempre que aquestes relacions tinguin a veure amb programes, convenis o iniciatives que des del Govern d'Espanya, des de l'Estat espanyol, s'hagin ficat en marxa; no hem dit que realment no es tinguin.

Nosaltres hi ha tres eixos, aquí, que hem volgut fer. Primer, hem volgut passar, molt concretament, les nostres esmenes al que són i els que estan, aquells sectors, amb més necessitats d'inclusió al món del treball. Per això nosaltres afegim al punt 4 el tema «amb majors dificultats». I aquí nosaltres volem especificar una cosa. Nosaltres quan en l'últim punt afegim un nou punt, a l'últim punt, amb el qual diem que realment estem per les agències o el que és la iniciativa privada, parlem concretament que aquestes que han d'existir ho siguin molt especialment per la seua activitat en aquells grups més marginals, perquè, és clar, evidentment, des de l'Administració pública el que no farem és donar a la gestió privada allò que és fàcil i quedar-nos nosaltres el que és difícil. Per tant, per nosaltres, aquest punt anava molt encaminat en aquest sentit; escolti, el que tingui a veure amb la col·laboració privada, que sigui la seua activitat més important concretament i especialment el sector més necessitat.

També nosaltres hem afegit una altra esmena que va molt relacionada a crear un sistema tutelar. És veritat, aquella persona que va a una oficina de col·locació, des del moment que entra fins que en surt, s'ha de fer un seguiment tutelar d'aquella persona, fins que troba el seu lloc de treball.

Aquestes són les esmenes que nosaltres hem afegit aquí, hem aportat; unes altres han vingut a enriquir d'alguna manera. El que ens sorprèn molt és Esquerra Republicana de Catalunya, quan diu, realment, doncs, que fa poc temps: fa tres anys que governen, tres anys.

I vostès han tingut la irresponsabilitat de no complir els acords que tenien amb el Partit Popular els dos anys anteriors, de complir allò que era la reforma del SOC.

Jo penso que en aquests moments la pressió que vostès tenen els farà possible que ho facin, perquè la veritat és que nosaltres en algun concepte vam ser massa generosos amb vostès, massa respectuosos amb el Govern, i vostès ara jo tinc la confiança que faran no

la seua llei, sinó la llei d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerreres, breument. No entrarem tant en el debat del llarg redactat de la moció presentada per Ciudadanos, sinó que serem més fidels al nostre model, a allò que defensem, a allò que teníem al programa electoral. I, per tant, no és tant una esmena general a la proposta presentada, sinó una defensa acèrrima d'allò que pensem nosaltres. Per tant, un contrapunt la intervenció serà: tots parlen de reforma del SOC, aquest grup també, però en sentit diametralment oposat.

Hi ha alguns motius de fons. En tot cas, hi votarem en contra, sobretot perquè quan només hi ha un operador públic en la intermediació laboral contra cent de privats, autoritzats i indefinits, la majoria, molt pocs amb pròrroga, doncs, és obvi que el que hi ha és un *laissez faire* i deixar deteriorar el servei públic d'intermediació.

I nosaltres també..., no sé en aquesta cambra quantes persones, diputats i diputades, en algun moment deuen haver «intermediat» a través d'una empresa de treball temporal. Aquesta formació, aquest moviment que és la CUP, fa molts anys que les coneix, fa més de vint anys; per tant, des del 94, que les va aprovar el Partit Socialista, doncs, les vam conèixer i ens vam activar obertament en contra de la intermediació privada en el mercat laboral. En aquell moment les anomenàvem «sangoneres de la misèria». El 2002 una reforma del decret les va convidar també al meló de la formació. Però en tot cas pensem que és un model que està molt lluny del model d'intermediació pública eficaç i modern que defensa la CUP.

Per tant, és un vot contrari, amb caràcter holístic, perquè anem al marc general. La proposta presentada avui per la diputada Arrimadas agafava un dels àmbits públics, que és el SOC, però insistim que hi ha cent operadors més que ja «intermedien», i es lucren, perquè, si no, de què guanyen les empreses de treball temporal, amb la misèria de l'atur, mentre la CUP aposta i defensa que la intermediació hauria de ser únicament pública.

La lògica, com en altres àmbits, prou coneguda és la de privatitzar els serveis d'intermediació, aplanar el camí encara més a les empreses de treball temporal i deixar que el servei públic d'intermediació es deteriori al màxim.

Això ha sigut així, fruit d'un context de les pitjors retallades des del final de la dictadura; òbviament, fruit també, malauradament, d'una voluntat ideològica d'avançar cap a models segurament molt més britànics. S'han buidat de contingut les oficines de treball; s'ha reduït, per casuístiques múltiples -l'austeritat, pe-

rò també la voluntat política—, el pressupost en polítiques actives; s'ha reduït el personal al servei de les oficines del SOC —i des d'aquí un cop més cal mostrar la nostra solidaritat amb els orientadors, alguns dels quals no han vist renovat el contracte en aquest primer semestre—; les tasques d'intermediació es continuen externalitzant, i la formació i alguns dels cursos que es donen tenen esbiaixos de discriminació contra alguns col·lectius que no tenen, no han adquirit la formació mínima que es requereix en alguns cursos, i també òbviament contra els nostres companys novinguts d'altres àmbits del planeta fugint de la misèria. Per tant, unes polítiques que també tenen un deix i un esbiaix de discriminació contra les persones que més pateixen la no-existència del dret al treball.

En aquest sentit em sembla també que la mesura, en una reflexió general, no va tant a «intermediar» en un mercat laboral que no precisament ofereix ofertes, sinó que destrueix encara ocupació, sinó que hi ha una tendència perillosa a una cultura autoritària que el servei públic d'ocupació, que hauria de procurar de garantir el treball digne, sigui únicament un nou dispositiu de control de les persones aturades que cobren prestacions o subsidis, és a dir que el SOC acabi esdevenint un servei merament sancionador i de control.

I és per aquests motius que hi votarem en contra, perquè tenim una concepció que tenim cent operadors privats i és difícil —és difícil—, en termes de competitivitat, diguem-ho així, que un sol operador públic ho pugui gestionar quan al costat té cent operadors privats que rebenten el que podria ser un servei públic de qualitat.

Igualment, i com he dit també, és obvi que estem per la reforma del SOC, però segurament en sentits molt oposats als que avui s'han declarat aquí.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. En primer lugar, me gustaría reconocer que hemos tenido muchísimas enmiendas presentadas por los diferentes grupos, y no puedo más que agradecerlo y también agradecer el esfuerzo y la labor de los últimos minutos para llegar a acuerdos. Y esto demuestra una cosa, y demuestra que cuando hablamos de empleo nos ponemos de acuerdo, cuando hablamos de lo que une a los catalanes, que es la preocupación por luchar contra el desempleo, nos podemos poner de acuerdo. Esto nos debería hacer reflexionar para no hablar tanto de otros temas que nos separan, que confrontan a la sociedad, y centrarnos más en los temas que nos unen y que nos hacen más fuertes.

Ha habido muchos comentarios, no puedo responder a todos, pero a mí el que más me ha gustado —ustedes lo han dicho en el sentido contrario, pero a mí me ha encantado—..., y es que es una propuesta muy técnica.

Pues, se lo agradezco. Porque para un tema tan importante como el paro, para un órgano tan específico como el Servei d'Ocupació de Catalunya, tan importante, y que requiere una reforma tan difícil y tan integral, lo que se requiere es una propuesta técnica y concreta, con lo cual le agradezco el cumplido. Porque no podemos pasarnos solo hablando de política y de discursos políticos, que es lo que dicen los ciudadanos: «Es que ustedes hablan y no dicen nada.» Aquí es una propuesta, como ustedes han dicho, técnica y concreta, que es lo que necesita el Servei d'Ocupació de Catalunya.

Ustedes decían: «No, algunas cosas son obvias.» Serán obvias de necesarias, no son obvias porque se lleven a cabo, ¿no? Porque cuando hablamos aquí de un sistema de evaluación por resultados, no será porque el sistema de evaluación sea de resultados en este momento en el Servei d'Ocupació de Catalunya, ¿no? Y además es el propio *conseller*, el señor Puig, el que reconoce que no es un sistema de evaluación por resultados. Cuando hablamos de un sistema de coordinación, reconocerán que no se hace, porque desde el Govern se reconoce que hay duplicidades. Cuando hablamos de las agencias de colocación, si no sabemos qué papel tienen, lo tendremos que definir, ¿no?

Respecto a las dudas y el posicionamiento de Esquerra. Señor Amorós, yo lo del síndrome de Diógenes se lo he dicho al Gobierno. Yo sé que usted se cree Gobierno, pero no me refería a usted ni a los catalanes, me refería al Gobierno. Así que no hace falta que ustedes le defiendan.

Y respecto a la retahíla de pedir el dinero a Madrid. Estamos de acuerdo en que el Gobierno de España debería aumentar la partida presupuestaria de las políticas activas de empleo; lo hemos votado, lo hemos dicho, señor representante de Iniciativa. Pero no estamos hablando de eso, estamos hablando de cómo podemos hacer más eficiente un servicio público para, con los mismos recursos que haya, sean los que sean, poder dar un mejor servicio, más eficiente y más eficaz. Porque yo sé que ustedes del *tripartit* no lo saben, pero los servicios públicos también pueden ser eficientes y también pueden ser eficaces.

Por tanto, mientras ustedes, señores del Gobierno y señores que se creen gobierno, prácticamente que lo son, no hacen más que pensar en propuestas concretas para sacar a Cataluña de España, nosotros no hacemos más que pensar en propuestas concretas para sacar a Cataluña de la crisis.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Cridem a votar. Suposo que tothom té la moció presentada amb les esmenes incorporades.

(*M. Mercè Jou i Torras demana per parlar.*) Senyora Jou...

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta; només era per demanar votació separada dels punts 2, 4, 6 i 8.

La presidenta

Tinc demanada votació separada del 2, 4, 6, 8 i 11. *(Veus de fons.)* Sí, altres grups... –altres grups. *(Veus de fons.)* Cada un per separat, d'aquests; i, després, la resta. D'acord.

(Pausa llarga.)

Comencem a votar, i començarem pel punt 2.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 72 en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 54 vots a favor i 72 en contra.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 54 vots a favor i 72 en contra.

Votem el punt vuitè.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 72 en contra.

Votem el punt onzè.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 112 vots a favor, 3 en contra i 11 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Ha estat aprovada per 123 vots a favor i 3 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació i les perspectives del sector primari (tram. 302-00032/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació i les perspectives del sector primari, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana

de Catalunya. Té la paraula l'il·lustríssim senyor Dionís Guiteras.

(Pausa.)

Senyor Guiteras, ja pot començar.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers..., diputades, diputats, començarem amb la defensa de la moció subsegüent a la interpellació que vaig fer fa quinze dies al conseller d'Agricultura. Per tal de situar-nos una mica, tot i que no ho faré tan extens com en la interpellació, m'agradaria fer una breu pinzellada del que és el sector i del que representa, perquè, si no, poder, no s'entendrà la moció tal com l'hem redactada.

Ja vaig comentar en la interpellació que el sector agroalimentari català en conjunt, tot el que fa a la producció, transformació, distribució, comercialització, representa un 22 per cent del PIB català, uns 18.000 milions d'euros. Per tant, és el primer sector, per davant del sector importantíssim de la indústria automobilística o del sector químic; dóna ocupació a més de 200.000 persones, i una de les coses importants que ens estem trobant ara, que crec que ens n'hauríem d'alegrar tots plegats, és que comença a ser una sortida laboral per a molta gent. Pensin que en el sector agrari s'estava pujant l'edat dels treballadors del sector, sobretot, del sector primari, i, en canvi, ara s'està rejuvenint. I això és una raó per la qual podem i crec que ens n'hauríem d'alegrar tots. La llàstima és que s'està rejuvenint perquè molta gent que..., molts joves que han nascut al mas o que tenen l'empresa familiar, doncs, havien marxat a estudiar a fora, a buscar-se nous llocs de treball, i com que aquests han tancat o s'han perdut, tornen al mas, i, a més a més –i això és important–, amb noves idees, refrescant i donant vida a aquest sector, que és tan important.

Què és el que motiva aquesta moció? Doncs, una cosa molt important, que és que el sector està a dia d'avui, i fins que no es desenvolupi i s'aprovi la nova PAC, la nova política agrària comunitària, en un atzucac molt important; un atzucac on l'arrel del problema és què passa amb l'orientació que tindrà l'Estat espanyol –tots els estats, però el que ens importa, perquè ens hi veiem afectats directament, l'Estat espanyol–, de si serà una política agrària comunitària nacional o regional. Fins ara ha estat regional, les comunitats autònomes tenim competències, la Generalitat de Catalunya té competències en matèria de política agrària i agroalimentària, ramadera també. Per tant, si ara passa a una PAC nacional ens podem trobar que això estigui dirigit i planificat des de Madrid.

I quin problema té que estigui planificat des de Madrid? Doncs, no hi ha res personal. És simplement que, com tots sabem, el nostre paisatge, la nostra climatologia són absolutament diferents que la de Cantàbria o la d'Extremadura. A Extremadura hi han unes deveses importantíssimes i magnífiques, a Cantàbria i a Astúries uns prats meravellosos, i nosaltres no els tenim. Per tant, quan s'ha de planificar quina és la po-

lítica estratègica del país, en el cas de l'Estat espanyol, el nostre no és prioritari.

Un parell d'exemples que són importantíssims, perquè ens situem. Mirin, el vi, que és un sector importantíssim per a Catalunya i ens esforcem per fer un vi de qualitat, invertim en bodegues, invertim en comerç exterior, doncs, resulta que no està subvencionat. Saben quin és el que està subvencionat? El de Castella. I per què? Perquè està destinat a fer destil·lats, d'alcohol. Per tant, innovar, crear, donar valor afegit des de la visió espanyola no té cap sentit ni té cap importància. És una de les bones raons per les quals hem de ser nosaltres qui decidim: la nova PAC ha d'estar dirigida, controlada i planificada des de Catalunya.

Un altre exemple, que, poder, semblarà còmic: es paguen ajuts a la ramaderia extensiva bàsicament per alimentar els animals en prats. Resulta que, si vostès van per Catalunya, de prats en veuran ben pocs. A la Catalunya interior, d'on jo vinc, del Moianès, els xais, les vaques, els vedells, les cabres s'alimenten de pastures, però no les podem donar com a tals perquè no són prats. Ens hem inventat una denominació que durarà el que durarà, que és «pastures arbrades». Així no podem continuar.

L'excusa per fer això, per tenir un pla nacional per part d'Espanya? Doncs que els 8.000 milions que poden arribar de política agrària comunitària europea no les podem cofinançar les comunitats autònomes perquè no tenim recursos. Gran fallàcia. A més a més, on es destinarà, a quins sectors? Evidentment, doncs, es destinaran, com s'ha fet sempre –ho han fet els governs del Partit Popular, el Partit Socialista Obrer Espanyol–, és normal i lògic, a qui li dóna més vots, amb qui pot tenir més clientelisme, que són Castella, Andalusia, que, no per res, és que són les produccions que li interessin a l'Estat espanyol, no les de valor afegit, que són les catalanes.

Bé, acabo ja, farem la defensa de les mocions..., els comentaris pertinents.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà per defensar les esmenes presentades.

Sara Vilà Galan

Bé. Jo faré la meua intervenció en català, no en L'APAO. No em puc estar de dir que el PP sempre ens renya per perdre el temps en qüestions nacionalistes, però ara resulta que l'Aragó es dedica, doncs, a provocar lingüicidís al català i a l'aragonès, en comptes de dedicar-se a lluitar contra l'atur que té l'Aragó, precisament, que és d'un 22,5 per cent. Dic això perquè és que no me'n podia estar.

En tot cas, avui el tema que ens pertoca és l'agricultura i entenem perfectament la intencionalitat que té Esquerra Republicana amb aquesta moció i entenem perfectament la intencionalitat del sector a celebrar un

ple monogràfic, perquè certament el sector és un sector que passa desapercebut, i segurament passa desapercebut perquè és un sector que implica el territori. Perquè si, òbviament, aquest sector de l'economia estigués centrat, doncs, en la capital, no?, en la macrocefàlia de Barcelona, segurament seria molt més important, però es troba en el territori i per això passa desapercebut aquest 20 per cent del producte interior brut. I, òbviament, doncs, entenem que cal donar visibilitat a l'agricultura, que cal donar visibilitat a la ramaderia –òbviament–, però, compte, perquè aquest monogràfic també podria ser un monogràfic trampa i hem de vigilar bé exactament què és el que tractarem durant el monogràfic i durant aquest Ple.

Perquè podria ser una gesticulació més, podria ser un escenari més per part del Govern de la Generalitat per fer veure que treballa quan en realitat no és així. Un monogràfic per a què i per a qui? Per al sector, exactament, o és per al Govern de la Generalitat?

Per tant, és molt important que, durant aquest monogràfic, s'avaluï exactament quins són els acords presos durant el monogràfic del 2010, durant el Ple del 2010, i veure quins s'han acomplert i quins no. Perquè, si no fem avaluació de què és el que s'ha estat fins ara, de poc ens servirà un nou monogràfic.

A més, sabem que en aquest Ple monogràfic hi va haver molt consens, hi va haver consens per part de tots els partits polítics, per part de l'oposició, hi va haver consens per part de la societat civil, hi va haver consens per part del sector. De 128 acords que es van prendre, crec que 114 es van aprovar per unanimitat. I el Govern la legislatura passada ho va prendre com el seu propi full de ruta. Per tant, no entenem massa bé que es torni a convocar un altre ple monogràfic quan, en realitat, els objectius estaven bastant ben traçats, precisament, per tot aquest consens que he descrit.

I desconfiem del que pugui passar en aquest monogràfic també, perquè, doncs, no s'estan fent els treballs o, diguéssim, l'activitat parlamentària que correspondria a les comissions. De moment, fins ara només hem pogut veure comparèixer el conseller, però encara no hem fet cap més comissió d'agricultura, ramaderia i pesca, tot i que sí que hi han registrades, doncs, diferents propostes de resolució per part dels altres grups polítics, però cap per part de Convergència i Unió. I aquest és un fet que ens preocupa moltíssim; la inactivitat del Govern de la Generalitat en matèria d'agricultura ens preocupa a la conselleria, ens preocupa al Parlament i ens preocupa a la Generalitat.

Tenim seriosos dubtes, però votarem a favor d'aquesta proposta, perquè creiem que també tenim l'oportunitat de ser belligerants en totes aquelles coses que nosaltres considerem importants per al sector i tenint en compte que caldrà fer, doncs, aquesta avaluació del pla anterior, amb l'acompliment o no dels objectius que es van traçar, i, sobretot, doncs, també parlar d'una futura planificació estratègica, que certament fa molta falta.

Per tant, continguts d'aquest monogràfic que nosaltres ja avancem, pels quals lluitarem i que hi siguin, seran els impagaments dels deutes, òbviament, en el sec-

tor agrícola i ramader; la redistribució de la riquesa i les males praxis de les grans distribuïdores que no s'estan seguint; el foment de les activitats econòmiques i la diversificació de l'economia rural i, per tant, la creació d'ocupació en zones rurals; la potenciació de l'agricultura i la ramaderia ecològiques i de la pesca sostenible, òbviament; la sobirania alimentària i la prohibició dels transgènics a Catalunya, i també, òbviament, les iniciatives que permetin als joves començar activitats econòmiques al camp. Avui hem sabut, a través d'un estudi de la Coag, que un 79 per cent de joves han cursat ja sol·licituds per treballar al camp; per tant, ja no ens serveix més aquest argument que no hi ha joves interessats a treballar en l'agricultura. I una altra qüestió molt important: la igualtat de gènere real al món rural, igualtat de gènere per a totes les dones que treballen en explotacions familiars sense estar assegurades.

La presidenta

Senyora diputada... Gràcies. En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, en nom del Grup Parlamentari Socialista, per posicionar-nos sobre la Moció subsegüent a la interpellació sobre la situació i les perspectives del sector agrari; una moció excessivament benivolent amb el Govern, segons el nostre parer. Ens sembla ambigua, generalista i fins i tot en alguns punts, o en algun dels dos punts, innòcua, ens atreviríem a dir. Creiem que s'hi haurien d'incorporar alguns dels principals dèficits i al mateix temps també alguns dels principals reptes que en aquests moments té el sector agrari del nostre país, un dels sectors econòmics més importants de casa nostra, i, sigui dit de passada ja, crec que qualificar un sector econòmic d'«estructura d'estat» és forçar una mica massa el llenguatge.

Una petita reflexió abans d'entrar a detallar quines són les nostres propostes, les nostres esmenes. Ens sembla necessari i oportú celebrar un ple monogràfic, igual que el que es va fer l'any 2010, per debatre la situació del món agrari. I ens sembla bé en aquest sentit qualsevol iniciativa que ens ajude a donar rellevància al sector i a donar també respostes als problemes del camp, siga en forma de pacte nacional, en forma de plans estratègics, d'acords..., però cal, evidentment, que el Govern mentrestant també governi. I vull recordar que la satisfacció pel resultat positiu de tots aquells acords als quals es va arribar en aquesta cambrà l'any 2010 ha anat convertint-se i transformant-se segurament en frustració, després de dos anys de pocs avenços.

Hi insisteixo, cal governar, i «governar» vol dir incidir de forma directa en actuacions concretes i quantificables també econòmicament, en benefici del sector agrari. De res ens serviran més documents si no hi ha una prioritització d'actuació, si no hi ha mesures concretes, amb pressupost, evidentment, i aquest és el

compromís que crec que necessita avui el sector. I en aquesta línia hem cregut oportú presentar quatre esmenes d'addició a la moció.

La primera, que demana garantir la dotació econòmica per al manteniment de l'actual sistema d'assegurances agràries. Creiem que s'ha de mantenir el mateix nivell d'ajuts a les assegurances agràries del 2013 que el que van tenir totes les pòlisses contractades dins del pla estatal de l'any passat, i, per tant, és vital aquest punt.

Creiem també –i és una altra de les nostres esmenes clau– que cal assegurar la continuïtat del cofinançament dels plans de desenvolupament rural, programes de desenvolupament rural, per tal que el sector agrari català no perdi la competitivitat respecte a la resta de l'Estat. Catalunya no pot quedar marginada respecte a altres comunitats. I sí que és cert que el Govern central insisteix que va sortir de la cimera europea amb un import de 350.000 milions d'euros en ajudes directes a l'agricultura i amb un increment també de la fitxa financera per a desenvolupament rural; però també ho és que la reforma de la PAC planteja una desconcertant convergència interna de les ajudes que poden produir molts fluxos, aquestes ajudes, d'unes comunitats a altres, inclús també d'uns agricultors a altres. Per tant, creiem que els PDR han de continuar garantint les necessàries mesures de suport a les activitats agràries i rurals no productives, també recuperació del patrimoni agrari, mesures mediambientals, etcètera.

Altres propostes que fem en aquesta moció: garantir el funcionament i la continuïtat dels plans de millora de les explotacions. No sabem en aquest punt si el Govern és prou conscient de la importància del sector quan es pretén retirar els plans de millora, una mesura que creiem que no té justificació i que suposarà un fre a la capacitat de modernització de la pagesia; una situació greu per a moltes empreses agràries del nostre país, i una qüestió encara més greu si tenim en compte que els principals afectats per aquesta retallada són malauradament els joves, que són els que s'incorporen al camp i, per tant, no poden veure garantit el relleu generacional i, en conseqüència, la continuïtat del sector.

La darrera proposta que fem és posar en marxa aquells mecanismes necessaris per contribuir a la millora del finançament del sector primari, i en aquest punt, igual que en els anteriors, és essencial i imprescindible injectar liquiditat a les explotacions agràries. Per tant, és d'extrema urgència, entenem des del nostre grup, que el DAR busqui i trobi tots els mecanismes de crèdit suficient per a donar resposta al sector.

Per tant, donarem suport a la moció, donarem suport a la celebració d'aquest Ple monogràfic. En tot cas, lamentem aquesta falta d'ambició de la mateixa moció, del mateix text, la poca concreció del text presentat, i, en tot cas, tindrem temps segurament de debatre, durant aquest Ple monogràfic, de les mesures concretes i de les respostes que tots plegats hem de donar al sector.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustríssima senyora Maria Dolors Rovirola.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, presidenta. Conseller, prenc la paraula en nom de Convergència i Unió per posicionar-nos sobre la moció que ens presenta Esquerra sobre la situació i perspectives del sector primari.

Quant al primer punt, en què es demana de fer un ple monogràfic sobre el món agrari, des de Convergència i Unió considerem que aquest Ple és del tot necessari, ja que des de les Resolució 671 del 14 d'abril del 2010 ha passat molt de temps, les circumstàncies han canviat moltíssim, se n'ha de fer una revisió a fons i ha de donar resposta a les noves realitats, com va dir també el conseller en la seva compareixença en comissió el mes de febrer, i també en la interpellació de l'últim Ple, i també va tornar-ho a reiterar aquest últim Ple. El compliment d'aquesta Resolució 671, aprofito per dir que frega el cent per cent, i això també ho està publicant un sindicat agrari. Per tant, la referència que ha fet la diputada d'Iniciativa..., li diem que no tenim cap incompliment a avaluar aquestes actuacions i a saber, doncs, aquest grau a què s'ha arribat d'aquesta Resolució 671.

Quant al segon punt, «impulsar el Pla estratègic nacional de suport a l'agricultura i a l'alimentació per reafirmar aquest sector com una autèntica estructura d'estat», també hi donarem suport; no podria ser d'altra manera. Aquest pla també va néixer d'aquesta mateixa Resolució 671 i forma part de l'ADN del pla d'acció de govern. En aquesta línia podríem remarcar moltíssimes actuacions, però, en tot cas, en faré una, que és la signatura del Codi de bones pràctiques comercials, un espai de diàleg i de treball entre tots els elements de la cadena agroalimentària, productors, industrials i la distribució comercial a Catalunya. Malgrat això, sabem que cal donar-li un impuls, donats la seva transcendència i el seu caràcter troncal en la conformació de les estructures d'un nou estat.

I, per últim, passarem a l'esmena que hem presentat des de Convergència i Unió, una esmena d'addició i que esperem que tingui el màxim consens, per l'actualitat i per la problemàtica que genera, que és per instar el Govern espanyol que no posi traves a les empreses catalanes per a l'exportació de carn dins la unió duanera russa, conformada pels països de Rússia, Bielorússia i el Kazakhstan, per tal d'aturar la suspensió temporal d'exportacions. A Catalunya aquesta indústria representa molta riquesa i llocs de treball –més de 75.000–, i ha de continuar sent un dels motors que impulsi aquesta nova recuperació econòmica. Les dades ho avalen: el 2012 hi va haver un augment de les exportacions de més del 14,6 per cent respecte a l'any anterior; i una altra dada que com a gironina voldria remarcar: que prop de 20 per cent de les exportacions càrniques que s'exporten prové de la demarcació de Girona –56 milions d'euros l'any passat, 2012.

Què ha passat aquí? Per què aquest bloqueig? Per què aquest tancament temporal de fronteres? Segons la unió duanera russa, es tracta d'un problema tecnico-sanitari, però tan sols creiem que es tracta d'una excusa, perquè Rússia està creixent, i amb aquest bloqueig temporal guanyen temps per a la seva estratègia comercial. Ahir mateix vaig poder llegir en un diari rus que justificava aquest bloqueig dient que els productors locals russos i algun altre país, com el Brasil, cobririen aquest buit deixat per les exportacions espanyoles. Això sí, també diu el diari que no deixaran d'importar pernil espanyol, ja que com aquest pernil no n'hi ha enlloc. És molt curiós aquest detall, perquè si el pernil prové del porc, com tots sabem, i si hi hagués algun problema sanitari, se suposa que tampoc l'hi deixarien entrar. Per tant, és més, doncs, una altra excusa.

Quan fa més de dos anys Rússia va enviar al Govern espanyol, al Departament de Sanitat, que hi havia certes dificultats en les exportacions, el Govern espanyol no va moure fitxa; de vint-i-una cartes enviades des de Rússia, només en varen ser contestades tres. Quan la unió duanera ha dit prou, quan el tancament ja tenia data a primers d'abril, el Govern espanyol s'ha posat a negociar, a finals de març, tard i malament; una gestió nefasta per a un sector que es veu greument afectat pel bloqueig i que ja s'està estenent avui en dia a algun altre producte, com és la llet, i alguns empresaris que tenien contractes tancats amb Rússia s'han trobat ara, de cop i volta, amb les fronteres tancades: més perjudicis econòmics per a les nostres indústries catalanes.

Per altra banda –una notícia arribada d'avui mateix i que és molt problemàtica–, bé, nosaltres entenem que si es fa aquest aixecament de fronteres, que, per altra banda, volem que sigui ben aviat, que es faci sobre uns paràmetres legals, si us plau, que es facin sobre paràmetres legals.

Si a Catalunya poguéssim exercir les nostres competències a nivell internacional, segurament no hauríem arribat fins aquí; si haguéssim tingut més estructures d'estat en aquest moment, no tindríem aquest sector paralitzat, un sector de potencial econòmic molt important per a tot el país.

La presidenta

Senyora diputada...

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Per tant –presidenta, acabo–, demanaria, doncs, que la resta de grups d'aquí la cambra donés suport a aquesta problemàtica.

Gràcies...

La presidenta

Té la paraula, a continuació, la il·lustre senyora Dolors López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, tots els grups parlamentaris coincidim en la importància del sector agrari, tots repetim una vegada i una altra que és un sector estratègic, que és vital per a l'economia, per al reequilibri territorial, per a la suficiència alimentària, etcètera. Per aquest motiu es va fer el Ple monogràfic en el qual es va aprovar una resolució per unanimitat de tots els grups, i per això la legislatura passada es va fer una comissió per a avaluar el grau de compliment d'aquesta resolució.

La conclusió va ser que encara quedaven molts punts pendents per fer i per portar a terme, i alguna de les excuses va ser els diners. I és cert, no?, és cert; però no tot ha de servir..., no sempre ha de servir la manca de diners com a excusa per a no fer les coses. Perquè s'han d'establir unes prioritats i s'han de complir uns compromisos, i els diners a vegades no són necessaris. I en ficaré dos exemples: el Pla de regadius o el PEN-SAA, que és precisament el punt 2 d'aquesta moció. Per tant, si parlem de prioritats, està clar que un pla estratègic, el PEN-SAA, és vital i s'ha de fer aquest full de ruta. En tot cas, és sorprenent que el Ple monogràfic se celebrés l'any 2010, estiguem al 2013, el Govern s'ompli la boca dient que és un sector estratègic, però encara no tinguem aquest full de ruta, encara, després de tres anys, no tinguem aquest pla estratègic.

El primer que s'ha de tenir, si parlem de prioritats, és un pressupost. Com establim un full de ruta sense pressupost? Com es decidirà què es pot fer si no sabem amb què comptem per fer-ho? Però sembla que el Govern té altres prioritats i no pas la de solucionar els problemes reals dels agricultors, començant per un pressupost que és el primer que s'ha de fer. I si aquest sector és tan estratègic i parlem de pressupostos, l'any 2011 i l'any 2012, el pressupost del Departament d'Agricultura es va reduir en quasi un 30 per cent.

Ho resumeixo, perquè veig que, si no, no em donarà temps: prioritats i compromisos. Prioritats ja les he dites. Compromisos: pagar, pagar els ajuts que encara es deuen; convocar els ajuts per a l'any que ve. I reitero que s'han d'establir prioritats, un pressupost i complir amb els compromisos, que crec que són peticions bastant raonables. I, més, que quan sí que hi ha diners, 1 milió d'euros, per exemple, per commemorar un tricentenari, de l'any 1714, no té cap sentit que no hi hagi diners per pagar els ajuts als agricultors, si realment pensem que aquest és un sector estratègic.

I, per concretar, ja, el posicionament de la moció, al punt 1, celebrar un nou ple monogràfic. Hi votarem a favor, encara que sí que pensem que la revisió d'aquests acords no ha de servir per reduir objectius, no ha de ser una excusa, en tot cas, per reduir objectius.

Punt número 2. Nosaltres hem presentat una esmena allà on vostès diuen «per contribuir o com una autèntica estructura d'estat», nosaltres diem «per contribuir a la recuperació econòmica». Però, clar, vostès només pensem en les estructures d'estat. Només pensem en la ruptura i en la confrontació, i alguns, quan pensem que Catalunya és Espanya, només de pensar-ho, els surt

urticària. Però resulta que Catalunya sí que és Espanya, i gràcies al fet que Catalunya és Espanya, Catalunya està també a la Unió Europea. I gràcies al fet que estem a la Unió Europea tenim les ajudes de la PAC, de la política agrària comunitària, que no tindríem amb una Catalunya independent amb aquestes estructures d'estat que vostès demanen reiteradament i que fixen com una prioritat. *(Veus de fons.)*

Quart punt. No vegin fantasmes –no vegin fantasmes– per tot arreu. No vegin fantasmes, i reforcin la posició negociadora de l'Estat, perquè l'Estat no negocia per a diferents comunitats autònomes, l'Estat negocia, precisament, per a tot el conjunt. I, si vostès realment volen ajudar els agricultors, el que han de fer és estar juntament amb l'Estat defensant els nostres criteris, defensant Catalunya i defensant els interessos dels agricultors catalans, però al costat de l'Estat –al costat de l'Estat– i no en contra de l'Estat...

La presidenta

Senyora diputada...

Dolors López Aguilar

...com estan fent últimament.

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, diputats i conseller, per escoltar-me.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula el senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Qui no pot estar orgullós de pertànyer a un país on la major receptora d'ajudes de la política agrària comuna, justament, de la Unió Europea és la duquessa d'Alba? *(Veus de fons.)*

Estarem absolutament d'acord a tornar a fer un..., nosaltres no hi érem, però, en tot cas, que aquest Parlament torni a celebrar un ple monogràfic sobre la política agrària, per la importància del sector. Però, deixi'ns expressar-nos sobre la importància, que ho entenem nosaltres, estratègica que té l'agricultura ara mateix en aquest context de crisi. Perquè no és un sector més, no és un sector comercial o econòmic de més, sinó que, en un país on durant molts anys, tant des dels poders públics com des dels poders econòmics, es promovia la totxana i es promovien els plans urbanístics i es promovia la construcció, la compravenda d'immobles..., crec que tots hem arribat a la conclusió –alguns segurament la teníem més clara, altres hi han arribat més tard– que les totxanes no es mengen, eh? I les totxanes arriba un moment que quan ja no es pot especular, allà es queden; els plans urbanístics, allà es queden; els sectors urbanístics, allà es queden; les cases buides i els blocs de pisos, allà es queden; les inversions, també, allà es queden enterrades i sense recuperar.

I no és casual que, en una economia on l'especulació rendeix molt més que l'economia productiva, sectors

productius com l'agricultura hagin quedat de banda durant molt de temps, o que hagi passat el que ha acabat passant també amb l'agricultura a Catalunya, que és que bàsicament vivim en un país que més que agrícola és ramader, sobretot; però que, malauradament, la major part de la ramaderia està en molt poques mans; és a dir, està molt concentrada, molt més del que ens agradaria, a nosaltres, per diversificar la producció i per arribar a ocupar més gent.

Feia aquesta comparativa perquè és estratègic i molt més estratègic, segurament, i amb moltes més possibilitats que altres sectors econòmics, que encara que sembli paradoxal en l'era de les noves tecnologies, en l'era del progrés cibernètic, en l'era de l'exportació del disseny gràfic, etcètera, recuperar l'agricultura i fer-ho en microexplotacions, sumant cada vegada més gent a la producció agrícola, recuperant aquell 70 per cent de consum d'aliments que hem d'importar en un país que té excedent de producció alimentària; és a dir que no més produïm un 30 per cent d'allò que mengem i tota la resta va dedicada a exportació. Podem, encara, generar molta més ocupació i molt més teixit productiu en el territori, arrelat a les comarques i en el territori, recuperant una agricultura que, òbviament, haurà de tenir una sèrie de característiques: no tota agricultura i no tota ramaderia, i no de qualsevol forma i no si es vol practicar a partir de les grans concentracions empresarials. Per tant, no tota agricultura ens servirà o no tot model ens servirà.

Nosaltres entenem que, en aquest país bàsicament ramader però bàsicament també amb una ramaderia molt concentrada en molt poques empreses, necessitem, justament, diversificar la producció, tant ramadera com agrícola, i necessitem també empètitir, diguéssim, tornar al territori i generar més microexplotacions, més micropropietaris que no pas contribuir a la concentració empresarial.

Entenem que és un país que té, a més a més, desajustos enormes en la cadena de valors d'aquesta producció, en el que va de la producció, passant per la distribució a la venda d'aquests productes, que haurem de regular –els haurem de regular– en contra de les distribuïdores i de les grans empreses distribuïdores, d'alguna forma, i també volem parlar d'això en el ple monogràfic. Volem parlar en el ple monogràfic, també, del fet que a Catalunya l'aposta no pot ser una agricultura extensiva, el país no dona per a una agricultura extensiva, i hem d'anar canviant el model cap a una agricultura cada vegada més intensiva i de proximitat.

Hem de reforçar el valor que tenen les cooperatives i que han tingut les cooperatives en el territori, donar-los impuls i crear-ne de noves. Ens hem d'oposar de forma radical a la liberalització que pretén l'Organització Mundial del Comerç dels productes agropecuaris i el desastre encetat, justament, amb el desastre financer el 2008, que ha provocat, justament, que entrin en l'especulació, també, els productes agrícoles.

Hem de reforçar un servei creditici públic. En el debat, justament, monogràfic, sobre agricultura, que es va celebrar el 14 d'abril de fa tres anys, el 2010, l'ara

president, el senyor Artur Mas, va afirmar textualment que a l'hora de millorar les rendes agràries, ho cito textualment, «s'ha de fer amb intervenció pública, i si s'han de mobilitzar diners des de l'Administració, s'han de mobilitzar diners». Volem avaluar quants diners s'han mobilitzat justament, com a servei creditici públic, per reactivar l'agricultura, si ha estat suficient i què es pretén fer de cara al futur.

I, òbviament, per una qüestió també de legitimitats, de voluntat popular enfront de la voluntat dels partits polítics, insistirem a declarar Catalunya lliure de transgènics i desenganxar-nos de la indústria, també, controlada per les multinacionals a l'entorn dels transgènics.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats..., bé, jo miraré de centrar-me, deixant de banda que efectivament el sector agrícola, ramader, pesquer, l'agroalimentari en general, a Catalunya és un sector estratègic i de primer ordre –a part de ser el primer sector–, és ben clar, doncs, que cal revisar, cal ajustar les polítiques que es prenen i que s'han pres o que s'han impulsat des d'aquest Parlament en aquest mateix sector.

Jo em centraré bàsicament en el contingut de la moció, d'una banda, i també en el contingut d'algunes esmenes que penso que potser el senyor Guiteras i el seu grup parlamentari rebran, doncs, amb bons ulls, i vull fixar també el posicionament del nostre grup, del Grup Parlamentari de Ciutadans, amb relació a aquestes esmenes.

Quant a la primera possible esmena que s'accepta i que fa referència al primer punt de la moció, que és l'esmena del Grup d'Iniciativa, pensem que sí que és adient que no només es faci un ple monogràfic, sinó que es vegi, doncs, fins a quin punt s'han complert els objectius que ja s'havien fixat fa poc més de tres anys per treballar amb fermesa per enfortir aquest sector primordial per a l'economia catalana i també per a l'economia espanyola.

Quant al punt 2..., bé, aquí ja tenim una primera discrepància que tampoc ens posicionarà estrictament en contra, però difícilment hi podrem estar a favor. Pensem que efectivament aquesta resolució, la 671 de la vuitena legislatura, del 14 d'abril de 2010 –és a dir, fa poc més de tres anys–, doncs, parlava del fet que calia i que s'havia d'impulsar un pla estratègic de suport a l'agricultura i a l'alimentació. Per cert, penso que hi pot haver una errada en la mateixa moció, quan es posa SSA, jo penso que ha de ser SAA, però, bé..., no anem més enllà.

Però, bé, pensem que el concepte estructura d'estat... Mirin, aquesta resolució, la 671 de la vuitena legisla-

tura parla d'estructura dos cops. Hi han dotze pàgines –dotze pàgines– i set capítols diferents. Respecte a l'Estat, s'hi refereix set vegades, però el concepte «estructura d'estat» cap ni una, eh?, no apareix enlloc. Bé. Sí que es parla d'un altre concepte d'estat que és el Govern de l'Estat, és a dir, el Govern d'Espanya, d'això, sí que se'n parla. Per tant, aquesta moció, per aquest apartat..., nosaltres donarem suport, lògicament, a fer un pla estratègic, que s'hauria d'haver fet, perquè tenia una durada prevista de vuit anys, i n'hem perdut tres. Vull dir que encara no hem fet res, a veure si és veritat que podem fer-ho.

Respecte a la possible addició d'alguna esmena del Grup Parlamentari Socialista, d'entrada, les veiem totes adients. I, bé, potser la més necessària és la que té a veure, doncs, amb el fet d'assegurar, precisament, el cofinançament dels programes de desenvolupament rural; però, en qualsevol cas, donaríem suport a qualsevol de les esmenes en el cas que el proponent de la moció les accepti finalment.

Ara, hi ha una esmena que ens deixa una mica, doncs... –aquí no hi podem estar a favor–, que és l'esmena, precisament, del grup que dona suport al Govern. I ho dic perquè..., mirin, del Govern de l'Estat, a la Resolució 671, se'n parlava, com els he dit, set vegades, del Govern de l'Estat referit com a Govern d'Espanya, set vegades, s'hi referia, com a Govern de l'Estat. De les set vegades, es parla de negociar, en dues; de treballar o treballar conjuntament, dues vegades més; d'establir conjuntament, una vegada, i, finalment, d'instar, dues vegades més. De cop i volta..., doncs, per què no podem estar d'acord amb aquesta esmena? Doncs, perquè estem, un altre cop, amb el victimisme. En el fons, perquè sembla que el Govern d'Espanya en aquests moments, en aquest tema de l'exportació de productes carnis a la unió duanera de Rússia, doncs, està contra Catalunya, i pensem que ni de bon tros pot ser així. I també una miqueta d'extremisme en la forma pel fet que no s'insta, no es negocia, no es treballa conjuntament, sinó que directament es reclama i anem per feina, no? És a dir, és el victimisme aquest perpetu a què estem acostumats.

Per tant, demanarem votació separada dels punts de la moció, i donarem suport a una part, i a l'altra ens abstindrem, segurament.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, l'il·lustre senyor Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, diputades, diputats, a veure, aniré ben ràpid, centrant-me en les esmenes que s'han fet.

Acceptarem l'addició del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa perquè enriqueix més el punt 1.

El punt 2 queda igual com el vaig presentar; per tant, impulsar el PENSAA, el Pla estratègic nacional de la salut, l'alimentació i l'agricultura.

Afegirem també..., del punt del Partit Socialista n'afegeixo un; explico per què. A veure, la idea de la moció era tenir el fòrum de debat, l'espai de debat que és el Ple del Parlament monogràfic per parlar d'agricultura. Clar, i nosaltres n'hauríem posat cinquanta, dues-cents, i segurament tots hi estaríem d'acord, d'addicions més. Però, clar, ho desvirtua, perquè no és el motiu de la moció sinó que el motiu de la moció és tenir aquest espai per poder-ho parlar tot. Però, clar, entenc que si hem acceptat la del partit d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la de Convergència també l'acceptem, doncs, del Partit Socialista també n'havíem d'acceptar, i hem acceptat aquesta que crec que és molt interessant i també entra dintre del mateix paraigua, que és garantir el funcionament i continuïtat dels plans de millora de les explotacions.

L'esmena d'addició del Grup de Convergència i Unió, doncs, també ens ho sembla, per la seva actualitat.

I ja sí que em centraria, en aquest minut i trenta-cinc segons que em queden, a poder-los argumentar al Partit Popular i a Ciutadans per què una estructura d'estat i per què aquesta, alguns pensaran, obsessió.

Mirin, jo sóc xarnego –jo sóc xarnego–; la meua mare és d'Aldeacentenera, Trujillo, Cáceres, i a més a més ha viscut molts anys a La Cavada, a Cantàbria; la meitat de la meua família és espanyola, i jo no tinc cap problema amb els espanyols ni amb el Govern d'Espanya. Ja he explicat abans que és una qüestió climatològica, geogràfica, cultural, de potència industrial i econòmica, i dintre d'Espanya aquesta visió no és la nostra i ens perjudica molt.

Per això entenem que és tan important poder negociar a Brussel·les directament quin és el nostre model. Perquè, si no, ens omplirem la boca de discursos, aquest Ple serà fantàstic, perquè tots estarem d'acord, però el treball, el dia a dia, els calés, les polítiques i l'estratègia no ho podem solucionar, perquè està dintre d'un paraigua d'una visió que no és la nostra. I no és la nostra perquè ens tinguin mania. Jo vull acabar ja amb aquest debat de si el problema que tenim amb Espanya és una qüestió racial. No, escolta, ja els ho dic, jo sóc xarnego, estic encantadíssim de la vida, m'estimo molt la meua família espanyola i només faltaria que m'hi empenyés, amb ells.

Per tant, és una estructura d'estat. I els convido, els convido a tots, però especialment a Ciutadans i al Partit Popular. Aquest dissabte, dia 11, a Alcarràs, fem una jornada on vindran experts comunitaris i debatem quin és el futur de la política agrària comunitària, dins d'un estat independent, que segur que si vénen, i els convido jo, segur que els convencem.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments. Pausa llarga. Dolors López Aguilar demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Dolors López?

Dolors López Aguilar

Sí; gràcies, presidenta. Més que per al·lusions és per omissió, no? *(Pausa.)* El proponent no ha explicat per què ha rebutjat l'esmena del Partit Popular, que era una esmena de modificació, demanant la recuperació econòmica en lloc de les estructures d'estat.

Per tant, jo vull reiterar i que quedi ben palès que fiquen per davant les estructures d'estat, una Catalunya independent, per davant de la recuperació econòmica, que és el veritable problema que tenen en aquests moments els catalans, i més concretament, i amb aquesta moció, els agricultors.

Moltes gràcies, presidenta.

(Aplaudiments. Dionís Guiteras i Rubio demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Guiteras?

Dionís Guiteras i Rubio

Senyora diputada... *(Remor de veus.)* Per al·lusions...

La presidenta

Un moment –un moment. Si us plau, silenci. Ja estem en el punt final. *(Pausa.)*

Senyor Guiteras, trenta segons.

Dionís Guiteras i Rubio

Moltes gràcies. No res, no he tingut temps de dir-ho; ho explico ara. La qüestió econòmica que tant els preocupa a vostès ens preocupa igualment a nosaltres, i entenem que el fet que sigui una negociació directa Brusel·les-Catalunya és una qüestió d'estat. Per tant, això ajuda i facilita la creació econòmica, la reactivació i la necessària activació econòmica del sector.

Gràcies.

La presidenta

Passem a votar, i els ho explico. La moció té, o tenia, dos punts. Votarem el primer, amb l'esmena incorpo-

rada d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida; després votarem el punt 2 amb l'addició del Grup Socialista, i després votarem com si fos un número 3 nou amb l'esmena de Convergència i Unió. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, ho votarem per separat.

Comencem amb el... *(Veus de fons.)* No? Sí... *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta, si no és que és fruit d'una transacció que desconec, l'esmena del Grup Socialista és d'addició d'un nou punt.

Per tant, demanaríem votació separada de l'esmena del Grup Socialista.

La presidenta

Doncs, farem quatre votacions.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 100 vots a favor i 23 abstencions.

Votem ara l'addició que és l'esmena acceptada del Grup Socialista, la número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 123 vots a favor.

I ara votem el punt 3, el nou, que és l'esmena de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

I senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 100 vots a favor, 15 en contra i 8 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i deu minuts.